

കൊച്ചംഗാര്യ

പ. ആദ്ദൻ

திருவாந்தூர் மாவட்டம்

திருவாந்தூர் மாவட்டம்

(பிரதிவெளியோது) கல்லூரி கல்லூரி

கல்லூரி பிரதிவெளியோது

1821-ஆம் ஆண்டு பிரதிவெளியோது

(பிரதிவெளியோது) கல்லூரி கல்லூரி

கொங்காணி

ஒசிரியரின் பிற நால்கள்

இரவின் ராகங்கள் (சிறுகதைத்தொகுப்பு)

மல்லிகைப்பந்தல்-1987

மறுபதிப்பு என்.சி.பி.எச்-1987

(யாழ் கலை இலக்கிய வட்டத்தின் பரிசு பெற்றது.)

கரு கலைந்த மேகங்கள்(நாவல்)

முன்றாம் விரல்-1999

(யாழ் கலை இலக்கிய வட்டத்தின் பரிசு பெற்றது.)

நாம் பயணித்த புகை வண்டி (சிறுகதைத் தொகுப்பு)

மல்லிகைப்பந்தல்-2003

பேராசிரியர் நந்தியும் மலையகமும்- (கட்டுரைத் தொகுப்பு)

சேமமடு பதிப்பகம-2008

இணைத் தொகுப்பாளர்

கொங்காணி

ப.அநுப்பன்

எஸ்.கோடகே சகோதரர்கள் பிரைவெட் லிமிடெட்

கொங் காங்கி

©ப.அழப்பன்
முதற் பதிப்பு - 2014

ISBN 978-955-30-5627-6

அட்டைப்பட வழவுமைப்பு
மேமன்கவி

வெளியீடு
எஸ். கொடகே சகோதரர்கள் பிரைவேட் லிமிடெ
661,663,675, பி.ஏ.எஸ். குலரத்ன மாவத்தை, கொழும்பு-10.

அச்சிட்டோர்
சத்துர அச்சகம்
69,குமாரதாஸ் பிளேஸ்,
வெல்லம்பிட்டிய.

16925/ 1763/ 350

Kongani

@B.Abdeen
First Edition 2014

ISBN 978-955-30-5627-6

Cover Designed by
Memonkavi

Published by
S. Godage & Brothers (Pvt) Ltd.
661,663,675, P.de S. Kularatne Mawatha, Colombo 10,

Printed by
Chathura Printers
69, Kumaradasa Place, Wellampitiya,
16925/ 1763/ 350

09.09.2013ல் காலமான
எனது துணைவியார்
திருமதி. பர்ஸ் அப்பன் அவர்களுக்கு.....

உள்ளே....

கணங்களைக் கைது செய்தல்! க. நவம்	8
என் ஞாயரை - ப.அப்பிரீன்	16
தழும் பு	19
ரோகத முனி	29
இராஜநாயகம் மாஸ்ட்ரின் இலட்சியம்	45
மொட்டைப் பனை.....	57
மனச் சங்கமம்	69
தெறிவு	77
சிலைதுவுகள்	88
மையத்து முகம்	105
ஊக் குவிப்புக்கள்	121
ஒரு வேலைச் சோறு.....	134
தகுதியான கலைஞர்	140
கொங்காணி	153
ப.அப்பிரீன் பற்றி	

கண்ணவுக்களைக் கைது செய்தல்!

- க. நவம்

நவீன தமிழிலக்கியச் சூழலில் சிறுகதை இன்னமும் தனது செழிப்பையும் செல்வாக்கையும் இழந்து விட வில்லை. ‘சிறுகதை எனப்படுவது ஒரு சிறிய கதை’ என்ற சொகரியம் அதற்கான ஒரு புறவயமான காரணம். எனினும் அதற்கும் அப்பால், சிறந்த சிறுகதை ஒன்றினுள் அடங்கியிருக்கும் அளவிற்கு ஆற்றலே அல்லது உள்ளார்ந்த வீரியமே அதன் சிறப்பின் மூலாதாரம். ‘அனுவைத் துளைத்தலும், ஏழுகடலைப் புகுத்தலும்’ சிறுகதைக்குள்ளும் நிகழ்த்தப்படக்கூடிய சித்து வித்தைகள் தான் என்பதற்குச் சாட்சியங்கள் நிறையவுண்டு. தமிழ்ச் சிறுகதையின் உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் சொல் முறைமையிலும் காலநகர்வுக்கேற்ப அவ்வப்போது பரிணாமம் மாற்றங்கள் தொடர்ந்து இடம்பெற்று வருகின்ற போதிலும், அதற்கான தேவையிலும் தேடலிலும் சரிவு ஏற்படுவதற்கான அறிகுறிகள் ஏதும் இதுவரை தென்பட வில்லை!

ஸமுத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு, கடந்த நூற்றாண்டின் நடுக்காறான ஐம்பதுக்கு முற்பட்ட, பொழுது

போக்குக் கதைக் காலத்துடன் ஆரம்பமானது. ஜம்பதுக்குப் பின்னர் தோற்றும் பெற்றது, மறுமலர்ச்சிக் காலமாகும். இதனைத் தொடர்ந்து அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் தேசிய இலக்கியக் காலம் முன்றாவது காலகட்டமாக முகிழ்த்தது. ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் தனித்துவங்களைத் துணிச்சலுடன் முரசறைந்து பிரகடனஞ்செய்த இக்கால கட்டத்தில் முளைதள்ளிச் செழித்து வளர்ந்து, பல நல்ல கதைகளை எமக்களித்த ஒரு முத்த படைப்பாளி, அன்பு நண்பர் ப.ஆப்ஷன் அவர்கள்.

‘கொங்காணி’ எனும் இத்திரட்டு, நண்பர் ஆப்ஷன் அவர்களது 12 கதைகளைக் கொண்டது. இவற்றுள் அநேகமானவை பல்வேறு சஞ்சிகைகளில் நான் ஏற்கனவே உதிரிகளாகப் படித்தவை. ஆயினும் இவ்வாறு ஒரு திரட்டாகப் படிக்கும்போது கிடைக்கும் அனுபவம் அலாதியானது. அது ஒட்டுமொத்த அபிப்பிராயம் சொல்ல வசதி யானது. மேலும், நண்பர் ஆப்ஷன் அவர்களது படைப்பானுமையின் அடையாளம் எனும் வகையில் இத்திரட்டு மிகுந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

நண்பர் ஆப்ஷன் அவர்கள் மிகவும் மென்மையான மனம் படைத்த ஒரு படைப்பாளி. பழகுவதற்கு இனிமையானவர். பண் பானவர். எனது சுமார் ஒருவருடகால நட்புவாடவின் கண்டு பிடிப்புக்கள் இவை. ‘இவை தவிர்ந்த அவரது இன்னொரு முகத்தை, இப்பன்னிரண்டு கதைகளினூடாகக் கண்டேன்’ என்பது பச்சைப் பொய்! அவருக்குள் உள்ளது ஒரேயொரு முகம் மட்டுந்தான். அந்த முகத்தையே இக்கதைகள் பூராவும் நான் காண்கிறேன். ஆக, தம்மைச் சூழ்ந்து வாழும் மக்களது அன்றாட வாழ்வின் அவலைகளையும், அந்புதங்களையும் கண்டு சிலிர்க்கும் தமது சொந்த முகத்தையே இக்கதைகள் வழியாக அவர் காண்பித்திருக்கின்றார்.

இஸ்லாமியரைப் பிளவுபடுத்தும் கொள்கையாளர்களுக்கு எதிராகக் குரலெழுப்பிக் கல்லெறிபட்ட ஜோஹரான் மொலவியைத் ‘தழும்பு’ என்ற கதையிலும், தேயிலைத் தோட்டத்து அப்பாவி மக்களின் மனங்களில் ‘முனிப்’ புரளியைக் கிளாறி விட்டுக் களவாடும்

அலுவலரை ‘ரோதைமுனி’ என்ற கதையிலும், மலையகச் சிறுவர்களின் கல்வி மேம்பாட்டுக்கெனத் தமது வாழ்நாளை அர்ப்பணித்து, வெறுங்கையோடு வெளியேறும் இராஜநாயகம் மாஸ்டரை ‘இராஜநாயகம் மாஸ்டரின் இலட்சியம்’ எனும் கதையிலும், சனாமிக் கொடுரேத்திற்குத் தனது காலையும் குடும்பத்தையும் பறிகொடுத்து, அலைந் துழலும் ஆதம் பாவாவை ‘மொட்டடைப்பனை’ எனும் கதையிலும், இன-மத வேறுபாட்டினைக் கடந்து, தன் கணவனோடு மனதால் ஒன்றித்து, மனைவியாக வாழவிழையும் சமணாவை ‘மனச்சங்கமம்’ எனும் கதையிலும், ஆங்கில மோகத்தால், தனது மகனுக்குகந்த மொழிக் கல்வியை வழங்கத் தவறியதை என்னிவருந்தும் குமாலாவை ‘தெரிவு அந்தரத்தில்...’ எனும் கதையிலும், கடமையுனர்வுடன் பணியாற்ற முற்படும் போதெல் லாம் தீயசக்திகளால் அலைக்கழிக் கப் படும் மர்ஜான் மாஸ்டரை ‘சிதைவுகள்’ எனும் கதையிலும், முன்பின் தெரியாத முதியவர் ஒருவரது முறவுவின் ஆகர்சிப்புக்குள் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் மாணவனான முவாத்தை ‘மையத்து முகம்’ எனும் கதையிலும், திறமைக்கேற்ற கல்வியைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் தமது பேரனுக்குத் துணையாயிருந்த பாட்டனார் ரபாய்மனை ‘ஊக்குவிப்புக்கள்’ எனும் கதையிலும், பணம் இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, சகல ஜீவராசிகங்குக் கும் உணவளிப்பவன் ‘அவன்தானே’ எனும் உண்மையைத் தொட்டுக்காட்டும் சலாமை ‘ஓருவேளைச் சோறு’ எனும் கதையிலும், ‘தகுதியான கலைஞர் தற்குறிகங்குக் குத் தெரியமாட்டார்’ எனும் யதார்த்தத்தை எண்பிக்கும் முத்துச்செல்வனை அதே தலைப்பிலான கதையிலும், மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களது பிள்ளைகள் எவ்வாறு கல்வி வாய்ப்புக்களைக் காவு கொடுக்கின்றனர் என்பதை உணர்த்தும் சிறுமியான வடிவை ‘கொங்காணி’ எனும் கதையிலும் காணலாம்.

இப்பன்னிரண்டு கதைகளில் ஐந்து கதைகள் கல்வி பற்றிக் கதைக்கின்றன, ஆசிரியரின் நீண்டகால ஆசிரியப்பணி தரும் அனுபவங்களின் அடையாளமாக. அவரது இளமைக் கால வாழ்விடமான மலையகம், ஐந்து கதைகளின் பிரதான நிகழ்தளம். இனம், மதம், இயற்கை அனர்த்தம் என்பன ஏனைய கதைகளின் ஆடுகளம். தமக்குப் பரிசுசயமற்ற கற்பனானுபவப் புடவைகளை

இரவல் வாங்கியுடுத்தி, ‘இது நல்ல கொய்யக்மோ’ என வியக்க வைக்கும் செப்படி வித்தையை இவர் செய்ய முற்படவில்லை. சொந்தமற்ற - செயற்கையான - மிகைப்படுத்தப்பட்ட சிந்தனைகள், செழிப்பான கலைப் படைப்புக்களாக ஒருபோதும் சித்திப்பதில்லை. உண்மையைச் சுடச்சுட அள்ளிச் சுமந்து வந்து உயிர்த்துடிப்பு மிக்க உணர்வுப் பொறியாய்த் தெறிக்க வைக்கும் படைப்புக்களே எம்மை ஆட்கொள்ள வல்லன. நண்பர் ஆப்பன் அவர்களின் கதைகளும் அவ்வகைப் பட்டவையே!

‘தமும்பு’ என்ற கதையின் நாயகனான ஜூஹரான் மெளவிலி, இஸ்லாம் வலியுறுத்தும் முக்கிய கடமைகளைப் புறக்கணிப்பவர் களுக்கு எதிராகப் போர்க்கொடி தூக்குகின்றார். தூய மார்க்கத்திற்கு மாறான கொள்கைகள் விளைவிக்கக்கூடிய தீங்குகளை மறுதவித்தும், பிரிவினைகளின்றி, ஒன்றுபட்டு வாழ்தலின் அவசியத்தை வலியுறுத்தியும் தீவிர பிரச்சாரங்களை மேற்கொள்கின்றார். நெற்றியில் கல்லெறி பட்ட காயத்தினால் ஏற்பட்ட தமும்பு ஒன்று பரிசாகக் கிடைக்கிறது. ஆயினும் மெளவிலி மனம் தளரவில்லை. ஒட்டமும் நடையுமாகத் தமது பாதையில் விரைந்த ஒருசமயம், கால்கள் இடறிக் குப்புற விழுப்போனவரை, இளைஞர்கள் இருவர் கைகொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றனர். இளம் தலைமுறையினரது ஆதரவின் அடையாளமாக அதனைக் காண்நும் அவர், ‘நல்லதைச் செய்ய நினைப்பவர் வாழ்வில் ஏற்படும் வடுக்களும் தமும்புகளும் ஒருவகையிலான பரிசில்கள்தான்’ என நம்பிக்கை கொள்ளும் செய்தியினைக் கதாசிரியர் சத்தமின்றிச் சொல்லிச் செல்கின்றார்.

பிள்ளை ஒன்று எதிர்காலத்தில் சகல சௌபாக்கியங்களுடனும் வாழுவேண்டும் என்று பெற்றோர் விரும்புவதில் வியப்பில்லை. ஆனால், இதன் பொருட்டு எமது பிள்ளை ஒரு வைத்தியராகவோ, ஒரு பொறியியலாளராகவோ, கணக்கியலாளராகவோ அல்லது ஒரு தகவல் தொழில்நுட்பத் துறையாளராகவோதான் வந்தாக வேண்டும் என எதிர்பார்க்கும் பாரம்பரியத்தைச் சேர்ந்தவர்களான நாம், இதற்கான அடித்தளத்தைப் பிள்ளையின் பிஞ்சுப் பருவத்திலிருந்தே இடத் துவங்கி விடுகின்றோம். பிள்ளையின் திறமையை, ஆர்வத்தை,

விருப்பத்தைக் கணக்கில் எடுப்பதில்லை. இதனால் பிள்ளைக்கு ஏற்படக் கூடிய உள்வியற் சிக் கல் களையும் அதன் பக்க விளைவுகளையும் கருத்தில் கொள்வதில்லை. இத்தகைய குடும்பச் சூழலுக்குள் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் சப்வானை மீட்டெடுத்து, அவனது ஒவியத் திறனை இனங்கண்டு, ஒரு சாதனையாளனாக ஆக்கிக் காட்டுகிறார், ‘ஹக்குவிப்புக்கள்’ எனும் கதையில் வரும் அவனது பாட்டனாரான ரபாய்மன். ‘கவிதை என்பது குரலுள்ள ஒவியம். ஒவியம் என்பது மெளனமான கவிதை’ என்பதை அவர் மனதார நம்புபவர். சமூகத்தில் நிகழும் அவலஸ்களை இலக்கியங்களினுடாக மட்டுமன்றி ஒவியங்களினுடாகவும் மக்கள் மனங்களில் உணர்த்திக் காட்டலாம் என்ற அவரது கருத்துநிலையை, கதாமாந்தரின் இயல்பான நகர்வுகளினுடாக ஆசிரியர் வெளிக்கொண்டின்றார்.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களது பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி என்பது ஒரு காலத்தில் எட்டாக் கனியாகவே இருந்து வந்தது. சாதாரணமாக ஐந்து வகுப்புக்களைக் கொண்ட பாடசாலைக்கு, ஒரேயொரு ஆசிரியர். தலைமையாசிரியரும் அவர்தான். உதவியாசிரியரும் அவர்தான். அடிப்படை வசதிகளற்ற அப்பாடசாலையில் சகல பாடங்களையும் - சகல வகுப்புக்களிலும் ஏககாலத்தில் கற்பிப்பவரும் அவரேதான். எண்ணிலடங்கா இன்னல்களையும் இடையூறுகளையும் கடந்து, தலைதூக்கும் பிள்ளைகள் தமது கல்வியைத் தொடர்ந்து முன்னெடுப்பதில் பணமென்றும், நோய் நொடியென்றும், பெற்றோரின் ஆர்வமின்மையென்றும், அதிகாரிகளின் கெடுபிடிகளென்றும் சங்கிலித் தொடராகச் சவால்கள் வந்து சேர்கின்றன. இவ்வாறாக, வடிவ என்ற பெயருடைய பிள்ளை ஒருத்தியின் திறமை கண்டு, கல்வியில் அவனுக்கு உதவுவதற்கெனத் தலைமையாசிரியர் நாயகம் மாஸ்டர் எடுக்கும் முயற்சிகள் யாவும் வீண் விரையமாகிப் போய்விடும் சோகத்தைச் சொல்லும் உருக்க மான கதை ‘கொங்காணி.’ ஆசிரியரின் படைப்பானுமையின் சிறப்பைக் காட்டும் இன்னொரு நல்ல கதை!

முதலாளி - தொழிலாளி என்ற மாழுலான வர்க்க வேறுபாட்டுச் சுலோக உச்சாடனம் ஏதுமின்றி, மேட்டுக்குடி அகம்பாவத்தை ‘ஒரு

வேலைச் சோறு' என்ற கதையில் ஆசிரியர் தோலுரித்துக் காட்டுகிறார். மனைவி, மக்கள் வீட்டில் இல்லாத ஒருநாள், தூரதேச வியாபாரப் பிரயாணமான்றை முடித்துக்கொண்டு திடீரென இரவு நேரம் வீடு வந்து சேர்கிறார், பாஹிம் ஹாஜியார். வீட்டில் இராச் சாப்பாடு இல்லை என்ற செய்தியை அவரது வேலையாளான அபதுல் சலாம் அவரிடம் சொல்கிறான். அண்டை அயலிலுள்ள சாப்பாட்டுக் கடை யெங்கும் தேடி அலைந்து வெறுங்கையோடு திரும்பும் அவன், 'விருந்தினர்க்கெனத் தனது வீட்டில் சமைத்த உணவைக் கொண்டு வரவா?' எனத் தயக்கத்துடன் வினவுகிறான். 'வேலையாள் வீட்டு உணவைச் சாப்பிடுவதா?' - ஹாஜியார் தந்திரமாக மறுத்து விடுகிறார். முன்னர் தேடத் தவறிய கடையொன்றில் போய் வாங்கி வருவதாகச் சொல்லி, சலாம் ஒரு பார்சலைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறான். 'பெருநாள் சாப்பாடு போன்றதொரு விசேட சாப்பாடு' என வியந்து மகிழ்ந்து உண்ட களிப்புடன் பாஹிம் ஹாஜியார் உறங்கப் போகிறார். 'உண் மையில் அந்த உணவுப் பார்சல் எஃகி கிருந்து கொண்டுவரப்பட்டது?' என்ற வினாவை வாசகர் மனதில் பூடகமாக எழுப்பி விட்டுச் சட்டென விலகிச் செல்கிறார், கதாசிரியர்.

இதேபோன்று, இலங்கையின் சக இனங்களுக்கிடையிலான சகிப்புத் தன்மையை - சௌஜன்யத்தை வலியுறுத்தும் செய்தியினை 'மனச் சங்கமம்' எனும் கதையில், வாசகர்களே ஊகித்தறிந்து கொள்ளவேன, பேசாமொழியுடன் வழிவிட்டு நகரும் ஆசிரியரது சாதுரியமான உத்திமுறையை இத்திரட்டிலுள்ள வேறுசில கதைகளிலும் காணலாம். மேலும் 'ரோதைமுனி,' 'சிதைவுகள்,' 'தகுதியான கலைஞர் தற்குறிகளுக்குத் தெரியமாட்டார்' ஆகிய கதைகளும் அவற்றின் அழகுணர்வு, தார்மகப் பொறுப்பு என்பவற்றின் அடிப்படையில் சிறந்த கதைகளாக விளங்குகின்றன.

இவையொத்த பல நல்லம்சங்களுக்கு நடுவிலும், ஆப்னேன் அவர்களது படைப்புக்களை நீண்டகாலமாகப் படித்து வருபவன் எனும் வகையில், இத்திரட்டுக் குறித்த சில மறுபக்க வினாக்களும் என்னிடமுண்டு. ஏற்கனவே பல நல்ல சிறுகதைகளை எழுதிப் பெயர்பெற்ற இவர், கதை சொல்லும் விதத்தில் புதுமை செய்வதில்

நாட்டமற்றவராகக் காணப்படுகின்றார். கலை இலக்கியங்களில் காலவோட்டத்திற்கேற்ற புதுமை நாட்டமும் இன்றியமையாதது. புதிய விடயங்கள், புதிய வடிவங்களில் சொல்லப்பட வேண்டும். அல்லாத படைப்புக்கள் கால நதியில் அள்ளுண்டு காணாமற் போக வாய்ப்புண்டு அல்லவா?

எண்பதுகளின் நடுப்பகுதியிலிருந்து சுமார் 25 வருடங்கள், இனப் பகையின் உச்சத்தில் இலங்கை ஏரிந்த காலம். இலங்கை வரலாற்றில் இருண்ட காலம். போர் கக்கிய தீச்சவாலை அடங்கி 5 வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. துன்பச் சூறாவளியில் சிக்குண்ட மக்கள் மனங்களில் இன்னமும் போரின் ஆறா வடுக்கள் அமுங்கிக் கிடக்கின்றன. ‘மனச்சங்கமம்’ என்ற கதையில் உள்ள ஒரு சிறிய மெல்லிய ‘அரூபமான சுவடு’ தவிர, இப்போர்க்காலத் துயரம் இரத்தமும் சதையுமாக இத்திரட்டில் பதிவாகவேயில்லை. ‘பிறர் துன்பத்தைக் கண்டு துக்கப்படும் படைப்பாளி ஒருவரால் எப்படிச் சமகால உணர்வு (contemporary consciousness) அற்றவராக இருக்க முடிந்தது?’ என்று ஒரு சமூக இலக்கிய வரலாற்றியலாளர் வினா வெழுப்பும் பட்சத்தில் இவர் என்ன பதிலளிப்பார்?

மேலும், ‘மையத்து முகம்,’ ‘மொட்டைடப்பனை’ ஆகிய கதைகளில் யதார்த்தத்தின் எல்லைகளைத் தாண்டிய படைப்பாக்க எத்தனங்கள் இடம்பெற்றிருக்கின்றனவோ என எண்ணைத் தூண்டும் வகையிலான சில பகுதிகளில் கூடுதலான கவனம் செலுத்திச் செப்பனிட்டிருக்கலாமல்லவா?

இவை தவிர, நண்பர் ஆப்னன் அவர்களது கதைகள் மீது எனக்கு எப்போதும் ஒருவித மதிப்புண்டு. வாசகர்கள் மத்தியில் அவற்றிற்கு மிகுந்த வரவேற்புண்டு. மனிதநேயப் பண்பு வழிந்தோடும் அவரது கதைகளில் இழையோடி நிற்கும் சமூக அக்கறைதான் அதற்கான முக்கிய காரணம். தாம் வாழும் சமூகத்து மக்களது வாழ்க்கையில் எழுகின்ற பன்முகப் பிரச்சினைகளை அவர் கூர்ந்து அவதானிக்கின்றார். அவற்றிற்கு முகம் கொடுக்கும் மனிதர்களின் மனநிலைகளை அலசி ஆராய்கின்றார். உணர்ச்சிச் செறிவுடன் அவற்றைக் கதைகளாக்குகின்றார்.

அவர் தமது கதைகளினாடாக வழிகாட்டவில்லை. உபதேசிக்க வில்லை. உத்தரவிடவில்லை. கோசம் எழுப்பிப் பிரச்சாரம் செய்யவுமில்லை. பதிலாக, ஒரு நல்ல நண்பனாயிருந்து தம்மைச் சூழவள்ள சாதாரண மக்களின் வாழ்வியல் பிரச்சினைகளின் அநுபவ நிலைகளையும், உணர்வுக் கோலங்களையும் தமக்கே உரிய பாணியில் தொகுத்து வழங்குகின்றார். மனித ஆத்மாவுக்குள் நுழிக்கையை விதைக்கின்றார். ஏழை எளிய மக்களது வாழ்வின் சில கணங்களைக் கைது செய்து சிறைப்பிடித்துக் காட்டுகின்றார். அதன் வழியாக முழு வாழ்க்கையையும் விளங்கிக்கொள்ள வல்ல வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சுகின்றார். அக்கலையில் நன்கு கை தேர்ந்தவராகவும் விளங்குகின்றார்!

அன்பு நண்பர் ஆப்பன் அவர்களுக்கு எனது பாராட்டுக்களும் வாழ்த்துக்களும்!

ரொறன்றோ,
கண்டா

21-05-2014

knavam27@hotmail.com

[knavam27@hotmail.com>](mailto:knavam27@hotmail.com)

என்னுயரை

- ப. ஆப்மன்

இந்த மண்ணில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் விதைத்த இலக்கியக் கோட்பாடுகளை உள்வாஸ்கி இலக்கியம் மூலமும் சமூக சேவை செய்யலாம் என்ற உந்தல் என் உள்மனதில் துளிர்விட்டதன் விளைவே என் சிறுகதைகள்.

இது எனது மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு.

ஆக்க இலக்கியத்தைப் பற்றி புதிதாகச் சொல்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை. இலக்கியம் படைப்பாளி வாழும் கால கட்டத்தின் பிரதிபலிப்பு என்று சொல்வதைத் தவிர.

கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாகப் படைப் பிலக்கியம் பற்றிச் சிந்தித்து, முடிந்த வரை வாசகர்களுக்குச் செய்திகளை எழுதி வைத்திருக்கின்றேன்.

இலக்கிய உலகில் மானுட நேயம் மென்மேலும் வளர்ந்து, நிரந்தரமாகப் புதிய தலைமுறையினரின் உள்ளாஸ்களில் நிலைத்துவிட்டால், எதிர்கால இலக்கியம் செழிப்படையும். இன், மத, மொழி, பிரதேசம் இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டது படைப்பிலக்கியம். நிறைய வாசித்து மனம் பக்குவமடைய வேண்டியது அவசியம்.

ஆசிரிய தொழில் நிமித்தம் நாடளாவிய ரீதியில் மாற்றங்கள் பெற்றபோது ஆஸ்காஸ்கே நின்று நிலைத்து சாதாரண மக்களது வாழ்க்கையையும் வாழ்க்கை முறை களையும் உண்றி அவதானித்தப் படித்து வந்திருக்கிறேன். எனது இலக்கிய ஆக்கங்களில் அவர்களைக் கதாபாத்திரங்களாக இயங்கவிட்டிருக்கிறேன்.

நான் மாநகரத்தவு வாழுநதாலும் பறந்த மண்ணை நெசபபவன். மலையக மண்ணோடுதான் எனக்கு ஆத்மார்த்தமான உறவு.

இந்த எழில் கோபுரம் நிமிர்வதற்குத் தூணாக நின்றவர்கள் பலர். அவர்களுள் ஒரு சிலரையாவது மனதில் நிறுத்தி நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

எனது எழுத்துாழியம் ‘மல்லிகை’ மூலம் வேறுன்றி, மல்லிகைப் பந்தலில் படர்ந்து விரிவடைய மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா தூண்டுகோலாய் இருந்துள்ளார்.

ஊக்குவிப்புகள் மூலம் எனது வளர்ச்சிப் பாதையை சரியான திசைக்குத் திருப்பி செப்பனிட்டவர், அமரர் பேராசிரியர் நந்தி.

எனது இலக்கியப் பயணத்தின் ஆரம்ப காலகட்டங்களில் சிறுகதைகளைப் படித்து நெறிப்படுத்தியதில் நண்பர் இர. சந்திர சேகர சர்மா என் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உந்து சக்தியாக இருந்ததை அடிக்கடி நினைத்துப் பார்ப்பதில் மனம் பூரிப்படைகிறேன்.

அன்றும் இன்றும் எனது படைப்புகளின் முதல் வாசகர் நாவல் நகர் கே.பொன்னுத்துரை அவர்கள்.

“மலையகம் என்னும் தடத்திலிருந்து பிறழாது நீங்கள் பிறந்து வளர்ந்த தோட்ட மண்வாசனை கமழும் இலக்கியங்களை படைக்க வேண்டும்...” என்னும் அவரது மணிக்கருத்து என்னை வழிநடத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

கொழும்பில் எனக்குப் புதையலாய் கிடைத்த மற்றுமொரு இலக்கிய நண்பர் எழுத்தாளர் மா.பாலசிங்கம் அவர்கள். எனது கதைகளை எழுத தெண் ணிப் படித்து திருத்தங்களை நூடன் ஆலோசனைகள் வழங்கிக் கொண்டிருப்பவர் ‘பாலா’ அவர்கள்.

1974ம் ஆண்டு நான் கொழும்பு மாநகரை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட நாள் தொடக்கம் இன்றுவரைக்கும் எனது சகல இலக்கிய செயற்பாடுகளிலும் ஒத்துழைப்பும், ஆலோசனைகளும், உதவிகளும் வழங்கிக்கொண்டிருப்பவர் நண்பர் மேமன்கவி அவர்கள்.

கொங்காணியை தலையில் சுமந்து மேடு பள்ளங்களைப் பொருட்படுத்தாது ஏறி இறங்கி எனது பன்னிரண்டு சிறுகதைகளைத் தெரிந்து மகத்தான நூலுருவம் கொடுத்தவர் அன்பு நண்பர் மேமன்கவி.

இச்சிறுகதைத் தொகுதியை மனமுவந்து ஏற்று அச்சவாகனம் ஏற்றியவர் கொடகே நிறுவனத்தினர்.

தமது இன்னோரன்ன பொறுப்புகளுக்கு மத்தியிலும் கனடாவில் வாழும் எனது இனிய நண்பர் க.நவம் அவர்கள் மனமுவந்து அளித்த முன்னுரை என் மனதை உலுப்பி விட்டது.

மூலப்பிரதியுடன் ஒப்புநோக்கி திருத்தங்கள் செய்த நண்பர் எம்.எஸ்.எம்.மஹ்தான் ஆசிரியர்.அரச நிறுவனங்கள் சார்ந்த இலக்கிய ஆக்கங்களை ஒப்புநோக்கும் பணியில் ஈடுபட்டு வருபவரும் ஆவார்.

இச்சிறுகதைத் தொகுப்பையும் ஆழமான அட்டைப்படத்தையும் வடிமைத்த நண்பர் மேமன்கவிக்கு மீண்டும் நன்றிகள்.

இவர்கள் அனைவருக்கும் எனது மன ஆழத்திலிருந்து எழும் நன்றிப்பெருக்கை அன்புடன் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

சென்ற சில நாட்களாகவே சதுகீன் சேர், மனம் குழம்பிப் போய்த் தான் இருந்தார்.

துவான் ஜாஹரான் மௌலவிக்கு இப்படி நடந்திருக்கக் கூடாதுதான்.

அது ஒரு பக்கப் பார்வை.

விளைவை மற்றுமொரு கோணத்திலிருந்து நோக்கினால் அந்தச் சம்பவம் நடந்ததற்குப் பிறகு அந்த வட்டாரத்தில் அவருக்குத் திடீரென்று ஒரு பிரபலம் வந்துவிட்டது. சகலரது கவனத்தையும் ஈர்த்து விட்டார்.

≡ · ≡≡ · ≡≡ · ≡≡ · ≡≡ · ≡≡ · ≡

தழும்பு

≡ · ≡≡ · ≡≡ · ≡≡ · ≡≡ · ≡≡ · ≡

மற்றது அவரது துணிச்சல். மனுக்குல நேசிப்பு. இப்படி அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். குறிப்பாக மலாய் மக்கள் வட்டாரத்தில் ஒரு பெரும் வரவேற்பு மௌலவிக்கு! ஆனால் ஓய்வு பெற்றிருந்த ஒரு சில மூத்த மலாய் ஜவான்களின் இரத்தம் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. “மௌலவி மடையன்... பேசாமல் அந்த இரத்த ஒழுக்கடன் பொலிஸ்க்குப் போய் ஒரு முறைப்பாடு செய்திருந்தால் அந்த மதவெறியர்களுக்குச் செம்மையான உதை கிடைத்திருக்கும்” என்று ஆவேசப்பட்டார்கள். ஆனால் அது முறையான அனுகமுறையல்ல. அது அவ்வாறிருக்க... “அவசரப் பட்டுக் கல்லெறிந்து நாங்கள்தான் அவமானத்தைத் தேடிக் கொண்டோம். அந்தத் தழும்பு இனி அப்படியேதான் இருக்கப் போகிறது” என்று எதிர் கோணத்துச் சில புத்திஜீவிகள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்களாம்!

அந்தத் தழும்பு நெற்றியில் இருக்க வேண்டுமென்பதுதான் ஜாஹரான் மௌலவியினதும் விருப்பம். எனவே காயத்துக்கு மட்டுமே சிகிச்சை பெற்றார்.

கால்போன போக்கில் வீட்டைச் சுற்றிச் சுற்றி நடந்து கொண்டிருந்தார் சதுக்கீன் சேர்.

வீட்டின் முன்றவில், ஒரு பெரிய நீள் சதுர வடிவில் பரந்த புற்றாறை. அதன் மத்தியில் சுற்று உயர்ந்து வளர்ந்து பச்சைக் குடை விரித்து நிழல் பரப்பிக் கொண்டிருக்கிறது அந்த ஜாம் மரம். கண்களைக் கிறங்க வைக்கும் அழகான சூழல்.

வழக்கம் போல் மரத்தடி ஆசனத்தில் அமர்ந்து பார்வையை அலையவிட்டுக் கொண்டிருந்தார் சதுக்கீன் சேர்.

அவரின் வீடு சொய்சாக்கெல் ரோட்டிலிருந்து ஒரு சிறு மேட்டில் அமைந்திருக்கிறது. மேட்டிலிருந்து அவர் பார்வை காசிம் ஹாஜியார் வீட்டின் முன் பகுதியில் அலைந்தது. ஹாஜியார் அப்பொழுதுதான் ஆற்றில் குளித்துவிட்டு வந்து சாரும் சட்டையெல்லாம் கொடியில் காய்ப்போட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஆழ்ந்த வியாபாரச் சிந்தனையுடன் வெண் தாடியைக் கோதிக் கொண்டே உள்ளே நடைமூகிறார். வியாபாரம் சம்பந்தமாகப் புத்தளம் மாவட்டத்திற்குப் போகத் திட்டம். அதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்ய வேண்டும். அதுதான் அந்த ஆழ்ந்த சிந்தனை. யோசிப்பதற்கு அவருக்கு வேறு என்ன கிடக்கிறது.

அவரது வீட்டையெடுத்த பள்ளத்தில் காசிநாதன் மாஸ்ட்ரின் வீடும் தோட்டமும். அவருடைய சொந்த ஊர் யாழ்ப்பாணம்.

காசிம் ஹாஜியாரின் அந்த இடம் மிக அருமையானது. யார் யாருக்கோ கைமாறி இப்பொழுது காசிநாதன் மாஸ்ட்ருக்குச் சொந்தம். அவர் ஒரு விஞ்ஞான பட்டதாரி ஆசிரியர். நல்ல பண்பாளர்.

சதுக்கீன் சேரின் பார்வை அவரது அழகான வீட்டுக் கூரையைத் தழுவாவி அந்த அத்திமரத்தையும், வயலையும் வேறு பலன் தரும் மரங்களையும் உள்றுத்துக் கொண்டு, ரயில் பாதையில் ஓடிச் சேலம் பிரிட்ஜ் என்று அழைக்கப்படும் பாலத்தில் நிலைத்து நிற்கிறது. எவ்வளவு ரம்மியமான காட்சி. இன்று அவருடைய ஆதங்கமெல்லாம் ஜொஹரான் மௌலியைப் பற்றித்தான்.

இன்று சனிக்கிழமை. வழக்கம் போல் ஜொஹரான் மொலவி காலை பத்தாற மணிக்கு வரவேண்டியவர். ஆனால், தான் படிப்பிக்கும் கம்பளை சாஹிரா கல்லூரியில் ஒரு விசேட வைபவத்திற்குச் சமூகமளிக்க வேண்டி இருப்பதாகக்

கூறியிருந்தாரே!

நெற்றியில் அடிப்பட்ட காயத்துக்கு பிளாஸ்டர் மாற்றிய கோலத்துடன் போயிருப்பாரா? என்பது சந்தேகம்தான். போயிருந்தாலும், போயிருக்கா விட்டாலும் இன்று எப்படியும் வரக்கூடும். ஒரு தகவலாவது அனுப்பியிருக்கலாம். சே! எவ்வளவு படித்துக் கொள்ளும் வேலையில்லை.

சதுக்கீன் சேருக்கு ஒரே ஆவல்.

அன்றைக்கு நடந்தது இதுதான்.

நகரத்தில் அம்பகமுவச் சந்தியில் காசிம் ஹாஜியாரும், காசிநாதன் மாஸ்டரும் உரையாடிக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். திடீரென்று அவர்களுக்கு அருகே ஓர் ஆட்டா வந்து நின்றது. சேர்ட் முன் பக்கத்தில் இரத்தக் கறைகளுடன் ஜொஹரான் மௌலவி இறங்கினார். நெற்றியில் காயம். தண்ணீரில் நனைத்த கைக்குட்டையால் பொத்திக் கொண்டே காட்சி தந்தார்.

காசிம் ஹாஜியாருக்கும், காசிநாதன் மாஸ்டருக்கும் விசாரிக்க நேரமில்லை. உடனே அவர்கள் அதே ஆட்டோவில் ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் சென்று மருந்து கட்டியிருக்கிறார்கள். பின்னர் அவரைப் பாதுகாப்பாக வீட்டில் விட்டிருக்கிறார்கள். காசிம் ஹாஜியார் வீட்டுக்குப் போகிற வழியில் வந்து சதுக்கீன் சேருக்குத் தகவல் சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

'நெற்றியில் கல்லடி' அவ்வளவுதான் சங்கதி. சதுக்கீன் சேர் உடனே புதறி யாத்துக் கொண்டு, மௌலவியின் இல்லத்திற்கு விரைந்து, விபரங்களை அறிந்து வந்தும் தொடர்ந்து சில நாட்கள் ஆழ்ந்த அவதானத்துடன் போய்ச் சுகம் விசாரித்து விட்டும் வந்தார்.

வீசியெறிந்த ஒரு கல் நெற்றியைத் தாக்கியிருந்ததாம்.

கடந்த வெள்ளியன்று தொலைபேசி மூலம் ஒரு பிரபல ஊர்ப் பள்ளிவாசல் நிற்வாகியின் அழைப்பை ஏற்றுத்தான் அவர் பிரசங்கத்துக்குப் போயிருந்தார். இயற்கையிலேயே எவரையும் தன் பக்கம் ஈர்க்கும் கவர்ச்சியான பேச்சு. அது அவருக்குக் கிடைத்த வரப்பிரசாதம்.

கம்பளைக்குப் போயிருந்தால் எப்படியும் இன்றைக்கு வரக்கூடும் என்று

சதுகீன் சேரின் உள்மனம் சொல்கிறது.

எவ்வளவு நேரந்தான் ஜாம் மரத்துக்குக் காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. எழுந்து மீண்டும் புற்றரையைச் சூற்றி உலாவிக் கொண்டிருந்தார் சதுகீன் சேர். தூரத்தே 'கடக..... கடக்.... கடக்' கென்று ரயில் வண்டியின் ஓங்காரம்.

நாவலப்பிட்டி நிலையத்தில் பயணிகளை ஏற்றி இறக்கிய 'உடற்ட மெனிக்கே' மீண்டும் ஹற்றனில் இளைப்பாற விரும்பி விரைந்து கொண்டிருந்தாள்.

'சேலம் பிரிட்ஜ்' என்னும் அந்த ரயில் பாலத்தைக் கடக்கும் போதுதான் அந்த இறைச்சல்.

சிலவேளை இந்தப் புதைவன்டியில் மௌலவி வந்திருக்கலாம். நிலையத்தை விட்டு நேராக 'பெனிதுமூல்லைக்குப் போயிருந்தால், வீட்டில் பகலுணவை முடித்துவிட்டு ஆள் பதறிக் கொண்டு வரும். அப்படி இல்லாமல் இங்கு நேராக வருவதாயிருந்தால் ரயில் பாலத்தைக் கடந்து பதினெந்து நிமிடங்களில் வரவேண்டும். எதற்கும் ஒருமுறை முன் ஹால் சுவரில் தொங்கும் கடிகாரத்தை எட்டிப் பார்த்துக் கொள்கிறார் சதுகீன் சேர்.

ஜொஹரான் மௌலவி சிறுவயதிலிருந்தே சதுகீன் சேரின் அபிமானத்திற் குரிய மாணவன். அவரது தாய்மொழி மலாய். இருந்தாலும் அவரது தமிழ்மொழி ஆற்றல் தனி. தமிழில் கவிதைத்துறையில் அவருக்கு நிறைய ஆர்வம். சதுகீன் சேருக்குக் கவிதை எழுதுவதில் ஈடுபாடுல்லை. ஆனால் ரசித்துப் படிப்பார். நாவல், சிறுக்கை வாடவங்களைப் பற்றியும் நிறையப் படித்திருக்கிறார். தற்பொழுது பின் நவீனத்துவம் பற்றி ஆய்வு செய்து கொண்டிருக்கிறார். அவரது கருத்துக்கள் விழர்சனங்கள் அல்ல. வெறும் ரசனைதான். மாணவர்கள் கேள்வி கேட்பார்கள். அவர்களுக்கு அவர் கூறும் கருத்துக்கள் சரியான வழிகாட்டல்களாக, சரியான தகவல்களாக இருக்க வேண்டும். அதிலும் ஜொஹரான் மௌலவி கேட்கும் வினாக்களுக்கு விடைகள் கூறவே பல நால் களைப் படித்துத் தெளிய வேண்டியிருந்தது.

'சேர் உங்கள் கருத்துரைகள் என்னை செழுமைப்படுத்தியிருக்கிறது...'

என்று ஜொஹரான் மௌலவி அடிக்கடி கூறும்போது சதுக்கீன் சேருக்குக் கேட்கவே கூச்சமாக இருக்கும்.

பாடசாலைப் பழப்பு முடிந்ததும் ஜொஹரான் அரபுக் கல்லூரிக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

ஒரு மௌலவியாக வரவேண்டும் என்பதற்குத் தனிப்பட்ட காரணம் இருந்தது. சிறுவயதில் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் 'ஜாவா ஆட்கள்' மார்க்கத்தில் 'பாடு போக்கு' என்று ஒரு சோனகத் துவேசி ஏளனமாகச் சுட்டிக் காட்டியிருந்தான். இளம் வயதான ஜொஹரானின் மனதை அது பெரிதும் சுட்டுவிட்டது. அதன் விளைவு தான் அரபிக் கல்லூரிப் பிரவேசம். அது தவிர நாட்டில் எத்தனை மலாய் ஜிணங்கள் அரபுப் பாடநெறியில் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். மார்க்க பக்தர்களாய் இருக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் ஆராய் முனையவில்லை. மலாய் என்றால் 'பாலிஸ், ஆமி, நேவி' மட்டுந்தான் என்று ஒரு தவறான கணிப்பீடு. எல்லாவற்றிற்கும் சேர்த்துத்தான் ஜொஹரானின் நொந்த உள்ளம் ஒரு முன்மாதிரியைக் காட்ட விரும்பியிருக்க வேண்டும்!

அரபுப் பாட விதானம் பல வருடங்களை விழுங்கி அன்று மௌலவி பட்டத்துடன் வந்து நின்றபோது -

சதுக்கீன் சேருக்குப் பெருமையாக இருந்தது. முதன் முதலில் “ஜொஹரான் மௌலவி வாங்க வாங்க.....” என்று வரவேற்று மகிழ்ந்தவர் சதுக்கீன் சேர்தான்.

“சேர் நான் உங்கள் மாணவன்தான். எனக்கு எதுக்கு இந்த மரியாதை எல்லாம்...” என்று தயங்கினார்.

“இல்லை மௌலவி, நீங்கள் இப்ப ஒரு மதகுரு. உங்கள் இலட்சியம் நிறைவேறி விட்டது. அரசினர் பாடசாலையில் மௌலவி ஆசிரிய நியமனம் கிடைக்கப் போகிறது. ஆசிரியர்கள் எப்போதும் தம் மாணவர்களை மட்டமாகப் பார்க்கக் கூடாது. அவர்கள் எப்பொழுதும் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கக் கூடாது. மாணவர்களின் தராமும் தராதராமும் உயரும் போது ஆசிரியர்களுடன் மனம் விட்டுக் கருத்துக்கள் பறிமாறி சமமாகப் பழக வேண்டும். ஆசிரியர்களும் சிம்மாசனங்களில் அமர்ந்து கொண்டு மாணவர்களை அடிமைகளாக நோக்குவது நாகரிகமல்ல.....” சதுக்கீன் சேரின் விரிவுரையால் ஜொஹரான் மௌலவியின் மனம் குளிர்ந்தது. சொல்லி வைத்தாற் போல்

கம்பளை சாஹிராவுக்கு நியமனமும் கிடைத்தது. இரண்டு வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டன. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலைப் பிரிவுக்கு வெளிவாரி பட்டதாரி மாணவனாகப் பதிவு செய்து கொண்டார்.

சதுக்கீன் சேரின் மனக்குழப்பத்திற்கு மருந்தாக, அவர் மனைவி, இஞ்சிப் பிளேன் மடுடன் வருகிறார். அவள் உளவியல் படித்தவள் அல்ல! ஆனால் இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் அவரது மனதிலையை மாற்றுவதற்குக் கோப்பி அல்லது பிளேன்டி தான் என்பது அவளது கண்டுபிடிப்பு.

“.....இந்தாங்க பெளசியா, ஜொஹரான் மௌலாவி வருவாரோ தெரியா... வந்தா ரெடி பண்ணுங்க. பள்ளத்து கடையில் ஏதும் வாங்க வேணுமா...?”

அவள் ஒரு சிறிய பட்டியலைத் தயாரித்து வருவதற்குள், வலது பக்கமாகப் பரோபகார ஜியாவு வீட்டிற்கும், நண்பன் கருணை வீட்டிற்கும் இடையில் ஒரு ‘சொங்கோ தொப்பி’ (மலாயரின் தொப்பி) தெரிந்தது. சந்தேகமில்லை. ஜொஹரான் மௌலாவிதான்.

“ஸலாமத் சேர்”

“ஸலாமத்..... வாங்க வாங்க.... எக்ஸ்பிரஸிலா வந்தீங்க...?”

“ஓ... சேர்”

“அப்படியா...? அவளுக்குத்தான் நன்றி சொல்ல வேணும்”

“யார் சேர்... அவள்...”

“உடற்ட மெனிக்கே... நீங்க வாரத சொல்லத் தான் இப்ப கொஞ்சத்துக்கு முந்தி பாலத்தை உடைச்சிக் கொண்டு போனாலோ...”

மௌலாவி வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

“சரி... சரி போன விசயமெல்லாம் முழுஞ்சுதா...?”

“ஓ சேர்... மாற்றலாகிப் போகும் நயிமா ரீச்சருக்குப் பிரியாவிடை. நான் கவி வாழ்த்து, அவ்வளவுதான்...”

“அட.....! வெளுத்து வாங்கியிருப்பீங்களே!”

“இப்ப ஸ்லாம் வெளுத்து வாங்கித்தான்.... வாங்கிக் கட்டிக் கொள்கிறேன்...”

அப்பொழுது ரோட்டில் காசிம் ஹாஜியார் வந்து கொண்டிருந்தார். ‘இஸ்திரி, பண்ணப்பட்ட காவி நிற ஜிப்பா. முடிப்புகள் கலையாமல் இடது பக்கத்தில் பிரயாணப் பை தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அது தூரப் பயணங்களுக்கு மட்டுந்தான் வெளியே வரும். சதுக்கீன் சேரையும் மௌலவியையும் கண்டதும், “நான் போய் வருகிறேன்” என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்த ஒரு கையசைப்பு. மரத்தடி ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து சென்று வழியனுப்பினார்கள்.

காசிம் ஹாஜியார் மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் பொங்கச் சொன்னார், “ஜொஹரான் மௌலவி நீங்கள் நெற்றியில் கல்லடி பட்டதும் எந்தவித அவசர நடவடிக்கையும் எடுக்காமல், குனிந்த தலை நிமிராமல், ஆட்டாவில் ஏறின்ரீகளே.... அது சாதாரண விசயமல்ல. உங்களுக்கே தெரியும் அது நபிகளாரின் முன்மாதிரி....”

“ஐ ஸாக் கல்லா ஹர.....”

ஹாஜியார் கிளம்பிவிட்டார். பஜாரில் அவருக்கு நிறைய வேலை. மாலைத் தொழுகைக்குப் பிறகுதான் அவர் புத்தளத்திற்குப் பயணமாவார்.

மீண்டும் மரத்தடி ஆசனத்தில் அவர்களுடைய உரையாடல் தொடர்ந்தது.

“ஜொஹரான் மௌலவி, இன்றைக்கும் மூஸ்லிம் கள் மத்தியில் ஒருவிதமான பிரக்ஞாயுமில்லாமல்.... மனம் போன போக்கில்தானே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்....”

“இஸ்லாம் வற்புறுத்தும் முக்கிய கடமைகளை புறக்கணித்து வாழ்பவர்கள் நாடைங்கிலும் இருக்கிறார்கள்... சேர்”

“அப்படியானவர்கள் செறிந்து வாழும் ஊர்களில் உங்கள் ஜோம்மா பிரசங்கங்கள் தொடர வேண்டும் மௌலவி... இந்த நெற்றியடியால் உங்கள் பேச்சுகள் தளர்ந்து விடக்கூடாது. சொல்ல போனால் இன்னும் முனைப்புப் பெற வேணும்...”

“இன்கூடா அல்லாவற். சேர் நீங்கள் சொல்வது போல் இனித்தான் எனது உரைகள் முனைப்பு பெறும். அதில் சந்தேகம் இல்லை. தூய மார்க்கத்திற்கு மாறுபட்ட கொள்கைகள் உட்புகுந்து பிளவுகள், பிரிவுகள் தோன்றாமல் விழிப்பாக இருந்து பாதுகாத்து கொள்வது மிக அவசியம்... பிரிவினைகளை இணைப்பதைத் தவிர மென்மேலும் பிரிவுகள் தோன்ற இடம் கொடுக்கக் கூடாது. மக்கள் இணைந்து மக்களாக வாழுவேண்டும் தான் என் பேச்சுக்களின் தொனிப் பொருளாக இருக்கும். அன்று வெள்ளிக்கிழமை பிரசங்கத்தில் இந்தக் கருத்துக்களைத்தான் முன் வைத்தேன். இஸ்லாத்தில் புதுப் புதுக் கொள்கைகளைப் புகுத்தி ஒவ்வொரு ஒவ்வொரு தலைமைத்துவத்தை உருவாக்கிக் கொண்டு ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டுக் கொள்ளக்கூடாது என்று சொல்வது தவறா சேர்தான்?”

“யார் சொன்னது தவறென்று.... வெற்றி உங்களுக்குத்தான்.... அதும் கல்லடி உங்களுக்குப் பெரும் வெற்றி... உண்மையை நிலைநிறுத்தும் துணிச்சலை இழந்து விடாதீர்கள் கொஞ்சம் இருங்க மௌனவிலி இந்தா வந்துட்டேன்”

என்று கவுரிய சதுக்கீன் சேர் படியிறங்கினார். அவ்வேளை,

“மௌனவி இன்னும் பிளாஸ்டரைக் கழட்டவில்லையா....? இந்தக் கல்லெறி எப்படி....?” இஞ்சிப் பிளேன்மையைக் கொண்டு வந்து நீட்டிய பெளசியா ஆர்வமுடன் கேட்டாள்.

“தாத்தா (அக்கா) சேர் சொல்லவில்லையா? அன்றைக்கு ஜம்மா தொழுகை முடிஞ்சி வெளியே வந்ததும், ஒரே இரைச்சல். கருத்து வித்தியாசப்பட்ட இரண்டு கோகஷி மோதிக் கொண்டாங்க. சிலர் என்னை மறித்துக் கேள்விச் சராங்களை கொட்டினாங்க... நான் உணர்ச்சிவசப்படாமல் கூறினேன்: “உங்களுக்கு என் பிரசங்கம் புரியவில்லை. விளக்கம் சொல்லிக் கொண்டிருக்க இது சந்தர்ப்ப மில்லை. நீங்கள் முன்வைக்கும் கொள்கைகளுக்கு மாறுபட்டவன், நான் என்ன விளக்கம் சொன்னாலும் நீங்கள் ஏற்கப் போவதில்லை. உங்கள் பள்ளிவாசல் டிரஸ்டிமாருடன் பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளாங்க” என்று கூறீடு நான் அவசரமாக நடந்தேன். நிர்வாகிகளைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தையும் மறந்துவிட்டேன்... நான் வந்த முச்சக்கரத்தில் சாரதி என்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நான் வண்டியில் ஏறுவதற்குள் யாரோ எறிந்த கல் என் நெற்றியைப் பதம் பார்த்துவிட்டது. இதுதான் நடந்தது.....”

ஜோஹரான் மெளலவி மனைவிக்கு விளக்கம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது சதுக்கீன் சேர் கடையில் வாங்கிய பொருட்களுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

“ஜோஹரான் மெளலவி இருங்க. பகல் சாப்பாடு இங்கதான். பதறாமல் இருந்து சாப்பிட்டு ஆறுதலா பேசுவோம்”

“சேர் சாஹிராவில் திண்ட கேக், பட்டில் இன்னும் வயிறு புள்.... அதான் வீட்டுக்குப் போகாம் நேரா இங்க வந்துடென்”

“பரவாயில்லை நீங்கள் இளந்தாரி... கருங்கல்லையும் விழுங்குகிற வயசு...”

“கல்லால் அடிபடுகிற வயசு என்று சொல்லாமல் விட்டிரகளே சேர்.....”

இருவரும் சிரித்தார்கள். பல உரையாடல்களை உள்ளடக்கி வைத்திருக்கிற அந்த ஜாம் மரத்தில் கூட ‘கீச்’ என்று ஒரு சிரிப்பாவி.

“ஞாஹரை” (பகல் நேரத் தொழுகை) வீட்டிலேயே தொழுதுவிட்டு, பகலுண்ணவேச் சாப்பிட்டார்கள். சற்று நேரம் இளைப்பாரிக் கொண்டிருந்த போதுதான் தூலைபேசி வீரிட்டது.

சதுக்கீன் சேர் தொடர்பு கொண்டார். இரண்டு நிமிடங்களுக்குப் பின் மீண்டும் வந்து மெளலவியின் பக்கத்தில் அமர்ந்தார். அவருடைய முகம் கலவரமடைந் திருந்தது. மாற்றத்தை அவதானித்த மெளலவி மெளனமாக இருந்தார். “என்ன செய்தி?” என்று கேட்பது நாகரிகமல்ல என்று நினைத்த மெளலவி ஆவவுடன் அவரையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“மெளலவி செய்தி எங்களுக்குத் தான்... எங்கள் பள்ளிவாசல் பேசுவிமாம் பேசினார்கள்... உங்களைத் தேடி உங்கள் வீட்டுக்கு ஆளனுப்பியிருக்கிறார்.”

“என்னவாம் சேர்....?” பரபரப்புடன் மெளலவி.

“நீங்கள் பிரசாங்கத்திற்குப் போன ஊரிலிருந்து பள்ளிவாசல் நிர்வாகிகள் வருகிறார்களாம். எதிர்வரும் புதன்கிழமை அசருக்குப் பின் நீங்களும் நானும், காசிம் ஹாஜியாரும் எங்கள் பேசுவிமாழுடன்.... தலைவரும், செயலாளரும்.... பள்ளிவாசலில் ஒரு சந்திப்பு”

அச்சந்திப்பில் கலந்து கொள்வதற்காக, அலுவல் காரணமாகக் கம்பனைக்குச் சென்றிருந்த ஜொஹரான் மௌலவி உள்ள திரும்புவதற்காகப் பஸ் தறிப்பை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தார்.

“அன்றைக்கே அவர்களைச் சந்தித்து வந்திருந்தால் இன்றைக்கு இந்த நிகழ்வைத் தவிர்த்திருக்கலாம்” கடுமையான சிந்தனைகளுடன் நடந்து கொண்டிருந்தார். தூரத்தில் ஒரு பஸ் வருவதைக் கண்டதும் ஒட்டமும் நடையுமாக விரைந்தவர் கால்கள் இடறிக் குப்புற விழுப் போனவரை பக்கத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த இரண்டு இளைஞர்கள் தக்க சமயத்தில் வந்து தாங்கிப் பிடித்தார்கள். மௌலவிக்கு ஒருக்கணம் என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. மிகுந்த நன்றியுடன் அவர்களுடன் சில வார்த்தைகள் பேசிய போது, இனங்காண முடியாத ஒரு தெம்பும் மகிழ்ச்சியும் இழையோடியது. அவரது பயணம் தொடர அந்த இளைஞர்கள் அவரை பஸ் ஏற்றிவிட்டார்கள்.

“நிஸ்மி பார்த்தியா, அவரது நெற்றியை, தொழுது தொழுது அவரது நெற்றியில் தமும்பு அப்படியே பதிந்து போய் கிடக்கிறது.....”

“ஓ..... ஆழமான... தமும்புதான்....”

வெளியில் அந்தப் புதிய இளைஞர்கள் உரையாடிச் செல்லும் சொற்கள் ஜொஹரான் மௌலவியின் செவிகளைச் சிலிருக்க வைக்கிறது. மிகுந்த உற்சாகத்துடன் அவரை அறியாமலேயே அவரது கை அந்த நெற்றித் தமும்பைத் தடவிக் கொண்டது.

மல்லிகை
ஷசம்பர் 2004

என் பார்வை தேயிலைத் தொழிற்சாலையில் ஸயித்தது.

கிட்டத்தட்ட ஆறு தசாப்த மலையக வரலாற்றை உள்ளடக்கிய ஒரு பழைய கட்டிடம் அது. காலத்திற்குக் காலம் திருத்தங்கள் செய்து வர்ணம் பூசுவதால் அது என்றும் புத்தம் புதியதாகவே காட்சியளிக்கிறது.

மிக நீண்ட நீள்சதுர வடிவமைப்பில் மூன்று மாடி. சுற்றி வளைத்து வரிசையாகச் சாளரங்கள். அனைத்திற்கும் தரமான வெள்ளைப் பூச்சு. தொழிற்சாலை மட்டும் சாம்பல் நிறம். கழுலெங்கும் பச்சைப் போர்வை.

ரோகத முளி

எழில் கொஞ்சம் இந்த நிறப் பொருத்தத்தை ரசிக்க இந்தத் தொழிற்சாலையைச் செதுக்கிய சிற்பி “மகராசன்” வெள்ளைக்காரத்துரை இன்று நாட்டில் இல்லை.

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் திடீரென்று அந்தப் பதுமை நிகழ்ந்து விட்டது.

நடு இரவில் தொழிற்சாலையில் பொருத்தப்பட்டிருந்த மின் விளக்குகள் அனைத்தும் பளிச்சென்று ஏரிந்து ஓளி வெள்ளத்தை அள்ளி இறைத்தது.

நானும் வெளியேறினேன் -

தேயிலை அரைக்கும் இயந்திரங்கள் எல்லாம் ஒரே நேரத்தில் இயங்கி பெருந்தோட்டத்தையே உலுப்பி விட்டிருந்தன. கொழுந்து அதிகமாக வந்த நாட்களிலும் கூட இப்படி இரைச்சலுடன் தொழிற்பட்ட தில்லை! மாலை ஜந்து மணிக்குள் மூன்று இயந்திரங்கள் மட்டுமே செயற்படவேண்டுமென்பது நிர்வாகம் வகுத்த தொழிற்சாலை விதிகளில் ஒன்று.

இவ்வாறெல்லாம் சட்டதிட்டங்கள் இருக்கத்தக்கதாக இது எப்படி நிகழ்ந்தது...?

இயக்குவித்த சக்தி எது...?

இந்த முறையும் ரோதைமுனியா...?

ரோதைமுனிக்கு ஒரு குறையும் வைக்கவில்லையே!

அதுதான் தொழிலாளர்கள் உரிய முறையில் பூஜை செய்து வருகிறார்களே!

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மண்ணெண்ணெய் ஊற்றித் துணி செருகிய குப்பி விளக்குகள், தீப்பந்தங்கள், லாந்தர் விளக்குகள், டோர்ச் கைட்டுகளுடன் தோட்டமொங்கும் சிதறித் திரிந்தனர். தோட்டம் அல்லோல் கல்லோலப்பட்டது.

கால்மணி நேரமாக நடந்து கொண்டிருந்த இந்தத் திலீர் அனர்த்தக்தில் அணைவரது பார்வையும் தோட்டத்திற்கு மேற்கே, மாணாக்காட்டு உச்சியில், தரித்து நின்றது, கண் இமைக்காமல்!

சுமையுடன் தீப்பந்தங்கள் ஏந்திச் செல்லும் இரு உருவங்களைக் கண்டதும்தான், திடீரன்று அவர்களது நம்பிக்கை உயிர்பெற்றது.

“அட கொள்ளிபிசாசுடா...”

“அப்ப இது நிச்சயமாக ரோதைமுனி வேலயாத்தான்...”

ரோதைமுனிக்கும் மாணாக்காட்டு தீப்பந்தங்களுக்கும் என்ன தொடர்பு?

“போன முறை முனி வந்து இஸ்ட்டோரைக் கலக்கிய போது, மாணாக்காட்டில இப்படித் தீப்பந்தங்கள் இரண்டு தலையில் பெருஞ் சுமையுடன் போனதை மறந்துப்பொல்களாப்பா...?”

ஒரு முத்த நம்பிக்கையாளர் ஞாபகப்படுத்தினார்.

“ஜயா சொல்றேன்னு கோவிச்சக்காதீங்க. ரோதை முனிக்கு ஒவ்வொரு வருசமும் பூஜை வைத்து வழிபடுவது தோட்ட வட்டாரத்தில பிரசித்தி பெற்றது... அத ஒவ்வொரு வருசமும் தவறாம் செய்றோம். அப்படியிருக்க இது ரோதை முனியின் வேலைதான்னு எப்படி நிச்சயமாகச் சொல்றீங்க...?”

மேல் வகுப்புப் படிக்கும் ஒரு மாணவன் கேள்வி எழுப்பினான்.

மன்னெண்ணெண்பத் தீப்பந்த போத்தல்கள், விளக்குகளுடன் உற்சாகமாகக் கிளம்பியிருந்த “பயந்தாங்கொள்ளி” கும்பல்கள் வந்த வழியே திரும்பி விரைந்தனர்.

இனி லயங்களுக்குள் பம்மிக் கொண்டால் அப்புறம் அவர்கள் வெளியே தலைகாட்ட மாட்டார்கள்.

மானாக்காடு தீப்பந்தங்கள் மறைந்து சில நிமிடங் களில் தொழிற்சாலை மின் விளக்குகளும் அணைந்தன. மின் குளிப்பு முற்றுப் பெற்றது.

இரைச்சலுடன் இயங்கிக் கொண்டிருந்த இயந்திரங்களும் “ப்ப”பென்று நின்றுவிட்டன. எங்கும் இயல்பு நிலை.

அது மழைக்காலம். மூன்று மணித்தியால் இடை வெளிக்குப் பின் மீண்டும் வானம் அழுது கொட்டத் தொடாங்கியது.

லைட் குடை எதையுமே எடுக்காமல் அவசரத்தில் ஒரு சுற்றுச் சுற்றிவிட்டு வந்து மலை உயரத்தில் அமைந்திருந்த என் “குவார்ட்டசின்” முன் கதவைத் திறந்து உள்ளே செல்வதற்குள் தொப்புத் தொப்பென்று நனைந்து விட்டேன்.

வெளியில் காற்றும் மழையும் கடும் போட்டி. மழைச் சாரல். மின்சாரம் முற்றாகத் தடைப்பட்டு ஒரே கும்பிருட்டை பிரசவித்திருந்தது.

யன்னலினுடாக எதையும் தெளிவாகப் பார்க்க முடியவில்லை.

ஒருவாறு காற்று மழையை வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு சென்றது.

உடை மாற்றிக் கொண்டு வந்து, கதவை இலேசாகத் திறந்து தொழிற்சாலையை எட்டிப் பார்த்தேன்.

“பெக்டரி செக்யூரிட்டி ஓபிசர்” பொங்கலோ தனது கடமைகளில் மும்முரமாகி யிருக்கிறார் என்பதை பறை சாற்றுவதற்காகத் தொழிற்சாலையின் முகப்பில் மின் மினி போல் ஒரு லாந்தர் வெளிச்சம் மங்கலாக ஒளிபரப்பிக் கொண்டிருந்தது. அது என்ன அது? உற்றுப் பார்க்கிறேன். மற்றுமொரு ஒளிக்கீற்று அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தது.

புரிந்துவிட்டது. சந்தேகமில்லை. அது பொங்கோவிடமிருக்கும் ஆறுச்சில்லு டோர்ச் லைட்டுத்தான்.

என்ன இருந்தாலும் பொங்கோவின் துணிச்சலைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

அவன் தொழிற்சாலையைச் சுற்றிப் பார்க்கும் மூன்றாவது சுற்று அது. ஆழ்ந்த அவதானப் பரிசீலனை.

படுக்கையில் சாய்ந்தால் ரோதைமுனிக் குழப்பத்தில் பயந்துபோய் நித்திராதேவியும் வரமறுக்கிறாள். அயர்ந்து தூங்க முடியவில்லை.

இந்நேரம் யாங்களில் இயந்திராங்களின் பென்னாம் பெரிய சக்கராங்களைச் சுழற்றி வேகமாக இயக்கிவிடும் ரோதைமுனியின் திருவிளை யாடல்களைப் பற்றித் தொழிலாளர்கள் சுவாரஸ்யமாக உரையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

சென்ற மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு இரவில் தொழிற்சாலையில் ஒரு பயங்கர ஊசலாட்டம் நடந்தபோது தொழிற்சாலையின் இரவு நேரக் காவலாளிக்கு மூன்று நாள் நடூக்கக் காய்ச்சல் வந்து தொழிற்சாலைப் பக்கத்திற்கே வரவில்லை. பின்னர் அவர் “பயந்தாங் கொள்ளி” பட்டத்துடன் மலை வேலைக்கு மாற்றம் பெற்றுக் கொண்டார்.

அந்த இளம் வயது மாணவன் கிளப்பிவிட்ட சந்தேகம் மனப்பக்குவம் நிறைந்த மூத்த பக்தர்களின் சிந்தனையைத் தொட்டுவிட்டது.

“அந்தப் பொடியன் சொன்னமாதிரி இந்தத் தடவையும் வந்தது நெஜமான ரோதைமுனிதானா?”

“எப்பவும் தொழிற்சாலை வெறிச்சோடிப் போய் கிடக்கும். ஒரு ஈக்குஞ்ச்சூட இல்ட்டோர் ரோட்டுப் பக்கத்திற்கே வராமல் எங்கும் ஒரு வகைப் பீதி பரவிக் கிடக்கும்... ஆனா ரோதைமுனியைப் பற்றி ஒன்றும் அறியாத இந்த செக்யூரிட்டி ஜியா பொங்கோவைப் பாரு, மொது மொறையா ரோதைமுனியின் திருவிளை யாடல்களைப் பார்த்தும் அச்சம், நடூக்கம், காய்ச்சல் எதுவுமே அவரை வந்துங்கல்லு...”

ஒரு சில தொழிலாளர்கள் ஆளுக்காள் கருத்துக்கள் பரிமாறி ரோதை

முனியைச் சந்திக்கு இழுக்கும் மர்மத்தை ஆராயத் தொடங்கினர்.

விழந்து கூறிய உதயத்திற்குப் பின் காற்றுவாக்கில் மற்றுமொரு செய்தி எங்கும் அலைமோதியது.

“அன்று இரண்டு நாட்கள் லீவிலிருந்து கடமைக்குத் திரும்பியிருந்த சீனியர் தொழிற்சாலை அதிகாரிக்கு நடுக்கக் காய்ச்சலாம்...”

சென்ற வருடம் மீப்பிட்டியாவில் பத்து பேர்ச் காணி வாங்கியிருந்தார். வசதியான வீடொன்றைக் கட்டத் திட்டமிட்டு அரைவாசி வேலையும் முடிந்துவிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் தொடர்ந்து பெய்த மழை காரணமாக எதிர்பாராத விதச் சரிவு - மண்சரிவு ஏற்பட்டதன் விளைவாக கட்டடத்தின் ஒரு பகுதி பாதிப்புக்குள்ளாகி நடத்தை ஏற்படுத்திய சோகத்தைச் சுமந்துகொண்டு வந்தவருக்குத்தான் அன்று அவருக்கும் தெரியாமல் தொழிற்சாலைக்கு ரோதைமுனி வந்து குழப்பத்தை ஏற்படுத்தி விட்டிருக்கிறது.

பொங்சோவுக்குப் பொறி தட்டியது.

அடையாள அணிவகுப்புக்குச் செல்ல ஆயத்தமாவது போல் மழை, வெயில், பனிமூட்டம், குளிர் அனைத்துக்கும் பொருத்தமான தொப்பி, கனத்த நீட்டுக்கை கம்பளி கோர்ட், களிசான், பூட்ஸ்... என்று சீருடைகளைச் சரிசெய்து கொண்டு கம்பீரமாக நடந்தான். “பழும் நழுவிப் பாலில் விழுமுன்” ஒருவகைப் பாய்ச்சல் நடையுடன் பொங்சோ அந்த சீனியர் தொழிற்சாலை அதிகாரியைச் சந்திக்கச் சென்றான்.

பொங்சோவுக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. அவன் தொழிற் கடமைகளைப் பொறுப்பேற்ற முதல் நாள் உரையாடலிலேயே அவர் அவனிடம் ஒரு நாகுக்கான கேள்வி கேட்டிருந்தார்.

“மிஸ்டர் பொங்சோ, டே யூ பிலிவ் இன் திஸ்... ரோதைமுனி...?”

அவனும் ஒருகணம் நிலை தடுமாறிப் போய் நின்றாலும் மிக நிதானமாகச் சொல்லியிருந்தான் -

“தோட்ட மக்களின் நம்பிக்கைகளுக்கு குறிப்பாக ரோதைமுனி வழிபாட்டுக்கு நான் எதிராளி அல்ல...”

வேகமாகச் சென்ற பொங்சோ -

“எப்படி சேர் காய்ச்சல் வந்தது...? லீவிலிருந்த நீங்கதான் இஸ்ட்டோர் பக்கத்துக்கே போகவியே... உங்களுக்குத்தான் இதில் நம்பிக்கையும் இல்லையே...!” இப்படிக் கேட்கத் தோன்றியது அவனுக்கு. ஆனால் அவரது விகாரமான முகத்தையும், அவரது நிலைமையையும் பார்த்ததும் அவன் மௌனமாக இருந்து விட்டான்.

ரோதைமுனியின் தண்டனையோ என்னவோ!

சற்று நேரம் அவதானித்துவிட்டு மீண்டும் தொழிற்சாலைக்குத் திரும்பினான், அதே உத்தியோகபூர்வமான ராஜநடையுடன்!

“தொரையின் ஜியா சுப்பர்” என்று முன்னுமுனுத்துக் கொண்டான்.

இரவு நடந்த சம்பவத்தால் நித்திரை குழம்பிப் போயிருந்தாலும் அலுவலகத்திற்குச் செல்ல வேண்டிய உந்துகலால் ஆயத்தமாகிப் படிக்கட்டுகளில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன், நான் அப்பொழுது தோட்ட அலுவலகத்தில் இலிகித்ராக வந்து சேர்ந்த புதிது. அப்பொழுது நான் விகிதர் ஸ்தானத்தில் மூன்றாவது இடம்.

ஒரு புதன்கிழமை பின்னேரம் என்று நினைக்கிறேன். பெரியதுரை தொழிலாளர்களைச் சுந்திக்கும் “ஓப்பிஸ் நாளில்” அடைக்கன் தலைவர் சொன்ன வார்த்தைகள் என் ஞாபகத்திற்கு வந்தன.

அவர் தோட்ட அலுவலக விறாந்தையில் மணிக் கணக்காக நின்று கொண்டிருப்பார்.

என் மேசைக்கு முன்னால் யன்னல் திறந்தே கிடக்கும். தொழிலாளர்கள் தம் சம்பள விபரங்கள் கேட்டு வருவார்கள். சிவகாமிக்கு இரண்டு ஏக்கர் கொந்தராப்பு போடுவதில் தலைவருடன் பேச வேண்டியிருந்தது.

எனக்கு அடைக்கன் தலைவரோடு பேசுவது மனதுக்கு திருப்தியாக இருக்கும்.

யன்னலுக்குப் பக்கத்தில் வந்து நின்றார்.

“ஜயா வணக்கம்...”

“வணக்கம் தலைவரே... என்ன விசேடம்...?”

“ஒண்ணுமில்லோங்க... மிச்சாங் காலமாக விடுப்புப் போயிருந்த ரோதை முனி பூஜைய தொடங்கனும்னு ஜனங்க அபிப்பிராயப்பறோங்க... அதிலும் பொம்பிள ஆளுங்க - இஸ்ட்போரில வேலை செய்றவங்க கராரா நிக்கிறாங்க... அதான் தொரகிட்ட பேசியிருந்தேங்க.”

“ரோதைமுனி பூஜையா...?”

“ஆமாங்க... ஓங்களுக்கு தெரியாதுல்ல...”

அன்று அடைக்கன் தலைவர் ஒரு நீண்ட விளக்கம் கொடுத்தது இன்றைக்கும் எனக்கு நல்ல ஞாபகம்.

“தோட்டத்து மக்களிடையே காலாதி காலமாக வேரூன்றி வந்துள்ள ஒரு தெய்வ நம்பிக்கைகாங்க...”

“ரோதை என்பது தேயிலை அறைக்கும் இயந்திர இயக்கத்திற்கு ஒட்டினாப்பல இணைக்கப்பட்டுள்ள பெரிய அளவிலான சக்கரம். இதில் என்ன விசயம்னா, தேயிலை அறைக்க இரண்டு மூன்று இயந்திரங்கள் பயங்கர இரைச்சலுடன் தொழிற்சாலையில் இயங்கும் பொழுது, ரோதைகள் ரொம்ப வேகமாகச் சுழலுங்களா... அப்ப இயந்திரங்களோடு இயந்திரங்களாக ஆண் பெண் தொழிலாளர்கள் இயங்குவதற்கு முன் கைகால்களில் காயங்கள் ஏற்படாமல், ஆபத்துகளில் இருந்து நீங்குவதற்கும், நிர்வாக உத்தியோகஸ்தர் உட்பட தோட்டத்தில் உள்ள சகலருக்கும் இடைஞ்சல்கள் ஏற்படாம இருப்பதற்கும், “தெய்வமே நீதான் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று தொழிலாளர்கள் இதய சுத்தியடன் வேண்டிக் கொள்வார்கள். இதுதான் காலப்போக்கில் “ரோதைமுனி” தெய்வம் எவ்களை கைவிடாது என்ற நிடநம்பிக்கை வேரூன்றி வளர்ச்சியடைந்து ரோதைமுனி வழிபாடு கட்டாயமாகி விட்டிருந்தது. தொழிற்சாலைக்குக் கிட்டே ரோதைமுனிக்கு சிலை வைத்து வருடா வருடம் பூஜைகள் தவறாம நடந்து வந்திருக்கு. பெண் தொழிலாளர்கள் ரொம்ப சிரத்தையோட பக்தியடின்

ஸுப்டார்கள்.

“அதாவத் ஜயா... இந்த மாதக் கடைசியில் இருந்தாவது ஆட்டுக்கடா அறுத்து ரோதைமுனி பூஜைய ஆரம்பிக்கலாம்னு பெரிய தொறைய... சந்திச்சி...”

அடைக்கன் தலைவர் மூலமாக என் மனம் மிகவும் தெளிவடைந்தது.

“தொவர இப்ப வார நேரம்தான்... தொறைய சந்திச்சிட்டு போற நேரம் வந்துட்டுப் போக்க... கொந்தராப்பு விசயமாகவும் பேசவேண்டியிருக்கு...”

“அட சொன்னாப்பில மறந்துட்டேங்க... மாத்தம் எதுவும் இல்ல... சிவகாமிக்கே அந்த கொந்தராப்ப குடுங்க... அவளத்தான் ரோதைமுனி பூஜைக்கும் பொறுப்பு சாட்ட உத்தேசம். பக்தி சிரத்தையோட நேரமையா ரோதைமுனி பூஜைய நடத்த பொருத்தமான ஆள்...”

நீண்டதூரம் பின்னோக்கிச் சென்ற என் சிந்தனைச் சக்கரத்தை மீண்டும் முன்னோக்கி உருட்டிக் கொண்டு வந்தபோது கைக்கடிகாரம் காலை எடுமணிக்கு ஜந்து நிமிடங்கள் இருப்பதைக் காட்டியது.

அலுவலக முன்றில் ஒரு சிறு கூட்டம் நேற்றிரவு வந்த ரோதைமுனியைப் பற்றித்தான் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

தலைமை இலிகிதர் மூத்தவர். அனுபவம் மிக்கவர். சீனியர் நான். அடுத்து மூன்றாவது, நான்காவது இரு வரும் இளையவர்கள். புதிதாக நியமனம் பெற்று வந்தவர்கள். அவர்களுக்கு ரோதைமுனி வரலாற்றைக் கூறியிருந்தேன்.

எங்களுடன் பீல்ட் லிசிரும் கருத்துக்கள் தெரிவித்தார்.

“ஜயா, வரண்டாவது கிளாக்கர் ஜயா, ஓங்ககிட்ட தான் கேக்கிறன். நான் முனி பக்தன். இது முனியின் வேல இல்ல... “மனி” தான் இயக்கியிருப்பான்னு என் மனம் சொல்லுது... நீங்க என்ன சொல்றீங்க...?”

“யாரு? எந்த மனி...?”

“மனின்னா.... மனிதன்தான்...”

எல்லாரும் சிரித்தனர்.

“ஆனஞ்காள் நீங்க என்ன சொன்னாலும் புதிய செக்யூரிட்டி ஓபிசர் பொங்சோவின் அறிக்கை வந்த பிறகு தான்... எந்த முடிவும் எடுக்கலாம்.”

தலைமை குமாஸ்தா குறியீடு வைத்துப் பேசி ரோதைமுனி பேச்சுக்கு முத்தாய்ப்பு வைத்துவிட்டார்.

அப்புறம் அலுவலகக் கடமைகளில் ஈடுபோத் தொபங்கியபோது தொலைபேசியும் அலறிக் கொண்டிருந்தது. மூன்றாவது தடவையாக.

என்னெனப் பொறுத்தவரையில் பீல்ட் ஓபிசரின் கருத்தில் சரியான இலக்கை அடைந்திருப்பது போலத் தெரிகிறது.

“சும் மா ரோதைமுனி வந்திருச்சி, ரோதைமுனி இஸ்ட் ரோரைக் கலக்குதுன்னு இயந்திரங்களை இயக்கிப் பூச்சாண்டிக் காட்டவிட்டு, ஆட்களை வயங் களில் அடைத்துவிட்டு, மனிதன் நடத்தும் நாடகமாக ஏன் இருக்கக்கூடாது...!”

“தொழிற்சாலையிலிருந்து ரகசியமாக “தாள்” களவு போகுது..” என்றொரு குற்றச்சாட்டு தோட்டத் துறையிலிருந்து உத்தியோகத்துர்கள் வரைக்கும் ஒரு கரும் புள்ளி மட்டுமல்ல, பெரிய தலையிலியாகவும் இருந்து வந்துள்ளதுதானே!

துறை கம்பனியுடன் கலந்து ஒரு முடிவு எடுத்திருந்தார்.

அந்தக் கருப்புப் பூனை தோட்ட உத்தியோகத்தருக்குள் ஒருவராகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஆனால் ஆதாரங்கள் எதுவுமில்லாமல் சந்தேகத்தின் பெயரில் எவ்வரையும் அழைத்து விசாரித்து மனம் புண்படச் செய்ய விருப்பமில்லை துறைக்கு.

தற்காலிகமாகத் தோட்டத்தில் அனைத்துக் துறையிலிலும், உயர் அதிகாரிகள் தொக்கம் சப்பதைச் செய்து வருடாந்த “போனஸ்” கொடுப்பனவை இடைநிறுத்தி வைத்துள்ளார். இரண்டு வருடாங்களாக “போனஸ்” இல்லை.

உத்தியோகத்தர்களின் மனப்போக்கும் முற்றிலும் மாறிவிட்டிருந்தது.

தேயிலை கடத்துவது யார்...?

குற்றவாளியைக் கண்டுபிடிக்கும் மதிநுட்பம் சாதாரண காவல் தொழிலாளிக்கு இல்லை.

நிர்வாகம் சில முடிவுகளை எடுத்துவிட்டது. அந்த வகையில் முன்னைய தொழிற்சாலை “வாச்சென்” மலை வேலைக்கு பலத்த பாதுகாப்புத் தேவை என்பதை வலியுறுத்தி, செக்யூரிட்டி ஒபிசர் புதவியை உருவாக்கி, பொங்சோவிடம் பாதுகாப்பை ஓப்படைத்து ஆலோசனைகளை வழங்கியிருந்தது.

முன்னைய தொழிற்சாலை காவலாளிக்கு நீட்டுக் குழாய் துப்பாக்கியும் தோட்டாக்களும் வழங்கப்பட்டிருந்தன. அவை அவர்களுக்கு நாய் சுடத்தான் உதவியது. அது ஒரு காலம். ஆனால் இப்பொழுது துப்பாக்கிகள் விநியோகிக்க முடியாத காலகட்டம்.

ஆனால் பொங்சோவுக்கு விஷேடமாக ஒரு கையடக்கத் தொலைபேசி வழங்கப்பட்டிருந்தது.

தொழிற்சாலையிலிருந்து இருநாறு அடி தூரத்தில் ஓர் ஏற்றத்தில் அவனுக்குத் தனி செக்யூரிட்டி குவார்டஸ். முன் கூடத்தின் இரு புறங்களிலும் இரண்டு யன்னல்கள். உட்புறத்தில் நின்று கொண்டே பார்வையைச் செலுத்தினால் தொழிற்சாலையும் சுற்றுப் புறமும் முழுமையாகத் தெரியும்.

ஒரு தொலைநோக்குக் கண்ணாடியின் மூலம் முன்னால் நடக்கும் ஆட்களின் முகங்களைத் தெளிவாக இனங்கண்டு கொள்ள முடியும்.

“பொங்சோ தாய்வழிப் பாட்டனைப் போல் அவரது துப்பறியும் மூளையை அப்படியே கொண்டுவந்து விட்டான்...” என்று பொங்சோவின் குடும்ப வட்டாரத்தில் பேசிக்கொள்கிறார்களாம்.

அந்தத் துப்புத் துலக்கும் மூளைக்குத்தான் இப்பொழுது வேலை கிடைத்து விட்டதே.

குழலை, தொழிற்சாலையை, தொழிலாளர்களை, தனிப்பட்ட நபர்களை... போக்குவரத்து விபரங்களைப் பற்றியெல்லாம் மிகுந்த கரிசனையோடு கற்றுவிட்டான்.

வந்து மூன்று மாதங்களில் அவன் சேகரித்து வைத்திருந்த தகவல்கள் அவனுடைய தொழிலுக்குப் போதுமான அளவு கைகொடுத்தது.

மானாக்காட்டு குறுக்குப் பாதையில் இறங்கி அரசாங்கத் தார் ரோட்டில் பத்து நிமிட நடைத்துராத்தில் கடைத்தெரு (பஜார்).

இரவு தொழிற்சாலை கிடந்து அல்லோல கல்லோலப்பட்ட நேரத்தில், இரண்டு தொழிலாளர்கள் அந்த ஒற்றையடிக் குறுக்குப் பாதை வழியாக ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றுள்ளார்கள்.

“என்னடா இது எங்கேயோ ஒரு மிஸ்ட்டேக் நடந்து போச்சு... போய்ப் பாருங்கடா...” என்று அந்தக் காவலாளி அனுப்பியிருப்பாரோ...!

போக்குவரத்து லொறியைக் காணாமல் அவர்கள் கதிகலங்கிப் போய் திரும்பும் போதுதான் பொங்சோ விரித்திருந்த வலையில் “கையும் மையுமாக” சிக்கி விட்டார்கள்.

“என்னப்பா... லொறி ஏதும் வந்திருச்சான்னு பார்க்கப் போனீங்களாக்கும்... இன்னக்கி ஒங்க டேட் தவறிப் போச்சோ...? ஒங்கள் அனுப்பின ஜயாகிட் சொல் ஹங்க... இனிமே அந்த லொறி வராதுண்ணு... அப்படியே வந்தாலும் ஒங்களையும் ஒங்க வீட்டுச் சாமான்களையும் ஏத்திக்கிட்டுப் போகத்தான் வரும்னு...”

அவர்கள் வவலவெலத்துப் போய் நின்றார்கள்.

“அப்படியே ரெண்டு பேருமா காலையில் ஒன்பது மணிக்கு ஆபிசக்கு வந்து தொரயக் கண்டுக்கிட்டு போங்க...”

ரோதைமுனி நிகழ்வு நடந்து முடிந்து ஒரு கிழமை ஒடி மறைந்துவிட்டது. எங்கும் அமைதி நிலவினாலும் ஒரு “கசமுசு”வும் வைரஸ் காய்ச்சல் போல் காற்றில் பரவிக்கொண்டிருந்தது.

ஒரு திங்கள் காலையில் தொலைபேசி சின்னங்கியது.

அது பெரிய துரையிடமிருந்து வந்து ஒரு பணிப்புரை. பெரிய கிளாக்கர் ஜயா செவிமடுத்தார்.

ஒரு சில நிமிடங்களில் எனக்கு அழைப்பு மணி.

நான் அவர் அறைக்குள் நுழைந்தேன்.

“மிஸ்டர் எட்வின், “கம்பளி நியூஸ்” மூலம் விசயம் பாரதாரமாப் போயிருக்கலாம். நாளைக்கு பன்னிரண்டு மணிக்குப் பிறகு கொழுந்தானங்க ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணப் போறாங்களாம். ‘ரோதைமுனி தெய்வத்தைக் கொச்சைப் படுத்தாதே’ என்பதுதான் அவர்களது நோக்கம். எதுக்கும் நாளை மாலை மூன்று மணிக்கு அனுவலகத்தில் சில முக்கிய உத்தியோகத்தர் சந்திப்புக்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொல்றார் தொரே...”

பெரியவருடன் சிறிது நேரம் உரையாடிவிட்டு எனது இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பினேன்.

நான் ஊகித்தது மிகச் சரி.

ரோதைமுனி குழப்பத்திற்கு ஒரு முடிவு கிடைக்கும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சில விபரங்களைத் திரப்பிக்கொண்டு வந்து ஒரு சுற்று நிருபம் தயாரித்தேன். ஒரு சிலருக்கு தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டேன்.

“நாளைக்கு மூன்று மணிக்கு பெரியாபிசில் தலைமைகள் சந்திப்பு...”

தோட்டத்துப் பெரியதுரை, சின்னத்துரை, தொழிற்சாலை தலைமை அதிகாரி, பீல்ட் ஓபிசர், அனுவலகத் தலைமைப் பீடம், செக்யூரிட்டி ஓபிசர் அனைவருக்கும் அவசர அறிவிப்புக் கொடுத்து உறுதிப்படுத்தியாயிற்று.

இந்நேரத்தில் பீல்ட் ஓபிசர் வியர்க்க விறுவிறுக்க வந்து பெண்கள் ஆர்ப்பாட்டத்தின் முழுமையை ஒப்புவித்தார்.

நேற்று முச்சந்தியில் கூடிநின்று பலதும் பத்தும் பேசிக்கொண்டிருந்த பெண் தொழிலாளிகள் மத்தியில் திடீரென்று ஒரு சலசலப்பு.

அம்மாயி வெறி பிழித்தவள் போல் ஓட்டமும் நடையுமாக இவர்களை நோக்கி வந்திருக்கிறாள்.

“அப்புராணி அம்மாயிக்கு எங்கிருந்து வந்தது இந்த வீராப்பு நடை?”

“அம்மாயி யேன் இப்படி வர்ரா...?”

“ஏதோ பிரச்சினையாத்தான் இருக்கும்.”

“கேட்டங்களாடி இந்தக் கூத்தை... கேட்க ஆளில்லைன்னு நினைச்சிக்கிட்டு அந்தக் காவாலி...”

அம்மாயி சற்று ஆவேசம் தணிந்து சொன்னா,

“பாத்தீங்களாடி... நாங்க எவ்வளவு காலமா ரோதைமுனிய பக்தியேட கும்பிடுரோம்... வருடா வருடம் தவறாம புஜை நடத்துறோம்... அப்படியிருந்தும் ரோதைமுனி இஸ்ட்போருக்கு வந்து அதிருப்தியக் காட்டுதே...! நம்ம புஜையில என்ன குறைபாடுண்ணு எவ்வளவு கவலைப்பட்டுக்கிட்டு இருக்கிறோம்... ஆனா இந்தக் காவாலிப் பய ரோதைமுனி வந்திருக்கு, ரோதை முனி வந்திருக்குண்ணு கேவலப்படுத்தி... தூள் களவுடுத்திருக்கிறான். நம்ம ரோதைமுனிய கேவலப் படுத்தியத சம்மா விடக்கூடாது... நாங்க உடனே போய் மாதர் சங்க தலைவிய சந்திச்சி ஆலோசனை கேப்போம்...”

தலைவி எல்லா விசயங்களையும் கேள்விப்பட்டிருந்தாள். -

“தூள் திருடனைப் புடிக்கத்தான் நேற்று இயந்திரங்கள இயக்கியிருக்கிறாங்க... அது குத்தமில்ல. ஆசாமி மாட்டிக்கிட்டாரு... ஆனாலும் இனிமேலும் காவாலிங்க ரோதைமுனிய சந்திக்கு இழுக்காம இருக்க ஒன்னு செய்யுங்க...”

“இப்ப கொழுந்து சீசன். பொம்பில ஆளுங்க எப்படியும் கொழுந்து எடுத்தே ஆகணும். இந்த நேரம் பார்த்து அரைநாள் வேலை நிறுத்தம் சென்சாலே போதும். நல்ல பாடமாக இருக்கும். இனிமேலும் எவனும் நாங்க வழிபடுற ரோதைமுனி தெய்வத்தக் கொச்சைப்படுத்த வரமாட்டாங்க...”

பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு அனைத்துப் பெண் தொழிலாளிகளும் மலைகளிலிருந்து மளமளவன்று கொழுந்து மடுவத்திற்கு இறங்கி, அரைநாள் கொழுந்தை நிறுத்தக் கொடுத்துவிட்டு, ஆர்ப்பாட்ட வேலை நிறுத்தத்தில் குதித்தார்கள்.

சாரி சாரியாக வாசகங்கள் ஏந்திய வண்ணம் அலுவலகப் பாதையிலும், தொழிற் சாலை முன்றலிலும் நின்று இரைச்சலுடன் தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர்.

“ரோதைமுனி தெய்வத்தைக் கொச்சைப் படுத்தாதே!”

“ரோதைமுனியை வழிபடுவது எங்கள் உரிமை”

“இனிமேலும் வருடாந்த ரோதைமுனி பூஜைக்கு தோட்டக் கணக்கில் நிதியுகவில் வேண்டாம்.”

“சம்பந்தப்பட்ட தூள்க் காவாலியை உடன் வெளியேற்று.”

தோட்டத் தலைமை அலுவலகத்திற்கும், தொழிற் சாலை அதிகாரிகளுக்கும் அரைநாள் ஆர்ப்பாட்ட வேலை நிறுத்தம் மூலம் தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்த பின்னர், தோட்டமெங்கும் வலம் வந்து மாலை நான்கு முப்பதுக்கு முடித்துக் கொண்டனர்.

அலுவலகத்திற்குள்ளே சரியான நேரத்திற்கு கூட்டம் நடைபெற்றது.

அழைக்கப்பட்ட அதிகாரிகள் அனைவரும் சமூகமளித்திருந்தார்கள்.

பெரியதுரை நேரடியாகவே தொடக்கி வைத்தார்.

“குட்டாவனிங் ஸ்டாப், எவ்ரிதிங் வாஸ் எ செட்டப். வி ஹவ் ட்ரெப்ட் தி பிளொக் பட் தொழிலாளர்கள் தவறாக விளாங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நாங்கள் ரோதைமுனி தெய்வத்தை கேவலப்படுத்தல்ல என்பதை தொழிலாளர்களுக்கு விளாங்கப்படுத்துங்கள்.”

பெரியதுரை நிதானமாக ஆங்கிலத்தில் விளக்கமளித்தார்.

ஒப்பிஸ் பையன் கிட்டு எல்லாருக்கும் சூடான மாலை தேநீர் பரிமாறினான்.

பலரும் தமது கருத்துக்களைத் தெரிவித்ததோடு சந்தேகங்களையும் கேட்டுத் தெளிவு பெற்றனர்.

தலைமை எழுதுநர் பொங்சோவைப் பாராட்டினார். “முள்ளை முள்ளாலே எடுத்துவிட்டார், ஜனாங்களுக்கு விளாங்கப்படுத்தினா சரி...”

“மிஸ்டர் பொங்சோ டு யூ ஹவ் எனித்திங் டு ட்ரிடல்...?”

“நாட்திங் சேர்...” என்று கூறினாலும் சில விடயங்களைப் பகிரங்கப் படுத்தினான். நானைக்கு மஸ்டர் பெரட்டு கூடும்போது, பீல்ட் ஒப்பிசர் - “நாங்கள் ரோதை முனி தெய்வத்தைக் கொச்சைப்படுத்தவில்லை... தூள் களவெடுக்கிற காவாலியைப் பிடிக்கத்தான் நாங்க சிரமப்பட்டோம் என்ற உண்மையைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு, குறிப்பாக பெண் தொழிலாளிகளுக்கு தெளிவு

படுத்த வேண்டியது அவசியம்... ஒரு காலத்தில் ரோதை முனி பக்தர் அடைக்கள் தலைவரால் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட பூஜைகள் எப்பவும் தொடரும் என்று உறுதி கூற வேண்டும்” என்று பொங்சோ மனம் நெகிழ்ந்து குறிப்பிட்டான்.

“அப்ப மிஸ்டர் பொங்சோ, மாணாக்காட்டில் பிடிப்பட்ட கொள்ளிப் பிசாசுகள்...?”
இது பெக்டரி ஒப்பிசர்.

இந்தக் கேள்விக்கு துரை மறுமொழி கூறினார்.

“சும்மாடு போட்டு சமை தூக்கிய அந்த இரண்டு கொள்ளிப் பிசாசுகளுக்கும் மூன்று மாத காலம் வேலை ‘சஸ்பாண்ட்’ அதற்குப் பிறகு அவர்களுக்கு மனையில் தான் ‘கவ்வாத்து’, கான்வெட்டு... போன்ற வேலைகள்.”

துரை தண்டனை வழங்கினார்.

சந்திப்பு சுமுகமாக முடிந்தது.

சுகவீனமுற்றிருந்த இரண்டாவது பெக்டரி ஒப்பிசர் வெளியே தலை காட்டவில்லை.

மீப்பிடியாவில் மண்சரிவு ஏற்பட்ட பிறகு அதே இடத்தில் வீட்டுக் கட்டிடத்தைத் திருத்தி எழுப்புவதற்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருக்கும் மகனுக்கும், ஏ.எஸ். வரைக்கும் கற்று வீட்டில் அடைப்பட்டுக் கிடக்கும் மகனுக்கும் விருப்பமில்லை. “விற்று விட்டு வேறிடத்தில் பார்க்கலாம்” என்று தீர்மானித்து விட்டார்கள்.

தனது மத்தியதர வாழ்க்கைத் தரத்திலிருந்து படிப்படியாக உயர் தரத்திற்குப் போகக் கண்ணும் கருத்துமாக உழைத்து வந்தவரின் வாழ்க்கையிலும் ‘மண்சரிவு’.

காய்ச்சல் முற்றாகத் தணிந்து விட்டதும், சுக்கிர திசையும் முற்றுப் பெற்றிருந்தது.

“இன்னும் இருபத்து நான்கு மணித்தியாலயத்திற்குள் தமது இராஜினாமா கடிதத்தை அலுவலகத்தில் ஒப்படைத்துவிட்டு தோட்ட எல்லையிலிருந்து வெளியேறிவிட வேண்டும்.”

சொல்லி வைத்தாற் போல் அந்தப் போக்குவரத்து லொறி அவரது குடும்பத்தையும், சாமான்களையும் ஏற்றிச்செல்ல வந்துகொண்டிருந்த செய்தி (கம்பளி நியூஸ்) காட்டுத் தீப்போல பரவிக்கொண்டிருந்தது.

தாயும் மகனும் லொறியின் முன் இருக்கையில் அமர ‘இவர்’ பின் பறத்திற்குத் தள்ளப்பட்டு, சாமான்களோடு ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டார்.

பொதிகளுடன் லொறி மௌல்ல அதைந்து கொண்டிருந்தது.

மனச்சுமை சீனியர் தொழிற்சாலை அதிகாரியின் மனதை அழுத்திக் கொண்டிருந்தது.

மல்லிகை 42வது ஆண்டு மலர் ஜூன்-2007

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நண்பர் கிருஷ்ண மீராவுடன் நுவரேலியா நகர சபை மண்டபத்தில் ஒரு பரிசளிப்பு விழாவில் கலந்து கொள்ளும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

அன்று தலைநகருக்குத் திரும்பும் போது மாலை முற்றாக மயங்கி இருள் பரவிய நேரம். வாகனப் போக்குவரத்தும் குறைவு.

நீண்ட தூரம் பிரயாணம் செய்த பிறகு திடீரன்று ஓரிடத்தில் பஸ் வண்டி பழுதடைந்தது. பெரும்பாலும் அரசாங்கப் பேருந்துகளுக்கு இருக்கிற தொற்று நோய்தான் இது!

— • — • — • — • — • — • —

இராஜநாயகம் மாஸ்ட்ரின்

கிலட்சியம்

— • — • — • — • — • —

கும்மிருட்டில் எங்கே நிற்கிறோம் என்றாய் முடியாத அந்த நேரத்தில் வேறொரு பஸ்வண்டி வந்தால்தான் பிராயணத்தைத் தொடர்லாம். அது எங்களுடைய அதிர்ஷ்டத்தைப் பொறுத்துள்ளது.

பள்ளிரன்று லயிற் வெளிச்சம் அதிர்ஷ்டத்தைத் தருகிறது.

“தாஜ்ஜன்னே! பள்ளத்தில் ஒரு தமிழ் ஸ்கல் போல் தெரிகிறது... பள்ளிரன்று லைட் வெளிச்சம். பேசாம் அங்கே தங்கியிருந்து விட்டு விழிஞ்சப்புறம் போவமா...?”

பாடசாலையோடு ஒட்டிய அதிபருடைய விடுதிக்குப் படிகள் இறங்கினோம். எங்களைத் தொடர்ந்து வேறு மூன்று பிரயாணிகளும் நடந்தார்கள்.

சற்று நேரத்தில் நாங்கள் எந்த இடத்தில் தரித்து நிற்கிறோம் என்று அறிய முடிந்த போது, எங்கள் மகிழ்ச்சி எல்லை கடந்தது.

ரோட்டில் அறைக் கிலோ மீற்றர் நடந்தால் மேட்டில் ஒரு நீள்சதுர பழைய ஒற்றைக் கட்டிடம் இருக்க வேண்டும். அன்றைய தோட்டப் பாடசாலை அமைப்பு அதுவே. நாங்கள் ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்ற இடம்!

அக்காலத்தில் ஜந்து வகுப்புக்களுக்கும் ஒரே ஒருவர்தான் ஆசிரியர் வூட்மாஸ்டர். இவர்தான் இராஜநாயகம் மாஸ்டர்.

அரசாங்கம் பொறுப்பேற்ற பிறகு, சுகல வசதிகளையும் உள்ளடக்கிய இந்தப் புதிய பாடசாலை கிடைத்திருக்கிறது!

அதிபர் முன் அறையில் பத்திரிகையில் மூழ்கியிருந்தார். எங்கள் அரவம் கேட்டு வெளியே வந்து சுந்தேகப் பார்வையுடன், “உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” என்ற தோரணையில் நின்று கொண்டிருந்தார்.

“...சேர் மேலே ரோட்டில் நாங்கள் வந்த பஸ் பிரேக் டவுன். பாடசாலையில் தங்கியிருந்து விழிந்ததும் போகலாமா...? என்று நினைத்து வந்தோம்... நாங்கள் இந்தப் பாடசாலையின் பழைய மாணவர்கள்!”

அதிபர் ஒரு கணம் யோசித்தார்.

“ஜிடென்டி....கார்ட் இருக்கா?”

அது இல்லாவிட்டால்தான் வாழ்க்கையே இல்லையே!

இருவரும் அடையாள அட்டைகளைக் காட்டினாம்.

எங்களுடன் வந்தவர்களும் ஜிடென்டி நிரூபித்து அனுமதி பெற்றுக் கொண்டனர்.

“ஆசிரிய விடுதியில் இடமில்ல... நீங்க மண்புத்திலேதான், பெஞ்சுகளை இழுத்துப் போட்டுத் தூங்க வேண்டியிருக்கும். அட்ஜல்ட் பண்ணிக்குங்க... பஸ் திருத்தப்பட்டுப் புறப்படும் போது, நீங்களும் போக வேண்டும்... சரிதானே!”

“அது இப்போதைக்கு நடக்காது சேர்... விழிஞ்சாப் பிறகுதான்... எல்லாம்...”

மண்புத்திற்குள் புகுந்து நீட்டு பெஞ்சுகளைப் பொருத்திப் படுக்கையை ஒழுங்கு செய்தோம்.

உடைகளை மாற்றி கைகால் அலம்பக் குளியலறைப் பக்கம் போனால், அமுக்கும் தூர்நாற்றமும் மூக்கைத் துளைத்தது. அவசர அவசரமாக வந்து படுக்கையில் சற்று நேரம் இருந்துவிட்டு, பிரயாணப் பையிலிருந்து இடியப்பப் பொட்டலங்களையும், தண்ணீரைப் போத்தலையும் வெளியே எடுத்துச் சாப்பிடத் தொடங்கினோம். முடியவில்லை.

குப்பையில் போடுவதற்காக மெல்ல எழுந்து சென்றோம். காலில் ஏதோ தட்டுப்பட்டு உருண்டது. அது ஒரு சோடாப் போத்தல். தட்டுப்பட்டதில் அதில் இருந்த அரைவாசிச் சோடாவும் நிலத்தில் சிந்தியது.

இந்த மண்டபத்தைக் குப்பைக் கடமாகப் பாவிக்கி றார்களோ என்ற ஜயம் எமக்கு எழுந்தது.

சிகரட் துண்டுகளும், பேப்பர் துண்டுகளும், சீட்டுக் கட்டிலிருந்து நமுவிக் கீழே விழுந்து மிதிப்பட்டுக் கிடந்த கார்ட்டுகளும்.....

வெளியே பாடசாலைச் சுற்றுப் புறமும் கவனிப்பாரற்றுக் “காடுமண்டி” இருளோடிப் போய்க் கிடந்தது.

திடீரென்று ஒரு வாகனம் வந்து நின்ற மாதிரிச் சத்தம் கேட்டது.

அதிபர் வந்து மண்டபத்தை எட்டிப் பார்த்துவிட்டுப் படியேறி மேலே போய், நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் பழுதடைந்த பஸ் வண்டியைப் பார்வையிட்டு வந்து, தொலைபேசி மூலம் பொலிஸ் நிலையத்திற்குத் தகவல் கொடுத்தார்.

மேலே வந்து நின்ற வாகனத்தில் சிலர் பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தனர். மிகுதியாக இருந்தவர்கள் பஸ் வண்டியிலேயே தூங்கி விழுந்தனர்.

கிருஷ்ண மீராவும் நானும் பிரயாணப் பைகளைத்தலைக்கு வைத்து உறங்க முயன்றோம். களைத்துப் போன எங்களுக்கு ஓய்வு தேவையாக இருந்தது.

அசௌகரியம், மகிழ்ச்சியின்மை காரணமாகத் தூக்கம் வர மறுத்தது. வெளியில் பனிமுட்டம் சூழலை மறைக்கப் பசீரதப் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், எங்களுடன் வந்த மூவரும் மண்டபத்தில் ஒரு மூலையில் சுருண்டு படுத்துக் குறட்டை விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆசிரிய விடுதியில் இன்னும் மின்விளக்குகள் ஏற்று கொண்டிருந்தன.

“கிருஷ்ண மீரா என்ன பாடசாலையும் சுற்றுப்புறமும் இப்படிக் குப்பைக் கோலமாய்க் கெடக்கு...?”

மீரா நீண்ட நேரமாக மௌனம் சாதித்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு -

“தாஜ்ஜன் ஜே! நாம் ஒன்னும் பேசக் கூடாது... ஆமா நீங்க எந்த ஒலகத்திலே இருக்கிறீங்க... இது வந்து அந்தப் பழைய இராஜநாயகம் மாஸ்டர் யுகம் இல்ல... அப்புறம் நீங்க ஒன்னும் கண்டுக்காதீங்க... உங்க துப்பறியும் நிபுணத்துவத்தைக் காட்டாதீங்க. காலப் போக்கில் எல்லாம் வெளிச்சத்துக்கு வந்து தரம் உயர் ஆவன முயற்சிகளை மேற்கொள்வோம்.....”

மீரா இலோசாகச் சிரித்தார்.

இராஜநாயம் மாஸ்டர் யுகம் என்று மீரா குறிப்பிட்டதும் எனது சர்வாங்கமும் ஒரு கணம் புல்லரித்து விட்டது.

“சே அந்த மனிதனைப் பார்த்தே படிக்க வேண்டிய விடயங்கள் எவ்வளவோ கிருந்தன.”

காலங் கடந்து அந்தப் பழைய பாடசாலையை அரசு பொறுப்பேற்றதும், வயதைக் காரணம் காட்டி இராஜநாயகம் மாஸ்டரைக் காய் நகர்த்திய விதம்-அந்தச் சோகக் காட்சி எனக்கு இன்றைக்கும் உள் மனதைக் குத்திக் கிளரிக் கொண்டிருக்கிறது.

“இன்று நாற்பது வருட ஆசிரிய சேவையைப் பூர்த்தி செய்து விட்டு ஓய்வு பெறுகிறேன். பாடசாலை சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து விபரங்களும் பூரணப் படுத்தப்பட்டு அலுவலகத்தில் ஒழுங்காக வைக்கப்பட்டுள்ளன...”

என்று மட்டும் பாடசாலைச் சம்பவத் திரட்டுப் புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தாலே போதும். ஆனால், இராஜநாயகம் மாஸ்டருக்கு அது திருப்தியில்லை. இவ்வளவு காலம் ஓர் இலட்சியத்தை முன்னோக்கி அரும்பணியாற்றியுள்ளார். அந்தப் பணி தொடர வேண்டும் என்று மானசீகமாக விரும்பியுள்ளார். அந்த விருப்பத்தை நிரந்தரமாகப் பதிவு செய்ய வேண்டும். இனிவரும் அதிபர்கள் ஆசிரியர்கள் செவ்வனே இயங்க வேண்டும்.

தீர் யோசித்துவிட்டுத் தூரநோக்கோடு சம்வத்திரட்டுப் புத்தகத்தில் பதிவு செய்து விட்டார். எவரும் இதனை ஒரு தேவையற்ற குறிப்பு என்று நிராகரிக்க முடியாது.

அலுவலகத்தையும் பாடசாலையையும் கவனமாகப் பூட்டினார். இறுதியாக ஒருமுறை தன் பார்வையைப் பாடசாலையிலும், சுற்றாடலிலும் செலுத்திவிட்டு, சாவிக் கொத்தைத் தோட்டத்துப் பெரிய கிளாக்கர் ஜயாவிடம் ஒப்படைக்கும்படி, பொறுப்பேற்க வந்திருக்கும் சீனியர் அளிஸ்டன்ட் எட்வின் பர்னான்டுவிடம் கையளித்தார், இராஜநாயகம் மாஸ்டர்.

பாடசாலையும் சுற்றுப்புறமும் பளிச்சென்று சுத்தமாகக் காட்சியளித்தன.

மாஸ்டர் மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றி, கண்களையும், மூக்குக் கண்ணாடியையும் கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கொண்டார்.

அன்று முப்பத்தோரந் திகதி மாஸ்டருக்குச் சேர வேண்டிய அந்த மாதச் சம்பளமும், போன்கும் கொடுத்தாயிற்று. சீனியர் அவரது கையைமுத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். “எவ்ரிதிங் இஸ் ஓகே?” எட்வின் பர்னான்டு கை குலுக்கி விடை பெற்றார். இனி நானை முதலாந் திகதி தொடக்கம் அது அரசாங்கப் பாடசாலை. பாரானுமன்ற உறுப்பினரின் சிபார்சைப் பெற்ற மூன்று மலையக இளைஞர்கள் அரசாங்க நியமனம் பெற்று ஆசிரியர்களாகப் பொறுப் பேற்கிறார்கள்.

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்” தவிர்க்க முடியாததுதான்.

இராஜநாயகம் மாஸ்டர் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பே சாமான் தட்டு முட்டுகளுடன் குடும்பத்தைத் தனது சொந்த ஊர் மாத்தளைக்கு அனுப்பி விட்டிருந்தார்.

பாடசாலையை விட்டு வெளியேறியவர், படிக்கட்டுகளில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தார். அதுவும் எண்ணினாற் போல நாற்பது படிகள்!

புதினைந்து படிகளைத் தாண்டியதும் குறுக்கே கிரவல் ரோட். இவர் இறங்கு வதைக் கண்டு கொழுந்துப் பெண்கள் கும்பலாக நின்று கொண்டிருந்தனர். பழைய மாணவிகள், பிரஜாவுரிமை காரணமாக ஜந்தாம் வகுப்போடு கல்வியை இடை நிறுத்தம் செய்தவர்கள்.

“சேர் மனசுக்கு ரொம்ப வருத்தமாயிருக்கு. நீங்க படிச்சுக் குடுத்த மாதிரி யார் சேர் இனிச் செய்யப் போறாங்க....?”

சுடைகளில் இருந்து கொழுந்தை கொட்டுவது போல, ஆதங்கத்தைக் கொட்டினர்.

“அப்படிச் சொல்லாதீங்க பிள்ளைகளா! நாளைக்கு மூன்று மாஸ்டர்மார் வாராங்க... பாடசாலைக்கு நல்ல எதிர்காலம் இருக்கு. எங்கட முயற்சிகள் வீண் போகல்ல. இனி வாரவாங்க என்னென்ன செய்யன்னும் எழுதி வைச்சிருக்கேன்... ஒவ்வொரு வருடமும் வகுப்புக்கள் ஏறி ஓ. எல் வரைக்கும் வந்துவிடும்....”

ஆசிரியர் அடுக்கிக் கொண்டே போனார்.

“அதெல்லாம் வந்தாலும் சேர் ஓங்கக்கிட்டே படிக்கிறதுக்கு எங்க புள்ளை களுக்குக் கொடுத்து வக்கலியே சேர்.”

“அதுக்கு என்ன செய்யிறது புள்ள தலையெழுத்த மாத்த முடியுமா...? புள்ளங்களை நல்லாப் படிக்க வைங்க... சரி சரி எனக்கும் நேரமாகுது... ஒங்களைல்லாம் சந்திச்சதிலே மனசுக்கு சந்தோசமாயிருக்கு... எங்கே யாரையும் பாக்காம் போறேனோன்னு கவலையாயிருந்திச்சி. இப்ப மனசுக்கு ஆறுதலா யிருக்கு... உங்க எல்லாருக்கும் வாழ்த்துக்கள்!...”

நான்கு தசாப்த காலமென்பது இலேசா? எத்தனை எத்தனை மாணவர்களை உருவாக்கியிருப்பார்!

ஆதங்கங்களைக் கொட்டிய பிறகு, தலைக்குப் பின்னால் தொங்கிக் கொண்டிருந்த சுடைகள் “கிளிக் கிளிக்”கென்று கிரீசிட்டன்! அவர்கள் வேகமாக நடந்து மறைந்தனர்!

இராஜநாயகம் மாஸ்டர் கிரவல் ரோட்டைக் குறுக்காகக் கடந்து மீண்டும் படிகள் இறங்கினார். இறங்குவது இலகு. ஏறப்போனால்தான் பொல்லாத களைப்பு, மூடுவெலி என்று எல்லாமே வரிசையாக வந்து தொல்லை கொடுக்கும்.

தோட்டப் பாடசாலை குன்றின் மேல் மட்டத்தில் தோற்றமளித்துக் கொண்டிருந்தது. மெயின் ரோட்டிலிருந்து, இந்த வெண் மணல் பாதை பாடசாலைக்குச் சுற்று வழி இரண்டு மூன்று சுற்று சுற்றினால்தான் பாடசாலை

முகப்பில் கொண்டு போய் விடும். வயதானவர்களுக்குச் சிரமம்தான்.

உண்மையில் அந்த மணற்பாதை பெரிய கிளாக்கர் ஜயா பங்களாவுக்கு அவரது கார் போகும் ரோட்.

மரங்களும் கொடிகளும் தேயிலைச் செடிகளும் தனித் தனியே அசைந்து அசைந்து மாஸ்டருக்குப் பிரியாவிடை கூறுகின்றன.

பாடசாலைச் சுவர்களுக்கும், கூரைக்கும், யன்னல்களுக்கும் கூட, வாயிருந்தால் ஓவைன்று அழுது குழியிருக்கும்!

இராஜநாயகம் மாஸ்டருக்கு எதிர்ப்புக் குரல்களும் இருந்தன!

“பெரிய அளவில் பிரியாவிடைக் கூட்டம் ஒழுங்கு செய்வதற்கு, அவர் என்ன பெரிய தூரையா...? சாதாரண தோட்டத் தொழிலாளர் புள்ளங்களுக்கு அ... ஆ... சொல்லிக் குடுக்கிற ஒரு சின்னச் சம்பளக்காரன் தானே! அவருக்குப் போய்”

“காலங்காலமா... பள்ளிக்கூடத் தோட்டத்தைச் சொறண்டிக்கிட்டு, இப்ப வயசு போனதும் பென்சன்ல போறாரு...”

“அவர் போனா நமக்கென்னையா... அதான் அரசாங்கம் கட்டிடம் கட்டிக்கிட்டு இருக்கே... மேல் வகுப்புகள், எத்தனையோ மாஸ்டர்மார் வரப்போறாங்க...”

இப்படிப் பல... பாமரத்தனமான... ஏறிய பிறகு ஏணியை உதைக்கும் பேச்சுகளுக்கும், அர்த்தராத்திறியில் குடைபிடிப்பவர்களின் விமர்சனங்களுக்கும் அவர் செவிசாய்ப்பதில்லை.

உண்மையில் அரசு பொறுப்பேற்றுப் புதிய கட்டிடம் எழும்ப அவர்தான் ஆதார சுருதியாக இருந்துள்ளார் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியுமா!

இப்படியும் சில கருத்துக்கள் காற்றில் மிதுந்தன:

“தங்கமான மாஸ்டர் போறார்டா! போன பிறகுதான்டா அருமை தெரியும்!”

“போன பிறகு இனி என்ன நடக்கப் போகுதுன்னு பார்க்கத்தானே போறோம்.....!”

“ஒரு உள்நாட்டு தேசியப் பக்திரிகை ஒன்றில் மாஸ்ட்ரின் பாஸ்போர்ட் சைஸ் புகைப்படத்தோட் ஒரு செய்தியைப் போடக்கூட வக்கில்லாது... நன்றி கெட்ட ஜென்மாங்க...” இப்பழையும் ஒரு கொதிப்பு.

· புத்து நிமிடங்களில் படிகள் இறங்கி அரசாங்கப் பிரதான பாதையில் பஸ் நிறுத்தக்கை அடைந்தும் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தார். பஸ் வரும் நேரம் தான்.

பஸ் துரிப்பில் பக்கீர் அலி நின்று கொண்டிருந்தார்.

“ஆ! மாஸ்டர் இண்டக்கி பயணமா? சொல்லவே இல்லியே!... என் குடும்பம் சார்பில் ஏதும் தவறுகள் நடந்திருந்தா நீங்க மன்னிக்கணும்...”

இருவருக்குமே ஒரு பழைய, இனிய சம்பவம் ஞாபகத்திற்கு வந்து நொடியைது.

இ மேக்கர் பக்கீர் அலியின் முத்தமகன் அப்பொழுது பாடசாலையில் கீழ்ப்பிரிவில் சேர்ந்து மாதங்கள் ஓடி விட்டன!

பக்கீர் அலி “பாலபோதினி” தொடக்கம் தேவையான கொப்பி புத்தகங்கள் பென்சில்கள் அனைத்தும் வாங்கிக் கொடுக்கிறார்க்கார்.

ஆனால், இராஜ்நாயகம் மாஸ்டர் கீழ்ப்பிரிவுக்குக் கல்வி கற்பிக்கும் முறை வேறு.

பாடசாலை மண்டபம் எப்பாரமுதும் மிகத் தூய்மையாக்கத்தான் இருக்கும். மாணவர்கள் செருப்பு, சப்பாத்துக்களைக் கடவெளியே கழற்றி வைத்துத்தான் உள்ளே வகுப்புகளுக்கு வாவேண்டும்.

கீழ்ப் பிரிவு மாணவர்களுக்கு, சுத்தமான கல்லாறு வெள்ளை மணல் பரப்பப்பட்டிருக்கும். மாஸ்டர் ஒவ்வொரு பிள்ளையினதும் ஆட்காட்டி விரலைப் பிழித்து வெள்ளை மணலில் அ, ஆ, இ, ஈ என்று சொல்லிச் சொல்லி எழுத்து எழுதப் பழக்குவார்.

பக்கீர் அலியின் மகனும் சீக்கிரத்திலேயே எழுத்துக்களை எழுதப் பழகிவிட்டான். ஆனால், இன்னும் கொப்பிகளில் எழுதுத் தொடர்கவில்லை.

“விரலை மணவில் அமுத்தி எழுதிப் பழகுவதில் ஓர் அபார சக்தி இருக்கிறது” என்று மாஸ்டர் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்.

ஒருமுறை பக்கீர்த்தி அலியின் மனைவி பாடசாலையில் மாஸ்டரைச் சந்தித்து மகன் கொப்பிகளில் ஒன்றும் எழுதிப் பழகவில்லை என்று கெளரவுக் குறைவாகக் கத்திப் பேசிவிட்டாள்.

மாஸ்டர் மிகவும் பொறுமையாகவும், மரியாதையாகவும் “உங்கள் மகன் கெட்டிக்காரன். உறிய காலத்தில் கொப்பிகள் நிறைய எழுதிக்காட்டுவான். நீங்கள் உங்கள் மகனின் கல்வியில் காட்டும் அக்கறைக்கு நன்றி போய் வாருங்கள்...”

மாஸ்டர்தான் மௌனத்தைக் கலைத்தார்.

“மிஸ்டர் பக்கீர்த்தி அவி அதெல்லாம் பழைய கதை. இப்ப உங்கள் மகன் எப்படி?”

“கெட்டிக்காரனாக்கி விட்டங்க....நன்றி.” பஸ்வண்டி வந்து கொண்டிருக்கிறது.

புனித நகருக்கு ஒரு டிக்கட். போனதும் பாமசியில் “பிரசர்” குளிசைகள் வாங்கிக் கொண்டு நகரில் ஒரு சுற்று. நண்பர்கள் சந்திப்பு. அப்புறம் பாரில் ஹோட்டலில் பகலுண்வா.

இனி “மனப் புகையைக் கக்கிக் கொண்டே போக, சனம் இல்லாத புகை வண்டிதான் பொருத்தம். அப்பாடாவென்று கைகால்களை நீடிக் கொண்டு வசதியாகப் போகலாம். சொந்த ஊருக்கு எத்தனை மணிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தால் தான் என்ன!”

பள்ளிரண்று விடிந்தது.

சரியாக நித்திரை இல்லை.

இருவருமே இராஜநாயகம் மாஸ்டரைப் பற்றியே சிந்தித்திருக்கின்றோம்.

“முடிந்த வரைக்கும் சிரமதானம் மூலம் பாடசாலைக் குப்பைகளை

அகற்றுவோமா?" என்று கிருஷ்ணமீரா கேட்டார். தொட்டிற் பழக்கம்.

நான் மறுப்புக் கூறவில்லை.

இராஜநாயகம் மாஸ்டர் மதுரையில் பி.யூ.சி கற்றுக்கொண்டிருக்கும் போது எதிர்பாராத விதமாக சோவியட் ரஷ்யாவுக்கு விஜயம் செய்யும் வாய்ப்புக் கிடைத்துள்ளது.

தமது ரஷ்ய விஜயத்தின் போது, அவருக்கு மூன்று விடயங்கள் கவர்ந்துள்ளது.

ரஷ்ய மாணவர்கள் வாகனப் பிரயாணம் செய்து இறங்கும் போது, இருந்த இருக்கையை கைக்குட்டையால் தூசு தட்டித்தான் இறங்குவார்கள். மற்றவர்கள் உட்காரும் போது, அழுக்காக இருக்கக் கூடாது என்பதற்காக!

மாணவர்கள் வழியில் நடக்கும் போது, அழுக்குப் பேப்பர்த் துண்டுகளைக் கண்டால் பொறுக்கி உரிய குப்பைத் தொட்டியில் போட்டு விட்டுத்தான் செல்வார்கள்.

மாஸ்டிரின் மற்றுமாரு அவதானம், ரஷ்ய மாணவர்கள் நிறைய வாசிப்பார்கள் ரோட்டில் நடக்கும் போதும், பிரயாணம் செய்யும் போதும் கிடைக்கும் பொன்னான ஓய்வு நேரத்தை வீணாகக் கழிக்கமாட்டார்கள்.

இராஜநாயகம் மாஸ்டர் முடிந்தவரைக்கும் இந்தக் கலாசாரத்தைக் கடைப்பிடித்து வந்துள்ளார்.

அவரது பழைய மாணவர்களான எங்களுக்கு இந்தப் புதிய பாடசாலை மண்டபத்தைப் பார்த்ததும் அருவருப்பாக இருந்தது.

இராஜநாயகம் மாஸ்டர் பாடசாலைச் சம்பவத் திரட்டுப் புத்தகத்தில் அச்சொட்டாக எழுதிய வாசகங்கள் எங்கள் கண்முன்னே பளிச்சிட்டன.

"புதிய கட்டிடத்தில் எதிர்வரும் ஜனவரி தொடக்கம் "ஆறாம் ஆண்டு" தொடங்கி, ஆண்டு தோறும் வகுப்புக்களை ஏற்றி ஓ.எல். வரைக்கும் கட்டிட வசதி அமைந்தி ருக்கிறது.

மாணவர்களை ஊக்குவிந்து வருபாந்த தமிழ்த்தினப் போட்டிகளில் ஈடுபோச்

செய்வதோடு, சான்றோரின் ஞாபகார்த்த விழாக்கள், கலை இலக்கியத்துறை சார்ந்த பயிற்சிப் பட்டறைகள் ஏற்பாடு செய்வது ஆசிரியர்களின் கடமை.”

பெரும்பாலும் அரசாங்க பாடசாலைகளில், ஆசிரியர்கள் தமது வீவு, புதுவியுயர்வு, சம்பள உயர்வு, விடுதி வசதிகள், தமது சுயமேற்படிப்பு, டியூசன் வருமானம்... என்று இவற்றை மட்டுமே கவனத்திற் கொண்டு இயங்கி வருவதை நான் கவலையுடன் அவதானித்து வந்துள்ளேன்.

இவை அனைத்தும் தேவைதான்... ஆனால், மலையக மாணவரின் கல்வி மேம்பாடு மிக முக்கியம். இதனை கற்பிப்பவர்கள் கண்ணும் கருத்துமாகக் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டியது அவசியம்.

ஆசிரிய சேவை என்பது ஒரு புனிதமான சமூக சேவை. அதை வெறும் வருமானம் தரும் தொழிலாக மாற்றிவிடக் கூடாது.

புதிய கட்டிட வசதிகள் மூலம் சாதனை படைக்கும் வாய்ப்புகள் திறந்து விடப்பட்டிருக்கின்றன. கட்டிடத்தைச் சுற்றி நல்லதொரு கூழல். தோட்ட வேலையை ஒரு பாடமாக, பாடவிதானத்தில் காட்டி உற்பத்திகளை ஊக்குவிக்கலாம். உற்பத்திகளை, மாணவர்களுக்கே இலவசமாகப் பகிர்ந்துளிக்கலாம். இப்படியாக அந்தப் பதிவு நீள்கிறது.

நாங்கள் ஒரு திட்டத்துடன் அதிபரை அனுகினோம்.

“ஶேர்! நீங்கள் அனுமதி தந்தால், நாங்கள் ஒரு “சிரமதானம்” மூலம் மண்பத்தையும், சுற்றாடலையும் சுத்தம் செய்து அழுகுபடுத்தித் தருவோம்.”

அதிபர் மறுத்துவிட்பார்.

“சிற்றாழியர்கள் வீவு. நானை மறுநாள் வந்ததும் எல்லாம் துப்பரவாகி விடும். நீங்கள் கேட்டதற்கு நன்றி! போய் வாருங்கள்.”

வழியில் ஓரிரு மாணவர்களைச் சந்தித்து உரையாடியதில் “சில பாடங்களுக்கு ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, சில வகுப்புகளுக்குத் தளபாடங்கள் இல்லை...” என்று தகவல்கள் கிடைத்தன.

“இராஜநாயகம் மாஸ்டரைப் பற்றி இவர்களுத் தெரியுமா...?” இது

கிருஷ்ண மீராவின் கேள்வி.

“தெரியாது... விழரவில் அவரைப் பற்றியும் அவரது இலட்சியத்தைப் பற்றியும் பதிவு செய்யத்தான் யோசித்திருக்கிறேன்.”

பழைய மாணவர்களைத் திரட்டி, படுபேள்ளத்தில் தள்ளப்பட்டிருக்கும், இராஜநாயகம் மாஸ்டரின் இலட்சியத்தை மீட்டெடுப்பதற்கான ஒரு திட்டத்தை வகுத்துக் கொண்டே நானும் கிருஷ்ணமீராவும் நடந்து கொண்டிருந்தோம்.

“பிரேக்டவுனி”விருந்து பஸ்வண்டியும் இன்னும் மீளவில்லை.

மல்லிகை 43வது ஆண்டுமெலர்

2008 ஜனவரி

ஆழிப் பேரவையின் அட்டகாசங்கள் நடந்து முடிந்து இரண்டு மாதங்கள். எங்கும் பயங்கர அமைதி!

“இன்னும் நன்றாக ஓய்வெடுத்த பிறகுதான் நடமாட வேணும்....” என்ற வைத்திய ஆலோசனையை உதாசீனம் செய்துவிட்டு கிராமத்திற்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டான் ஆதும்பாவா.

ஒரு வித்தியாசம் கடல்கோள் அவனுடைய வலதுகாலை முற்றாகப் பறிந்துச் சென்று அவனை ஊனமாக்கிவிட்டிருந்தது.

கால் போன பிறகு உடம்பின் ஒருபக்க முழுப்பாரத்தையும் சுமந்து

மொட்டைப் பணை

நடப்பதற்கு தாங்குக் கட்டையைத்தான் பயன்படுத்த வேண்டிய தூர்ப்பாக்கிய நிலை.

“இது பொருத்தமில்ல, ஒரு முச்சக்கர இருக்கை வண்டிதான் மிகச் சௌகரியமாயிருக்கும்....?” என்று டாக்டர் வலியுறுத்தியிருந்தார். ஆனால் மனைவி மக்களுக்கு என்னவாயிற்றோ என்ற ஆதங்கமும், கவலையும், தேடலும் தான் அவனை மருத்துவமனையிலிருந்து தூரத்தியது.

ஆதும்பாவா கிராமத்திற்கு வந்து ஒரு வாரமாகிறது. சோபை இழந்த கிராமத்தை வெறித்துப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவனது கண்கள் கலங்குகின்றன. “சே! எப்படி மாறிப் போச்சு”

இப்பொழுது ஆழ்கடலின் அந்தக் கருமையான வெறியாட்டம் அடங்கி முற்றாக அமைதி நிலவியிருந்தது. மீண்டும் வெடிக்குமோ என்று மீனவரைக் கெளாவிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த அச்ச உணர்வு

மெல்ல மெல்ல விடுபட்டுக் கொண்டிருந்தது. எனினும் சோகமயமான கழுத்தான்! சொந்த பந்தங்களை இழுந்து என்ன சுகம்?

அந்த அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டிருந்த “ஓ”வென்ற பயங்க அலையோசை மட்டும் ஓயவில்லை. அது என்றும் ஓயப்போவதில்லை.

சாதாரண நாட்களிலும் அலைவீச்சு இருந்ததுதான்! ஆனால் இப்பொழுது அவன் பாதிக்கப்பட்டவன்! நிரந்தரமாக அவன் மனக்கடலில் ஒரே கொந்தளிப்பு.

இந்தக் கடவுக்கு ஏன் இவ்வளவு கோபமும் சீற்றமும்...!

எத்தகைய துன்பங்களைச் சந்தித்தாலும் பொறுமையாகவும், நிதானமாகவும் எதிர்நீச்சல் போடுவதில் வல்லவனான ஆதம்பாவாவை விரக்தியும் மனக்கிலேசமும் சுழற்றியடித்து விட்டிருந்தது.

அவன் வாழ்க்கைப் படகு கவிழ்ந்துவிட வேண்டுமென்பது பொல்லாத விதியின் தீர்ப்போ.....!

அன்று அவனிடமிருந்து கையடக்க டிரான் சிஸ்டர் கடல் கோள் ஆய்வாளர்கள் முன்னெச்சரிக்கையாக விடுத்திருந்த செய்தி அலறி ஓயவதற்கு முன்பே அந்தப் பொல்லாத விதியின் தீர்ப்பு நிறைவேறிவிட்டிருந்தது.

இந்தோனேசியா, சும்தரா போன்ற தீவுகளை ஈவிரக்கமின்றித் தாக்கிய அந்தச் சனாமிப் பேரரையின் பார்வை இலங்கைக்குப் பட்டுவிட்டது. அவனும் அன்று கடவுக்குப் போனவன்தான். ஆனால் அவன் சென்ற தோணி சற்று நேரத்தோடு கரையை வந்தடைந்தது.

அந்தத் தோணியில் சென்ற அனுபவசாலியான மூத்த மீனவன் கடலில் ஏதோ ஒரு வித்தியாசத்தை உணர்ந்துவிட்டான்.

“அப்ப கன நேரம் சொனாக்க வாணாம் திரும்புவம்....” தோணியில் சென்றவர்கள் உடன்பட்டதும், அவர்கள் திரும்பிவிட்டிருந்தனர். வந்ததும் வராததுமாக ஆதம்பாவா வீடில் பிளேனரி அருந்திக் கொண்டிருந்தான். மகன் ரமீஸ் இளவட்டத்தினரோடு மோட்டார் படகில் போனவன்தான் அது எங்கே காணாமல் போனதோ! இன்னும் காணவில்லை. மனைவி மரியமும், மகள் றிம்சியாவும் வழக்கம் போல் கரையில்தான். இரவு கடவுக்குப் போன சொந்த

பந்தங்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த பெண்கள் கும்பலாகவிருந்து சுவாரஸ்யமாக கேளிக்கை செய்து சிரித்து மகிழ்ந்து கும்மாளமடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரேயொரு விசேஷம்.

முதல் நாள் கிறிஸ்மஸ்! கத்தோலிக்கப் பெண்பிள்ளைகள் கொண்டு வந்திருந்த பலகாரத்தை சுவாரஸ்யமாகச் சைவத்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய சிரிப்பும் மகிழ்ச்சியும் கடலைப் பிளாந்திருக்க வேண்டும். அன்று கத்தோலிக்க மீனவர்கள் பெரும்பாலாக கடலுக்குப் போகவில்லை.

ஆதம்பாவா நேரத்தோடு வீட்டுக்கு வந்திருந்த செய்தியை மரியமும் நிம்சியாவும் அறிந்திருந்தார்களோ என்னவோ! திடுதிப்பொன்று எல்லாமே நடந்து முடிந்து கிராமத்தின் தலையெழுத்தை மாற்றிவிட்டிருந்தது. அனர்த்தங்கள் நடந்து முடிந்து ஒரு சில மணித்தியாலங்களுக்கப் பிறகுதான் உணர்வற்ற நிலையில் மருத்துவமனையில் கொண்டுபோய் சேர்க்கப்பட்டு, இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகுதான் அவனுக்கு மயக்கம் தெளிந்து எல்லாமே தெரிய வந்தது.

அப்போதே அவனுக்கு எழுந்தோடி வரவேண்டும் என்ற உணர்வுதான்.... ஆனால் முடியவில்லை. உடம்பில் எதையோ ஒரு பாகத்தை இழந்திருக்கிறோம் என்ற உணர்வு இலேசாகத் தட்டியது. “கால்..... கால்.....” என்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

நாட்கள் மிக வேகமாக ஓட ஓட மனைவி மக்களைத் தேடிக் கிராமத்திற்குப் போக வேண்டும் என்ற இராட்சவி உணர்வு விருட்சமாக வளர.... ஏதேதோ ஒழுங்குகள். ‘தாங்குக் கட்டை’ கிடைத்தது. “இது தற்காலிகமானதுதான். அதிகமாக நடமாடக் கூடாது” என்ற நிபந்தனையில்தான் அதுவும். ஆனால் மனம் கேட்குமா....? கடலில் மூழ்கிக் கொண்டிருப்பவனுக்குக் கிடைத்தது ஒரு துரும்பு. வைத்திய ஆலோசனைகளை உதறித் தள்ளிவிட்டு அவன் கிராமத்தில் வலம் வந்துகொண்டிருந்தான்.

அதிகம் களைத்துப் போனதைத் தவிர ஒரு தகவலும் கிடைக்கவில்லை. உயிர் தப்பியிருந்தால் கிராமத்தில்தான் இருந்திருப்பார்கள். அவன் நாஞ்சத்தை என்னவோ செய்தது. துளி நம்பிக்கையும் இழந்து, இனியும் தேடல் பிரயோசனம்

தராது என்ற எண்ணம்தான் வலுவடைந்தது.

உடனிருந்த கும்பலில் அறைவாசிக்கு மேல் அலைகளில் மூச்சுத் திணைறி கரையை மறந்திருக்கக் கூடும். சுனாமியின் தீர்ப்பு வீடு, வாசல், சொத்து, சுகம் சொந்த பந்தங்கள் இப்படி அனைத்தையுமே பறித்துவிட்டதோடு ஒரு ஊன்றுகோலின் உதவியுடன் அவனை நடைப்பினமாய் நடக்கச் செய்து விட்டிருந்தது.

இனிமேல் மீன்பிழித் தொழிற் பகற் கனவு. கிளைகள் இழந்த மொட்டைப் பணையாய் நிற்க வைத்து வேடிக்கை பார்ப்பதில் கடலுக்கு அப்படியாரு அலாதியான இன்பம்!

ஆதம்பாவக்கு இப்பொழுது நாற்பத்தைந்து. பரம்பரை பரம்பரையாக வயிற்றைக் கழுவிக் கொண்டிருந்த கடற்தொழில் இனி இல்லை என்றாயிற்று.

அவன் அறிந்திருந்த வரைக்கும் அப்படியாரு ஆழிச் சீற்றம் இந்தக் கடலோரக் கிராமத்திற்கு வந்ததேயில்லை! மூன்றாவது முறையாக மிகவும் நெருக்கமான நட்புக்குரிய மிஸ்கீனை நினைத்துப் பார்த்தான்.

ஹம்பாந்தோட்டை மாவட்டத்திற்குரிய ‘கிரிந்தை’ மலாய்க் கிராமத்தி விருந்து தொழில் நியித்தம் இரு தசாப்தங்களுக்கு முன்பே இந்த மீனவக் கிராமத்தில் ஜக்கியமாகி, தள்ளுவண்டியில் ‘சன்டல்’ வியாபாரம் செய்து திருப்தியாக வாழ்ந்து வந்த நண்பன் மிஸ்கீனுக்கு என்ன நடந்திருக்கும்?

கடல் அனர்த்தங்கள் நிகழ்வதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்பே சொந்த ஊருக்குப் போயிருந்தான். மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறையாவது ஊருக்குப் போய் வந்துவிடுவான். மனைவியைக் காணவில்லை. மகனையோ... மகளையோ... நட்புக்குரியவர்களையோ... தேடல் பலனளிக்கவில்லையோ!

எதிரே நின்ற மரத்தில் ஒரேயாரு ஒற்றைப் பணையைப் போல....

ஆதம்பாவாவும் ஒண்டிக் கட்டையாய் ஒற்றைக்காலில் நின்ற கொண்டிருந்தான். கரையில் இருந்த அனைத்தையுமே துடைத்துக் கொண்டு போனதுதான்....

மனிதர்கள், மிருகங்கள், மனைகள் என்று.... தரைமட்டமாகிப் போன

காட்சியை தான் மட்டும் சாட்சியாய் நின்று விழிக்கும் நிலையில்.... கிரிந்தைத்தக்குப் போன மிஸ்கீன் மிகவும் பத்தடத்துடன் திரும்பிவிட்டான்.

தான் ஒரு புதிய கிராமத்திற்குள் பிரவேசிக்கிறோமோ என்ற சுந்தேகம்தான் முதலில் அவனை நிலைகுலையச் செய்தது.

ஆங்காங்கே தென்னை மரங்கள் வேருடன் இருந்த இடமே இனாங்காண முடியாமலும், பல கல் வீடுகள் இடிந்தும், கூரை இழந்தும், கட்டிடங்கள் உடைந்தும், சரிந்தும், சிதைந்தும்... மிஸ்கீனின் தலை சுற்றியது.

ஒட்டமும் நடையுமாக ஆதம்பாவை தேடிச் சென்றான். அவனது சிறு கல்வீடும் விதிவிலக்கல்ல. சிதிலமடைந்த முன் அறையில் அவன் நிலையைக் கண்டான்.

“ஆதம்பாவா..... ஆதம்..... ஆதம்.... உனக்கென்ன நடந்தது....? ஏன் இப்படி....?”

ஆதம்பாவாவின் சோகம் கலந்த மௌனம் அவனுக்கச் சகலதையும் ஒருகணத்தில் உணர்த்தியது. ஆதம்பாவாவுக்கு இப்பொழுதுதான் ஓரளவுக்கு இதமாகவும் இருந்தது. நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் நன்பர்கள் கட்டித்தழுவி நாடளாவிய ரீதியில் ஆழிச் சீற்றத்தினால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் பற்றி கருத்துக்கள் பரிமாறிக் கொண்டார்கள்.

குடும்பத்தை, குடியிருப்பை, தொழிலுக்காக ஒழுத்திரியும் கால்களில் ஒன்றை.... இப்படி எல்லாமே இழந்து நிர்க்கத்தியாகி நிற்கும் ஆதம்பாவாவின் மனக்கொந்தளிப்புக்கள் ஓய்மா...?

மிஸ்கீனும் சிந்தனைக் கடலில் மூழ்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்கு முதல் வேலையாகத் தான் இதுவரை காலமும் வாழ்ந்த வீட்டின் சுவர்களைத் திருத்தி, கிடுகி வாங்கிக் கூரையை வேய வேண்டும். ஆதம் பாவாவின் வீட்டைப் பொறுத்தவரையில் ஒன்றும் உதவ முடியாது. தகரங்கள் பறந்த கூரை, சிதிலமடைந்த சுவர்கள், இழந்து போன முன் விறாந்தை, தரை மட்பாகிப் போன சமையலறை, நான்கு தசாப்தங்களாக குடும்பத்தோடு வாழ்ந்த பெரிய வீடு அது. முன் விறாந்தையை மட்டும் ஒரு நல்ல அறையாக மாற்றிக் கிடுகு வேய்ந்தால் ஆதம்பாவாவுக்குச் செய்யும் பெரிய உதவியாக இருக்கும்.

மிஸ் கீனின் குடிலில் பெறுமதியான உடைமைகள் எதுவும் இருக்கவில்லை.

சண்டல் விற்கும் தள்ளுவண்டி மட்டும் வீட்டிற்கு அருகிலேயே மணவில் புதையண்டு கிடந்தது. பெரிய திருத்தங்கள் ஒன்றும் இல்லை. உருட்டிக் கொண்டு போய் நகரில் கந்தையா கராஜில் கொடுத்து துப்புரவு செய்துவிட்டால் மௌனமையாக ஓடும்.

வந்த ஓரிரு நாட்களிலேயே இரவு பகலாய் இந்த விடயங்களில் தீவிர கவனம் செலுத்தியதும் மீண்டும் கடலோரத்தில் சண்டல் மணம் கமகமத்தது. ஆனால் முன்பு போல் வியாபாரம் கூடு பிழிக்கவில்லை. வண்டியை ஒரு கிலோ மீற்று தூரத்திலுள்ள நகரத் தெருக்களிலும் தள்ளவேண்டியிருந்தது. என்ன செய்தாலும் மிஸ்கீனின் சிந்தனை முழுக்க முழுக்க ஆதம்பாவாவையே சுற்றிக் கொண்டிருந்தது.

'வலது காலை முற்றாக இழந்தவனுக்குக் கிடைத்த ஒரேயொரு நிவாரணம் அந்த ஊன்றுகோல் தானா? எப்படி இருந்தவன், இப்படிப் போனான்! இனி வருங்காலமெல்லாம் அவன் நொண்டியாக அந்தத் தாங்குக் கட்டையில்தான் தொங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமா? இந்த அவலங்களுக்கு கிடைக்கப் போகிற சன்மானந்தான் என்ன....?'

மிஸ்கீன் தீவிரமாக யோசித்தான். கிராமத்தில் முக்கியமானவர்களுடன் இணைந்து அழிவு விபரங்களைத் திரட்டினான். சான்றுகளுடன் சம்பந்தப்பட்ட நிவாரண அதிகாரிகளுக்குச் சமர்பித்தான்.

மனதிற்கு திருப்தியாக இருந்தது. இனியும் விதியின் தீர்ப்பு எந்த ரூபம் எடுக்கிறது என்பதை பொறுத்திருந்துதான் பார்க்க வேண்டும்.

பசி வந்ததும் பத்தும் பறந்தன. பொன்னான் தேடல் நேரம் உட்பட இப்பொழுது பாடசாலைக்குப் போனால் தனக்கென ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கும் பகலுணவுப் பொட்டலத்தை எடுத்துக்கொண்டு வரலாம்.

சனாமியினால் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குப் பகலுணவு சமைத்துப் பகிர உரைமக்கள் ஒழுங்கு செய்திருக்கிறார்கள்.

தூரத்தில் ஆளரவம். யாரோ வருவது போல் தெரிகிறது. தெளிவில்லை. தூரப்பார்வையும் மாங்கிவிட்டதோ!

தாளித்த காரமும் மணமும், அவித்த சண்டல் கடலைக்காரனின் வருகையை முன் மொழிகிறது. “நம்மாள்தான் மிஸ்கீன் திரும்பிவாரார். பசிக்குது அவித்த கடலை தாப்பா... என்று முனுமுனுத்தாலே போதும். வாரிக் கொடுப்பதில் பாரிதான். நண்பனாயிருந்தாலும்... வாய் திறந்து கேட்பது.... ச... சீ.... அது யாசகமாச்சே..... எனக்கு எப்படி இந்தப் புத்தி வந்திச்சி....?”

“குந்தியிருந்து ஆழ்கடலை விழித்துக்கொண்டு என்ன அப்படி யோசனை?”

“சுதந்திரத்துக்குப் பின்பு எங்கட மாவட்டந்தான் ஆகக்கவடிய அமைச்சர்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பிரதேசமாக விளங்குகின்றது என்று பெருமைப்பட்டுக் கொண்டு என்ன பிரயோசனம்?” ஆதம்பாவாவின் மனம் கிலேசமடைந்து உதிர்ந்த வார்த்தைகள் மிஸ்கீனைச் சிந்திக்க வைத்தது. “அவசரப்படாதே ஆதம்.... ஒரேயோரு அமைச்சர் வீடமைப்புத் திட்டத்தில் தீவிரமாகத்தானே இருக்கிறார்? அது சரி... இனியும் எங்கள் முயற்சி பலன் தருமா....?” மனக்கடலில் கொந்தளிப்பு.

கடற்தொழிலுக்குப் போன ஆட்கள் உயிரோடில்லா விட்டாலும், சடலங்களாவது கரை சேர வேண்டுமே என்ற அங்கலாயப்பு மறுபக்கம். அப்புறம் என்ன நினைத்தானோ மெல்ல எழுந்து நின்றான். குளிந்து ஊன்றுகோலைத் தடவியைத்து கக்கத்தோடு பொருந்திக் கொண்டு ஊன்றியுன்றி நடந்தான். வேகமாக நடப்பதுபோல் ஒரு நினைப்பு.

சற்று தூரத்தில் தரையில் ஏதோ ஒரு சிறு விரிப்பு. உப்புக்காற்றுடித்துப் பறந்துவிடாமல் மேலால் சற்றுப் பாரமான ஒரு கல். விரிப்பின் மையத்தில் பிஸ்கற் பக்கட். சீஸ்ட்டின், அழுகிய பிரயாணப் பை, செய்தித்தான் இனைந்த ஒரு கட்டு. இத்தியாதி காற்றுக்குப் படபடத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. நூற்று தூரத்தில் ஒரு வெள்ளைக்கார ஜோடி ஆணும் பெண் ஞாமாக தோற்பட்டையை இறுக அணைத்தவாறு வெறித்துப் போயிருந்த கடலையே விழித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்த இளம் ஜோடிகள் உல்லாசப் பயணிகளா? கடல் அனர்த்தங்களை ஆய்வு செய்ய வந்தவர்களா? என்று அறிய முடியவில்லை.

ஆதம்பாவாவுக்கோ கோரப் பசி. அந்த விரிப்பிலிருந்து 'கிறீம் கிரக்கர்' பிஸ்கற் இரண்டை எடுத்தால் என்ன...? அவர்கள் சாப்பிட்டு முடித்துவிட்ட மீதங்கள் தானே! ச்சே.... ச்சே மீண்டும் இப்படியான எண்ணாங்களைப் பொசுக்கிவிட்டு, மௌல்ல மௌல்ல சென்று அவர்களை அவதானித்தான்.

அலைகள் மண்டியிட்டன.

என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. மீண்டும் திரும்பினான். விரிப்பில் ஒரு கள்ளக் கண்ணோட்டம். இரண்டு பிஸ்கற்றுகள்தான் இருக்க வேண்டும். டின் காலியாக இருந்தது. இவர்கள் தேசுத்தில் ஏற்பட்ட திருப்பாங்களையும், மற்றும் கடற்கோள் சாரந்த புதிய தகவல்களையும் சேகரிப்பதற்காக வந்தவர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று ஊகித்துக் கொண்டான். ஆனால் நிச்சயமாக பாதிக்கப் பட்டவர்களுக்கு நிவாரணம் வழங்க வேண்டுமென்ற மானுடனேய அனுகு முறைக்காக வந்தவர்கள்லை என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டான்.

வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு வந்ததில் கடலை வண்டிக்காரனுக்கு ஒரே களைப்பு. உட்கார்ந்து களைப்பாறினான்.

"தள்ளி விட்டுமா மிஸ்கீஸ்?" இவன் கேட்டான் உதவும் நோக்கில். அவன் சிரித்தான். அது விரக்திச் சிரிப்பு. "உன்னால் ஏலாவிட்டாலும் கேட்டதற்கு நன்றி ஆதும்..."

"தள்ளிக்கொண்டு வந்த சொந்தங்களைத்தான் இழுந்து விட்டோமே. இனி என்னத்துக்கு புதிய பங்காளிகள்..."

அவன் மனதிற்குள் கறுவிக்கொண்டான். இனைபிரியாத பயண ஜோடிகள் எதிரில். கையில் பேப்பர் கட்டுப் பொதி. அவனைப் பார்த்து புன்முறுவல் தீத்தனர்.

அவன் நிலைமையைப் பார்த்துப் புரிந்து கொண்டதும், அந்தப் புன்முறுவல் 'பட்டாடன்று வாடி விட்டது. முகப்பற்பொங்கும் கழிவிரக்கம் கூழ்.

மெல்ல அப்பால் நகர்ந்து கைப்பையின் சிப்பைத் 'கிரீசுசென்று இழுத்துத் துழாவி எடுத்து ஒரு கவரில் போட்டு, அவன் கையில் திணித்தாள், அந்த வெள்ளைக்கார மாது.

"கொம்ப்லிமன்ஸ்" என்று அவன் வார்த்தைகள் சிந்த, அவனுக்கு கண்கள் கலங்கி, தொண்டையை அடைத்தது.

சிரமப்பட்டு "தெங்யூ மெடம்" சொல்ல,

அவனும் "ஓ... டோன்ட் மென்ஸன் ப்ளீஸ்" என்ற வார்த்தை உதிர்வுகளுடன் அவர்கள் அப்பால் சென்று மறைந்தனர்.

மிகுந்த உற்சாகத்துடன் மீண்டும் பழைய இடத்திற்கே வந்து சேர்ந்தான் ஆதம்பாவா. திடீரென்று ஒரு விழிப்புணர்வு.

ஏதோ அரவம் கேட்டு பூரிப்பதெந்தான். கடவில் அது சொந்தங்களின் குரலா? போய்த்தான் பார்ப்போமே.

தாங்குக் கட்டை ஒத்துழைத்தது.

விரைந்து சென்று பார்வையை அலைய விட்டான். சே!

பில்கற் சிதறல்களுக்கு இரண்டு நாய்கள் போட்டி. மீண்டும் தொடர்ந்த நடையில் பசியும் களைப்பும் காரணமாகத் தளர்வு ஏற்பட்டிருந்தது. வெள்ளைச் சோடி கொடுத்த பேப்பர் பொதியைக் கக்கத்தில் இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். ஜநாறு ரூபா கவர் 'சே' பொக்கற்றில் பத்திரமாக சிறைப்பட்டிருந்தது.

எத்தனை தரம் பார்த்து பார்த்து பரவசமடெந்தானோ!

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் ஒரு ஜநாறு ரூபா தாள் சொத்தாகி விட்டது.

ஒரு பாதுகாப்புக்காகச் சுற்றிச் சுற்றி மீண்டும் கடலைக்காரரன் மில்கின் எதிரே வந்தான்.

"என்ன ஆதம்... வெள்ளைக்கார அம்மா கொடுத்த நிவாரணப்

பொருளா...?”

“அட இல்லப்பா... உள்ளாட்டு வெளிநாட்டு பேப்பர் கட்டு. இன்னொரு விசயம் வெள்ளைக் கவர்ல ஜநாறு ரூபா நோட்டு... மனுவி அன்பளிப்பா தந்தா...”

“அப்படியா...?” மில்கின் துள்ளிக் குதித்தான். அவனோடு சேர்ந்து ஆதம்பாவாவுக்கும் குதிக்க ஆசைதான்.

“ஆதம் கடலைச் சுருள் செய்ய நல்ல தரமான தாள்...” அவன் ஆர்வமெல்லாம் சுருள் செய்வதில்.

“இதில் சுனாமி செய்திகளும், படங்களும், தகவல்களும் இருக்கும். மேலோட்டமா பார்த்துட்டு தர்றேன்.”

“அப்ப நம்ம கிரிந்தை கிராமத்து ஜனங்க போன தோணியப் பத்தியும் செய்தி வந்திருக்கும் கவனமாப் பார்....”

“சரி.... சரி... நீரூ சத்து சத்திட்டு வா நா கட்டி வைக்கிறன்.....”

இப்பொழுது அவன் ஆர்வமெல்லாம் குந்தியிருந்து பேப்பர் படிக்க வேண்டுமென்பதே. செய்திகளைத் தேடித் தேடிப் படித்தான்.

அது உலகப் படத்தில் தனது சிறு கடலோரக் கிராமத்தைத் தேடுவது போன்ற முயற்சி.

அவர்கள் கிராமத்தைப் பற்றியோ, கிரிந்தை கிராமத்திலிருந்து போனவர்களைப் பற்றியோ ஒரு செய்தியோ, படமோ இல்லை. அவன் ஆசவுடன் எதிர்பார்த்திருந்த விடயத்தில் மன் விழுந்தது போல் அந்த ஒரேயொரு செய்தி அவன் உள்ளத்தைத் துளைத்தது.

அந்த ஒரேயொரு அமைச்சரின் உழைப்பினால் வெளிநாட்டு உதவியைக் கொண்டு பிரதேசத்துக்கு அத்தியாவசியமான வீட்மைப்புத் திட்டம் நடைமுறையில் சாத்தியப்பட்டும்.... எல்லாருக்கும் நிச்சயமாக கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த நேரத்தில்....

இதற்கு எதிராக பெரும்பான்மை சமூகத்தினரால் எதிர்ப்பும் குழப்பமும்

விளைவிக்கப்பட்டு கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டாதவாறு எல்லாமே நடந்து முழுந்துவிட்டது.

ஆங்கில பத்திரிகைச் செய்தியை வாசித்துப் புரிந்து கொள்ள அவனுக்குச் சர்று சிரமமாகத்தான் இருந்தது. புரிந்து கொண்டதும் பெரிய ஏமாற்றமாய் இருந்தது அவனுக்கு.

மனக்கொந்தளிப்பு அடங்காமல் மீண்டும் ஆழ்கடலை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு கடற்கரையை ஒட்டிய கிராமத்துச் சாலையில் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

உற்றையாய் நின்ற இடதுகாலும் உளைச்சலைடுத்தது. ஒருவாறு குடிலை வந்தடைந்தான்.

நண்பன் மிஸ்கீன் திருத்தித் தந்த முன்விறாந்தை அறையில்தான் சாக்குக் கட்டில், படுக்கையும், பெட்டியும்.

மனம் போல் திறந்த வாசல், யாரும் வரலாம், போகலாம்.

இப்பொழுதெல்லாம் ராசாவுக்கு விறாந்தை திண்ணைதான் பெரும்பாலும் இருக்கை கொள்ளும் சிம்மாசனம்.

இராக் காலங்களில் உள்ளே அந்த உடைந்த பெட்டியின் மீது ஒரு சிமினி விளக்கு ஏரிந்து கொண்டிருக்கும். எப்பொழுதும் திண்ணையில்தான் குறட்டை விடுவார்.

“இவர்தான் வெளிநாட்டவரை சந்தித்துவிட்டு வந்த பிரமுகர்.” மீனவர்கள் பேசிக் கொண்டனர். அதுவும் ஒரு தனி மௌசகதான். வழக்கத்திற்கு மாறாக ஆங்காங்கே ஆள்நடமாட்டம் இவரைக் கண்டு புதினம் விசாரிக்க ஒரு சிலர்.

மீண்டும் பேப்பர் கட்டைக் கிளரினான். கடல்கோள் அனர்த்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நிறைய நிறைய உதவிகள் கிடைக்கப் போவதாகக் கொட்டை எழுத்துச் செய்திகள் மெய்சிலிர்க்கச் செய்து வாசிக்கச் சுவையாகத்தான் இருக்கின்றன. நுனிப்புல் மேய்ந்து முழுந்தவடன் சிதறிப்போன செய்தித் தாள்களை எல்லாம் ஒன்றிணைந்து கட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது சொல்லி வைத்தாற் போல் மிஸ்கீன் வந்து சேர்ந்தான்.

“இந்தாடாப்பா பேப்பர் கட்டு...” தனியாகக் கீழித்து வைத்திருந்த வீட்மைப்புத் திட்ட செய்தியைக் கொடுத்தான்.

மில்கீனுக்கு ஆங்கிலம் பரவாயில்லை. மிக அவசரமாகப் படித்து மனம் நூர்தான். அதை அவன் காட்டிக் கொள்ளாமல்.....

“..... அதை விடு ஆதும்.... எல்லாம் இறைவன் நாட்டம்தான்....” என்று நண்பனை ஆசுவாசப்படுத்தினான். அப்புறம்,

“ஆதும்! இன்றைக்கு பாடசாலையில் சமைக்கில்ல. ஒரு ஹாஜியாரின் கொம்பனி வேன் வந்து பகலுணவுப் பொட்டலங்கள் கொடுத்தாங்க..... நான் உண்ட பங்கையும் எடுத்து வந்தன். இந்தா பிடி....”

ஆதும்பாவாவுக்கு இன்றைக்கு அதிர்ஷ்டம். “ஜசாகல்லாஹ்”

“ஹாஜியார் இந்த வருடம் மூன்றாவது முறையாக ஹஜ்ஜுக்குப் போக இருந்தாராம்.... சனாமி அவர் மனதை இளகச் செய்திருக்கிறது. கிராமம் கிராமமாய்ப் போய் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு உதவி செய்யப் போகிறாராம்....”

“மாஷால்லாஹ்.... நல்ல முன்மாதிரியாக இருக்கே.....” அவனுக்கு ஓரளவு ஆறுதல்.

ஒரு கிழமையாக ஒழுங்கான உணவு இல்லை. ‘கமகம’வென்று மனக்கும் பிரியாணியை சீம்மாசனத்தில் இருந்தவாறே சாப்பிட்டான்.

ஹாஜியாருக்கு மானசீகமாக நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டது மனம்.

சிறிது நேரத்தில் திண்ணையின் மறுபுறத்தில் சுருண்டு நித்திரையாகிப் போனான் ஆதும்பாவா. மீண்டும் விழிப்படைந்ததும் பறம் பாக எடுத்து வைத்திருந்த அந்தப் புத்திரிகைத் துண்டை மீண்டும் படித்தான். கொந்தளிப்புகள் உயிர் பெறுகின்றன.

கடலோரத்தில் அந்த ஒற்றைப் பணைமரம் பரிதாபமாக நின்று வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. மீண்டும் தனைத்து வளர அதற்கு வாய்ப்பில்லைதான்.

மல்லிகை 44வது ஆண்டு மலர்
ஜனவரி-2009

சுமணா விஹாரைக்குப் போய் இன்னும் வீடு திரும்பவில்லை

“சரி.... சரி. இருக்கட்டுமே! இப்ப என்ன குழியா முழுகிப் போய்விட்டது!”

அவன் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டிருந்தபோதுதான்: மதியம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான்....

நகர முச்சந்தியில் திரும்பிய பேருந்து வெடித்துச் சிதறிய செய்தி பொறியில் தட்டியபோது அவனுக்குக் கையும் ஓடவில்லை. காலும் ஓடவில்லை.

அதுவும் இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. பெளத்த விஹாரைக்குச்

≡ · ●≡ · ●≡ · ●≡ · ●≡ · ●≡ · ●≡ · ≡

மனச்சங்கமம்

≡ · ●≡ · ●≡ · ●≡ · ●≡ · ●≡ · ≡

சென்றிருந்த சுமணா இன்னும் வீடு திரும்பவில்லை. காலை ஒன்பது மணிக்குப் போயிருந்தாள்.

நேரஞ் செல்லச் செல்லப் புதிது புதிதாக அதிர்ச்சி தரும் செய்திகள் பரவிக் கொண்டிருந்தன. வதந்திகள் என்று சும்மா இருக்கவும் முடியாது.

இறுதியாகக் கிடைத்த தகவல் இதயத்தையே ஒருகணம் பிழிந் தெடுத்துவிட்டது. என்ன அநியாயம்!

பதினாறு சடலங்கள் ஆதார மருத்துவமனையின் பிரேத அறையில் வைக் கப்பட்டிருக்கின்றனவாம். இன்னும் இனாங்காணப்பாத நிலையில்! சரியாகப் பார்க்கப் போனால், இந்தச் சம்பவம் நடந்தபோது கிட்டத்தட்ட மணி ஒன்று முப்பது. பிற்பகலின் அகோர வெயில் பூமியை ஏரித்துக் கொண்டிருந்த நேரம்!

இப்பொழுது இரண்டு நாற்பத்தைந்து. இரண்டு மணிக்குள் சுமணா வீடு வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், இன்னும் வந்து சேரவில்லை.

‘நாற்பத்தைந்து நிமிடச் சணக்கம் ஏன்?’ என்று மனம் அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

‘ஒருவேளை சம்பவம் நடந்த இடத்தில்....?’

வீதியில் நடந்து கொண்டிருந்த பலர் சதையும் சாம்பலுமாக....

இன்னும் சில முண்டங்கள் சிதறிக் கிடக்கின்றனவாம். தலை வேறு, கால் வேறு.... கை வேறு.... என்ற நிலையில்!

வழிநெகேக் காற்றில் எதிரொலித்த வதுந்திகளுடன் மருத்துவமனைக்கு விரைகிறோம் நடைப்பினாங்களாய்!

அங்கே நீண்ட ‘கிழு’ வரிசை.

அந்தக் கதறல்! அந்தத் தவிப்பு! அந்தக் கோலம்!

அப்பப்பா! பார்க்கச் சகிக்கவில்லை! மனம் கலங்கிவிட்டது. ‘அய்யோ அத்தநாயக்க....! சுமணா இதில் மாட்டிக் கொண்டிருப்பாளா....?’ அலறி விட்டேன்.

“பயப்படாதீங்க.... கிச்சிலான். போய்த்தான் பார்ப்போமே!”

நீண்ட நேரம் நின்று.... நின்று கால் கடுக்க, எமது முறை வந்ததும் மீண்டும் புத்டம்.

ஓவ்வொரு உடம்பின் தலையையும் உன்னிப்பாக அவதானித்தாயிற்று. தட்டுப்படவில்லை.

இனி என்ன செய்வது?

இறுதி முயற்சியாக பத்திரிகையாளர் என்ற முறையில் அத்தநாயக்காவின் ஓர் ஆலோசனையில் ஆஸ்பத்திரி அதிகாரிகளுடன் பேசினோம். அதுவும் பிரயோசனமில்லை.

சுமணா என்ற பெயரே இல்லையாம்!

அப்பாடியென்றால் அவனும் சந்தியில்...!

சுமணாவுக்கு என்ன நடந்தது....?

சுமணா வீட்டை விட்டுப் போய் இருபத்துநான்கு மணித்தியாலங்கள் கடந்துவிட்டன! நாளொன்று!

பெளத்த விழாரையில் கிடைத்த தகவலின்படி வெடிச் சத்தம் கேட்பதற்கு முன்னும் பின்னும் பக்தர்கள் கிளம்பிவிட்டிருந்தனர்.

வழக்கமாகச் சுமணா விழாரைக்குப் போனால், காலை ஒன்பது மணி தொடக்கம் இரண்டு மணி வரைக்கும் பக்தியில் ஈடுபட்டிருந்து இரண்டரை மணிக்குள் வீட்டுக்குத் திரும்பியிருக்க வேண்டும்....!

முறைப்படி என்னென்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமோ, ஒன்றுவிடாமல் செய்துவிட்டோம்.

அடுத்த வீட்டுக்காரர். பாவம், அத்தநாயக்கா கடவே இருந்து தோழமையுடன் நல்கிய ஒத்துழைப்பு இருக்கே....!

அவர் கேட்டார்-

“கிச்சி.... எதுக்கப்பா இப்படிப் பதட்டப்படுற..... இப்ப இப்படியெண்டா அவ குமரா இருந்தப் பாவல் பார்க்காட்சி சாப்பிட்டு இருக்கமாட்டியே....? எப்படியோ பொலிஸ் நிலையத்திற்குச் சென்றோம். அங்கும் சனத்திரள்! இரண்டு மணித்தியாலங்கள் விரயம் செய்து எமது முறைப்பாட்டைப் பதிவு செய்வதற்குள்....! சிங்கள மொழியில் பதிவு செய்வதற்குப் பத்திரிகையாளரான அத்தநாயக்காவின் ஒத்தாசை இருந்திருக்காவிட்டால் எல்லாமே அரை குறையாகத்தான் போயிருக்கும்!”

சுமணாவைப் பற்றிய ஒரு தகவலும் கிடைக்காத நிலையில் சோர்ந்து களைத்துக் திரும்பினோம்.

சுமணா ஞாயிற்றுக்கிழமை நாட்களில், காலையில் எழுந்ததும் சுறுசுறுப் பாகக் காணப்படுவாள். வழக்கம் போல் கிணற்றில் குளித்துவிட்டு வந்து தேநீரும் காலையுணவும் (பெரும்பாலும் பாற்சோறு) தயாரித்துவிட்டே விழாரைக்குப் புறப்படுவாள்.

வெள்ளைச் சட்டையணிந்து, நீலக்கரை போட்ட வெள்ளைச் சேலை அணிந்து, இடப்பக்க இடையைச் சுற்றி மழிப்புகளை அழகாக ஒழுங்கு

படுத்தியதும் அவள் அசல் கண்டியச் சிங்களக் கலாசாரத்தில் தோன்றுவாள்.

அவளைப் பொறுத்த வரையில் அவை விஹாரைக்குச் செல்லும் சீருடையாக இருந்தாலும் அவனுடைய இயற்கை அழகுக்கு அவை மேலும் மெருகேற்றின.

மணித்தியாலங்கள் விஸ்வரூபமெடுத்துக் கொண்டிருந்தன. தாகமும் பசியும் களைப்பும் தவிர்க்க முடியாதவை.

மிகுந்த சோகத்துடன் வீட்டை வந்தடைந்தாலும் சற்று நேரம் ஒய்வெடுத்தோம்!

சமையலறையில் அவள் தயாரித்து வைத்திருந்த பாற்சோறும் 'கட்டைச் சம்பவும்' பரிதாபமாகக் கிடந்தன!

நானும் அத்தநாயக்காவும் ஓரளவு உண்டு பசி தீர்த்தோம்.

அத்தநாயக்கா சுதந்திரமாகச் சமையலறைக்குள் புகுந்து தேநீர் தயாரித்துத் தந்தார். அருமையாக இருந்தது.

மீண்டும் முன் சோபாவில் வந்தமர்ந்தோம். அத்தநாயக்கா பொக்கற்றி விருந்து ஒரு சிகரட் பெட்டியை இழுத்தெடுத்து சிகரட்டொன்றைப் பற்றவைத்துக் கொண்டார். அதன் புகையும் மணமும் வளையம் வளையமாக விறாந்தையில் பரவின. அவரே எழுந்து சென்று ஒரு யன்னலைத் திறந்துவிட்டார். நான் எனது சிந்தனையைச் சூழ்றிவிட்டு, விட்டுப்போன நண்பர்களையும் வேண்டியவர் களையும் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டேன்.

நண்பரின் சிகரட் தீர்ந்ததும் அடுத்த நடவடிக்கையாக ஒரு முச்சக்கர வண்டியை வரவழைத்து அவள் வழக்கமாகச் செல்லும் இபங்களுக்குப் போய் விசாரிக்கத் தீர்மானித்தோம்.

"அத்த.... நீங்க ரொம்பக் களைச்சுப் போய்ட்டோங்க.... இனி வீட்டுக்குப் போய் நிம்மதியாக ஒய்வெடுங்க.... நா மிச்சத்தைப் பார்த்துக் கொள்கிறன்.... சரியா...."

எவ்வளவு வற்புறுத்தியும் கேட்டால்தானே. வண்டி வந்ததும் முதல் ஆளாக, தானாகவே சுறுசுறுப்பாக..... வந்து வண்டியில் ஏறிக்கொண்டார். "இந்த

இக்கட்டான் நிலையில் நண்பருதவி இல்லாவிட்டால் என்ன பிரயோசனம்?" என்று கூறிக்கொண்டே மீண்டும் அலைந்து திரியப் புறப்பட்டோம்.

அடிக்கடி கையடக்கத் தொலைபேசிதான் சிறைங்கிக் கொண்டிருந்தது. உருப்படியாக ஒரு தகவலும் இல்லை.

ஒன்று நிச்சயமாக எங்களுக்கு விளங்கிக் கொள்ள முடிந்தது.

அவள் உயிருடன் நகர எல்லைக்குள் இருந்திருந்தால் இந்நேரம் ஏதாவது ஒரு தகவல் வந்திருக்கும்.

அப்படி இல்லாவிட்டால்....? இல்லாவிட்டால்....

முச்சந்தியில் ஏறிந்து.....

'சுமணா! உனக்கு இப்படியா வரவேணும்!"

சுமணா வெண்ணிற்றும். அழகானவள்..'சிங்கள மொழியைக் கரைத்துக் குடித்தவள். அவ்வளவு பாண்டித்தியம்'

படிப்படியான அவதானங்களுக்குப் பிறகு, அட்வான்ஸ் லெவல் படிக்கும் போது, அவளுக்கும் எனக்கும் இலேசான ஊடல் மலர்ந்தது. அப்படியும் சொல்ல முடியாது. நீண்டநாள் நெருக்கம் இறுக்கமாகி.... ஸ்திரமாகியபோது -

மதங்கள் தடைக்கற்களாகின.

"சுமணா நீ அழகுச் சிலை, சீகிரியாவின் ஓவியம்! உன்னோடு என்னை ஒப்பிடும்போது, நான் எங்கேயோ...!"

"அட்டன் காதர் மலையுச்சிக்கும் சிங்க மலைப் பள்ளத்துக்கும் உள்ள வித்தியாசம். ஏனி வைத்தாலும் எட்டாது"

நான் சும்மா கேலிக்காக அவளைச் சீண்ட சில வார்த்தைகளை உதிர்த்து விட்டேன்.

சுமணாவின் முகம் கோபத்தால் சிவந்தது!

"இந்தா..... கிச்சிலான் நீ எங்களைக் 'காதர் வீலாவுக்கு' ஒப்பிடாதே!

என்னென்ப பொறுத்தவரையில், அவர்கள் திருமணம் செய்துகொள்ளத் துணிச்சல் இல்லாமல், சுரங்க மலையுச்சிக்குப் போய் உயிரை மாய்த்துக் கொண்ட கோழைகள்....! கிச்சிலான் நீசொல்ல வாற விசயம் எனக்குப் புரியது! யானைக்குத் தன் உருவமும் பலமும்தான் அழகு என்பது அதற்குத் தெரியாது.....”

அவனைப் பேசவிட்டு விட்டு நான் மௌனச் சிலையானேன்.

பல வருடங்களாக அவள் என்னை அவதானித்துப் படிப்பதும் நானும் அவனையும் அவனது மன ஆழத்தையும் பழக்க வழக்கங்களையும் தூருவித் துருவி ஆராய்வதும்....

உலகில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பாடப் புத்தகமோ!

மனம் குழம்பிய நிலையில் அடிக்கடி மதங்கள் வாயைப் பிளந்தன.

“மானுட நேயத்திற்கு விகுதியாசங்கள் உள்ளனவா? அழகும் அந்தஸ்தும் மூலதனமா?”

“இல்லற வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அடிப்படை மனப்பொறுத்தம் எங்களிடம் இருக்கு. சம்மா நொண்டிச் சாக்குகளைச் சொல்லிக் கொச்சைப் படுத்தாதே!”

இப்படிப் பேசி விவாதித்துத்தான் எங்கள் பதிவுத் திருமணம் நடந்து முடிந்து, ஆறு மாதங்கள் காற்றில் பறந்துவிட்டன!

“ஏ.வி. பிரேகிங் நியூசில் பலமுறை காட்டப்பட்ட முச்சந்தி அனர்த்தத்தின் முழுமையான விளைவுகளை ‘நியூஸ் பஸ்ட்டில்’ கவர்மையாகப் பார்ப்பதற்கு கண்களையும் காதுகளையும் ஏ.வி.யில் குவித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தபோது, வெளியில் ஒரு ஜீப்வண்டி நிதானமாக வந்து நின்று, அழைப்பு விடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

முன்வாசல் மின் விளக்கைத் தட்டி விட்டதும் பள்ளென்றிருந்தது முற்றம்.

பொலிஸ் ஜீப்பின் முன் கதவைத் திறந்துகொண்டு இன்ஸ் பைக்டர் இறங்கிக் கொண்டிருந்தார். ஆ! எனக்குப் பழக்கமானவர்தான்!

பின் கதவிலிருந்து சுமணா இறங்குவதைக் கண்டதும் எனக்கும் அத்த நாயக்காவுக்கும் கண்கள் பனித்துவிட்டன.

சுமணாவின் இடப்பக்க இடையில் ஒட்டணாற் போல.... அந்தச் சேலையின்-வெண்ணிற்க் சேலையின், அந்த வரி வரியான மழிப்புகள் கலையாமல் அப்படியே மானுடக் கலாசாரத்தைப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தன.

“மறிடே (வா).... கிச்சிலான்.....” என்று அரைகுறை மலாய் மொழியில் என்னை வரவேற்று நடந்ததைச் சுருக்கமாகச் சொன்னார் பொலிஸ் அதிகாரி.

நன்றாகத் திட்டம் போட்டுத்தான் இந்தக் கடத்தலைச் செய்திருக்கிறாங்க பாவிகள்.

“பொத்த விழுாரைக்குப் பக்கத்தில் அடிக்கடி தேவையில்லாமல் ஆட்கள் வந்து போவதில் எங்களுக்கு ஒரு சந்தேகம் இருந்ததுதான். இன்று காலை விழுாரைக்குப் போகிற வழியில் அது நடந்திருக்கிறது: ஆனால் ஊர் எல்லைச் செக் பொயின்றில் நாங்கள் உசாராக இருந்தபடியால் அந்தக் கறுப்பு நிறக் காரை மடக்கி இந்தக் கடத்தல் முறியடிக்கப்பட்டுவிட்டது! சம்பந்தப்பட்டவர்களைத் தேழிப் பிடித்து விளக்க மறியலில் வைத்து உண்மையைப் பிடுங்கி சம்பவத்தைப் பதிவு செய்வதற்குள் மணித்தியாலங்கள் காத்திருக்குமா?”

“உங்கள் மனைவிக்கு முழுப்பாதுகாப்பு வழங்கப்பட்டது!”

எதுவிதக் கலக்கமுயின்றிச் சுமணா தப்பித்தோம் பிழைத்தோமென்று முன் அறைச் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து பெருமச்சவிட்டாள்!

“சேர் உள்ளே வாங்க....”

“தேங்கள்.... கிச்சில். இப்படியே மரத்தடியில் இருந்து பேசவோம்!”

நாங்கள் ஜேம் காய் மரத்தடியில் போடப்பட்டிருந்த ஆசனங்களில் அமர்ந்தோம். நான் அத்தநாயக்காவை அதிகாரிக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தேன்.

“கிச்சில்! நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன்... இது உங்கள் தனிப்பட்ட விசயம் தான். நான் தலையிடுவதாயிருந்தால் மன்னிக்கவும்.... சுமணாவுக்கும் அறிவுறுத்தியாயிற்று..... அவள் ஓ.கே.....!”

“பரவாயில்லை. சொல்லுங்க”

“கணவன் மனைவி ஆன பிறகு நீங்கள் இருவரும் ஒரே மார்க்கத்தில் போவதுதான் எதிர்காலத்துக்குப் பொருந்தும்”

“நீங்கள் சொல்வது சரிதான் சேர்யால்.... ஆனால்யால்....”

நான் என்னவோ சொல்ல நினைத்து வாய் திறந்தேன். அதற்குள் தட்டில் ஆவி பறக்கும் தேநீரை ஏந்திக்கொண்டு சுமணா மரத்தடிக்கு வந்துவிட்டான்.

“என்னங்க... இப்ப நேரமென்ன, ‘இவ்வாத் தொழுகைக்குப் போகல்லூ....’ என்று சுமணா சொன்னது கிச்சிலானின் மனதை உலுக்கிவிட, அவன் அத்தநாயக்காவை மிகத் தீட்சண்யமாகப் பார்த்தான்.

“இதுக்குத்தான் அத்தநாயக்கா நான் காணாது பயப்பட்டன்.....”

“காலையில் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து கையொப்பம் போடுங்க..... விஸ் யூ ஆல் தி பெஸ்ட்ட.....”

பொலிஸ் அதிகாரி ஆறுமுகம் முன் இருக்கையில் ஏறி அமர்ந்தும் மிக நிதானமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது ஜீப் வண்டி.

ஜீவந்தி சிறுக்கதை சிறப்பு மலர்
ஜனவரி - பெப்ரவரி
2009

பெனிதுடுமுல்ல ரோட் திரும்புகிற வழியிலே நின்று கொண்டு முன்னுக்குப் பார்க்கிறேன், எந்தநாளும் பார்க்கிற கட்டிடம் தான். இன்றைக்கி அது சென்ற மேரிஸ் மூஸ்லிம் மகாவித்தியாலயமாகத் தெரிகிறது. அது ஒரு காலத்தில் அரசாங்கம் பொறுப்பெடுப்பதற்கு முன், ஒரு பேர் போன ரோமன் கத்தோலிக்கப் பாடசாலை. ஆயிரக்கணக்கான வர்களைப் பழப்பிச்சி நல்ல வழிகளைக் காட்டி இருவாக்கி விட்டு, எந்தவித பெருமையும் இல்லாமல் கம்பீரமாக நிற்கிறது அது! அந்தக் காலத்தில் நகரத்தின் இன்னொரு இடத்தில் இருந்த சென்ற மேரிஸ் கொலேஜின் கொன்வென்டல் படிச்ச பிள்ளாதான் மருமகள் குமாலா.

ஆங்கில மீடியம், தமிழ் மீடியம் என்று இருந்தும் அவ படிச்சது

தெரிவு அந்தரத்தில்...

சிங்கள மொழி மூலந்தான். அரைகுறையாகப் படிச்சி வறுமை காரண மாகக் கல்வியைத் தொடர முடியாமல் இடைநிறுத்தம் செய்தவு.....

அரசாங்கப் பள்ளிக் கூடத்தில் திரும் பவும் ஆங்கிலம் தொடர்க்கணும்னு சொல்லிக்கிட்டு இருக்கிறார்க..... ஆனா அடிப்படை வசதிகள் வேணுமே. சும்மா வாய்ச் சவடால்தான். எப்ப தொபங்குறது....?

ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வியை, பிரைவேட் பாடசாலைகளில் எப்பவோ தொடர்க்கிட்டாங்க... எவ்வளவு சொன்னாலும் விளங்குதலில்லையே...!"

"மகன் பிரைவேட் ஸ்கல்லல் இங்கிலிஸ்ல படிக்கணும்னு ஒத்தக் கால்ல நிக்கிறான்... என்ன செய்றது...? பிரைவேட் பாடசாலைகளில் படிக்கிறது எங்களப் பொறுத்த மட்டும் பெரிய செலவு. மகன் சலீம்ட சம்பளத்தில் இதெல்லாம் செய்ய ஏலுமா....?"

இங்கிலிஷ்..... இங்கிலிஷ்..... இங்கிலிஷ்..... ஒரே இங்கிலிஷ் பைத்தியம்...!”

“..... என்ன மீரான் ஆங்கிள்..... சென்ற மேரிஸ் கொலஜ பார்த்துக்கிட்டு..... ஒரே யோசனையா.....! இன்னொருக்கா போய் படிக்கவா.....?”

சுப்பர் மார்கெட்டில் ஒரு பை நிறையச் சாமான்கள் வாங்கித் திரும்பிக் கொண்டிருந்த நிசார் நானா கேட்டார்.

“எத்தனையோ மலாய் சமூகப் பிள்ளைகள் உருவாக்கியிருக்கு இந்த ஸ்கல், அவங்க எல்லாம் பெரிய உத்தியோகத்தில் இருக்கிறாங்க... அதான் நன்றியோட பாத்துக் கொண்டிருக்கிறன்... நாளாக்கி என்ட பேரன் சேர்க்கிறத்துக்கு இன்டர்வியூ... மருமகன் குமாலாதான் போக இருக்கிறா... சரி நிசார் நானா... இப்ப சென் மேரிஸ்ல் ஆங்கில மீடியம் தொடங்கிட்டாங்களா...?” பதில் சொன்னதோடு அவரும் ஒரு கேள்வியைத் தொடுத்தார்.

“அது தெரியாது மீரான் ஆங்கிள், நாளாக்கி போனா விசாரிச்சி பார்க்கலாமே... புள்ளை இப்ப இங்கிலிஷை சிங்களமும் படிச்சி என்ன செய்ய? பள்ளிவாசல்ல வெள்ளிக்கிழமைக்கு ஒரு ‘ஐம்மா’ பிரசாங்கத்தக் கேட்டு வெளாங்கிக் கொள்ள ஏலுமா....?”

“இந்தக் காலத்தில் தன் தாய் மொழியையே விலை பேசும் ஜா மனுஷருக்கு... ஒரு மலாய்ப் பிள்ளைக்குத் தமிழ் மொழி மூலம் தான் விமோசன முண்டு” என்று தெளிவாக இருக்கும் மீரான் ஆங்கிலாங்க்குச் சாதகமாகத் தலையில் மற்றுமொரு காரணத்தைத் தினித்துவிட்டு விறுவிறுவென்று நடைபைக் கட்டினார் நிசார் நானா சுமையுடன்.

குமாலா நேர்முக சுந்திப்பிற்குப் போக ஆயத்தமானாள். மகன் சிரானும் வெள்ளை சேர்ட்டும் நீல காற்சட்டையும் வெள்ளை ‘மேஸ்’ ஜோடியும் கருப்புச் சப்பாத்தும் அணிந்து தாம் ஆயத்தமாகி விட்டதை “மம்மி ஜ ஆம் ரெடி” என்று பிரகடனப்படுத்தினான். பாடசாலை, வீட்டிலிருந்து பதினெண்நாடு நிமிட நடைதூரம் தான்.

குமாலா இரண்டு கிலோ மீற்றர் சுற்றுவட்டாரத்தில் உள்ள வேறு பாடசாலை களுக்கும் விண்ணப்பித்திருந்தாள். ஆனால் இன்னும் ஒரு பதிலையும் காணவில்லை.

குமாலாவின் கணவர் சலீம் நகரில் இல்லை. அட்டனில் ஒரு பிரபல தேயிலைத் தோட்டத்தில் ‘பீல்ட் சுப்பவைசர்’. தொழிலில் மாய்ந்து கொண்டிருப் பதற்கே அவருக்கு நேரமும் காலமும் சரி. அடிக்கடி லீவு அனுமதிக்காத நிர்வாகம். இப்போதெல்லாம் வருமானப் பெருக்கத்திற்காக ‘ஓவர் டைப்’ வேலை செய்தேயாக வேண்டும். புத்தாண்டு தொடங்கினால் மகன் சிரானுக்குப் புத்தகங்கள் மற்றும் கற்பதற்கான உபகரணங்கள் வாங்க வேண்டும். ‘போனஸ்’ கிடைக்குமோ? கிடைக்காதோ?

ஆனால் மனைவி குமாலா கெட்டிக்காரி சமாளித்து விடுவாள். வீடு குடும்பம் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து வெளி வேலைகளையும் அவளே செய்து முடிப்பாள். நகர சபையில் மாதாந்தத் தண்ணீர் கட்டணம், மின்சாரக் கட்டணம், இப்படி எல்லா அனுவல்களையும் கன கச்சிதமாகச் செய்து முடிப்பாள்.

வீட்டில் ஒரு பழைய ‘சிங்கர் மெக்ஷின்’ இருக்கிறது. ஓய்வு நேரங்களில் ஸொடலொடவன்று இரைச்சல் பெரிதாக இருக்கும். ஆனால் வருமானம் குறைவு.

வீட்டில் அனைத்து அனுவல்களுக்கும் ஆலோசனைகள் வழங்கும் ‘பவர்’ சலீமின் வயதான தகப்பனார் மீரான் அங்கிள் அவர்களுக்கே உரியது. அவர் நீரிழிவு நோயாளி. அதிகமாக நடப்பதைத் தவிர்ப்பவர். ஒரு காலத்தில் லிந்துலு தேயிலைத் தோட்டத்தில் பீல்ட் உபிசர்.

பெனிதுடுமல்லயில் அவருக்கு ஒரு சொந்த வீடு. அவருக்குக் கிடைத்த ஊழியர் சேமலாப நிதியத்திலிருந்து வாங்கியது. ஒரு பகுதியை வாடகைக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். பெரும் பகுதியில் அவரும், சலீம் குடும்பமும்.

நேற்றிரவு அவர் மிகக் கவனமாக சிரானின் பிறப்புச் சான்றிதழ், கிராம சேவகர் வழங்கிய உறுதிப் பத்திரிம்.... என்று எல்லாவற்றையும் பரிசீலித்து, கோவைப்படுத்தி, “பைல் அப்பித்தார்” (பைல் கவனம்) என்ற எச்சரிக்கையுடன் குமாலாவிடம் கையளித்தார்.

அப்புறம் பேரன் சிரானை அழைத்தார்.

“சிரான் பேசானா ஸ்கல்ன மஸ்பி, பிரின்சிபல் அர்தாஞ்சுடனா புத்துல்னா ஆங்கிலிஷ்டரி தாக்குத்தரானா மசோமாங்... தவ்சி...”

(சிரான் நாளைக்குப் பாடசாலைக்குப் போகணும்... அதிபர் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு சரியாக ஆங்கிலத்தில் பயப்படாமல் பேச வேண்டும் சரியா...)

மீரான் அங்கிள் பேரனுக்கு அறிவுரை வழங்கினார்.

சிரான் எல்லாவற்றிற்கும் ‘உம்’ கொட்டினான்.

அதைத் தொடர்ந்து அவர் அவனுக்கு ஒரு சின்ன ஒத்திகை நடத்தினார்.

“வட் இஸ் யுவர் நேம்...?”

“மை நேம் இஸ் துவான் சிரான் சலீம்”

“ஹாவ் ஓல்ட் ஆர் யூ?”

“பைய் யியர்ஸ் ஓல்ட்”

இப்படியாகச் சில கேள்விகள்.

மீரான் அங்கிளுக்கு அந்த ஒத்திகை முழுமையான திருப்தி. ஆனால், மொழி மூலம் தான் அவர் தலையைப் போட்டுக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மீரான் அங்கிள் அவருக்குப் பிடித்தமான ‘பாலபோதினி’ என்னும் தமிழ்ப் பாட நூலை வாங்கிக் கொண்டு வந்து பேரனுக்கு ‘அ’ என்று தொடங்கப் போய் அவரது ‘வீட்போ’ பவர் காற்றில் பறந்தது. சலீமும் குமாலாவும் தலையிட்டு ஆங்கிலம் படிக்கிற பிள்ளைக்கு இப்பவே தமிழும் சிங்களமும் தேவையில்லை என்று முற்றுப் புள்ளியைப் போட்டு விட்டிருந்தனர்.

சென்ற் மேரிஸ் கொலேஜ் அலுவலகத்தைச் சுற்றிப் பத்துப் பதினெண்து பெற்றார்கள் குழுமி நிற்கின்றனர்.

குமாலாவும் மகனுடன் போய் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டாள்.

அவளது கைக்கடிகாரம் காலை ஒன்பதே முக்கால் பிந்தி விட்டிருப்பதைக் காட்டியது.

சரியாகப் பத்து மணிக்கு அலுவலக உள்ளியர் வந்து நீள் சதூர வடிவமான முன் அறையில் நாற்காலிகளை வரிசைப்படுத்தியதும் எல்லாரும் அமர்ந்தார்கள்.

நாற்காலிகள் போடப்பட்ட இரைச்சலைக் கேட்டதும் தேவாலயத்தோடு ஒட்டினாற் போல் உள்ள தலைவாசலில் நின்று கடைத்துக் கொண்டிருந்த வர்களும் உள்ளே வந்து இருக்கைகள் தேடினார்கள்.

சரியான நேரத்திற்கு நேர்முகச் சந்திப்பு தொடங்கிவிட்டது.

முதலாம் தரத்திற்குப் பிள்ளைகளைச் சேர்ப்பதற்குத் தகுதி கண்டு கொண்டிருந்தது நிர்வாகம்.

யூசுப் அதிபருக்குப் பக்கத்தில் இரண்டு முத்த ஆசிரியைகள். முதலாம் வகுப்பில் கற்பித்து நிறைய அனுபவம் பெற்ற ஆசிரியமணிகள்.

புறம்பான ஓரிடத்தில் சான்றிதழ்களை மூலப் பிரதிகளுடன் ஒப்பநோக்கிக் கொண்டிருந்தார் ஓர் ஆசிரியர். பிறந்த திகதியும் இடமும் மிக முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியது அவசியம். ஏனைய அலுவல்களை எழுது விணைஞர்கள் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வெளியில் ஒரு மெல்லிய 'கசமுச' உரையாடல்.

"குமாலா எப்படி...? மகனை சேர்க்கவா?" சேலம் பிரிட்ஜிலிருந்து பிரசன்ன மாகியிருக்கும் கைருஞ்னிசா, குமாலாவுக்குப் பழக்கமானவர். சும்மா ஒரு பேச்சுக்காகக் கேட்டிருப்பாள்!

"சேக்கத்தான் கைருன்... இங்கே இங்கிலீஸ் மீடியம் இருக்கா...? மகன் சிரானுக்கு இங்கிலிஷ் தவிர வேறு எந்த லங்வேஜம் பேச வராது... ஆங்கிலத்தில் தான் சேக்கணும்..."

"அப்படியா...? எதுக்கும் விசாரிச்சுப் பாருங்க... நாங்க தமிழ் மீடியத்தில் தான் சேர்க்கிறும்... எங்கடவர்ட் விருப்பப்படு"

நேரம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

"மினிஸ் குமாலா சலீம்..."

கிளார்க் அழைத்ததும், அவள் பரபரப்புடன் கைக்குட்டையால் முகத்தைத் துடைத்துவிட்டு உள்ளே நுழைந்தாள்.

“பிரீஸ் சிடவன்...”

அனைத்துச் சான்றிதழ்களையும் பரிசீலனை செய்து உறுதிப்படுத்திய பின் அதிபர் பேசினார்.

“நீங்கள் கொண்டவன்ட் பழைய மாணவியா...?”

“யெஸ் சேர்.....”

“நாங்க இப்போதே இங்கிலிக்ஷ் மீடியம் தொடங்குற நிலையில் இல்ல...”

“.....?”

“அது பிறகுதான் சாத்தியப்படும்... நீங்க ஒன்று செய்யலாம். இப்போதைக்கு வேறு மீடியம் மூலம் தொடங்கினால், பிறகு நாங்கள் தகுதி கண்டு இங்கிலிக்ஷ் மீடியத்தில் சேர்த்துவிடுவோம்... பயப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்ல...”

“அதைப்படி சேர்...? ஆங்கில மீடியத்துக்குத்தானே அப்லிகேசன் கேட்டிருந்தீங்க... நாங்களும் புள்ளை சின்ன வயசிலிருந்தே ஆங்கிலத்திலதான் தயார்படுத்தியிருக்கிறம்...”

குமாலா மூளையைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

“..... அப்படியிருந்தா இப்ப எதில் சேக்கலாம் எண்டு சொல்றீங்க....?”

அதிபரும் உதவி ஆசிரியைகளும் பரிசீலனை செய்தனர்.

சிரானின் ஆங்கில அறிவையும், பேச்சையும் பரீட்சித்துப் பார்த்தனர்.

“ஹீ இஸ் குட் இன் இங்கிலீக்ஷ்” என்று குறிப்பெழுதினார். “தமிழ் மீடியம் ‘புல்’ மேலதிகமாக இரண்டு புதிய வகுப்புகளாகப் பிரித்தும், ஒரு வகுப்புக்கு நாற்பது பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். மேலதிகமாக ஒரு பிள்ளையையாவது சேர்க்க முடியாத நிலை. ஆனா, இங்கிலிக்ஷ் மீடியம் கேட்டு அப்லிகேசன் போட்டிருப்பவர்களுக்குச் சிங்கள மூலம் ஒரு ‘ஸ்பெசல்’ வகுப்பை ஏற்படுத்தி யிருக்கிறம். அதிலும், இருபது மாணவர்களைத் தெரிவு செய்திருக்கிறம். மிக முக்கியமாக ஆங்கிலம் விவேஷட பாடமாகக் கற்பிக்கப்படும். உங்க மகனை அதில்

சேர்க்கலாம். எதிர்காலத்தில் இங்கிலிஷ் மீடியம் தொடங்கத்தான் இந்த ஏற்பாடு.”

“எதுக்கும் நா வெளியில் போய் வந்து சொல்றன். கொஞ்சம் ரைம் வேணும்... ஒரு மணித்தியாலத்திலை வந்து சொல்றன்...”

“சரி... சரி... இண்டக்கி மூன்று மணிக்கு அப்ஸிகேசன் குளோஸ். அதுக்கு முந்தி வந்து சொல்லாம்... இல்லாட்டி அதிலும் இடமில்லாமல் போகும்... இந்த வகுப்பில் இருபத்தஞ்சு புள்ளைகள் மட்டுந்தான் சேர்ப்போம்...”

குமாலா பரபரப்புடன் கல்லூரியின் மூன் வாசலுக்கு வந்தாள். கையடக்கத் தொலைபேசியில் விரல்கள் அங்குமிங்கும் அழுத்தின.

எதிர்முனையில் கணவர் சலீம்.

அப்மிசன் விடயமாக நடந்த விடயங்களை விரிவாக எடுத்துக் கூறினாள்.

“அப்படியா.....? மீடியம் மாத்துறது விளையாட்டல்ல..... மொன்றிகூரியில் ஆங்கிலத்தில் படித்து, வீட்டிலும் ஆங்கிலம் மட்டும் பேசிப் பழகி..... இப்ப மட்டும் தமிழ் சிங்கள மீடியம் என்றால் கல்வியும் மிகப் பின் தங்கிய நிலையில் தான்... சிங்களம் அல்லது தமிழ்ப் பிரிவில் சேர்க்கப்படும் பிள்ளைகள் நூற்றுக் கணக்கான சொற் பரிச்சயத்தோடுதான் வருவார்கள். சிரான் போன்ற பிள்ளைகளின் சொல்லும் பூஜ்யம் தான்.....”

“இப்ப என்ன செய்றது.....?”

“இங்கிலிஷில் பழப்பிக்கும் வேறு பாடசாலைகள் கிடைக்குமா.....?”

“சொல்ல ஏலாது....”

“நாங்க முதல்லே யோசிச்சிருக்கனும்... இப்படு லேட்... பிரின்சிபல் சொல்ற மாதிரி விவேட சிங்களப் பிரிவில் சேர்க்கவும்... இங்கிலிஷ் மீடியம் பிறகு ஒழுங்கு செய்யப்படும் என்பது உறுதிதானே! அங்கின் என்ன சொல்றார்.....?”

“அவர் பழைய கேஸ்..... அவருடைய பேச்சு சரிவருமா.....?”

“சரி..... சரி..... அப்ஸிகேசன் போட்ட மத்த ஸ்கூல்களையும் பாக்கிறன் இல்லாட்டி.....?”

குமாலாவுக்குப் பெரும் குழப்பமாக இருந்தது.

பாடசாலைத் தலைவாசலைத் தூண்டி வீதிக்கு வந்தாள் குமாலா.

ஒரு முச்சக்கர வண்டியைப் பேசி இரண்டு மைல் சுற்று வட்டாரத்தில் விண்ணப்பித்திருந்த வேறு பாடசாலைகளைத் தேடினாள்.

நல்ல வேளை அலுவலகங்கள் திறந்திருந்தன! இங்கிலிஷ் மீடியம் இல்லாததனால் போட்ட விண்ணப்பங்களுக்கு புதில் போடவில்லையாம்.

“கட்டிட வசதிகள் இல்லை”

“ஆசிரியர்கள் தட்டுப்பாடு”

“பிரைவேட் சர்வதேச பாடசாலைகளில் சேர்க்க முடியும்....”

“டொனேசன் கட்டணம்”

இவைதான் கிடைத்த பதில்கள். குமாலாவின் முகம் வாடிவிட்டது. பட்டென்று அவருக்கு அடிமன உந்துதல். ‘எப்படியாவது ஒரு தரமான இன்டர் நெஷனல் ஸ்கூலில் சேர்க்க வேணும்’ என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டாள்.

கைப்பையைத் திறந்து பார்த்தாள்.

ஆட்டோ செலவுக்கு போதிய பணம் இருந்தது. ஆட்டோ மிக வேகமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது.

சற்றுத் தூரமாக இருந்தாலும் நகர ஒதுக்குப்பறத்தில் ஒரு தரமான சர்வதேசப் பாடசாலையின் முன்னால் வண்டி நின்றது.

அலுவலகப் பொறுப்பாளருடன் சில நிமிடங்கள் உரையாடல்.

ஆங்கில மொழியில் மகன் சிரானுக்கு ஒரு சிறு தகுதிகாண் எழுத்துப் பார்சை.

தகுதி கண்டதும், படிவங்களும், பாடசாலை ஒழாங்கு விதிகளும் கையளிக்கப்பட்டன.

அவற்றை நிரப்பி இரண்டு நாட்களில் டொனேசன் பணத்துடன் முதலாம் தவணைப் பாடசாலைக் கட்டணத்தையும் செலுத்தி முதலாம் தரத்திற்கு அனுமதி

பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

மகன் சிரானுடன் மிகுந்த அவசரத்தில் முன்றலில் வந்திறங்கிய குமாலா ஆட்டோவுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்தனுப்பி விட்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்தாள். அலுமாரியைத் திறந்து, எதையோ துழாவி எடுத்து கைப்பைக்குள் திணித்துக் கொண்டாள்.

“அங்கிள் சிரான பாத்துக்குங்க..... நா டவுனுக்குப் போய் வாறன்.....”

மீரான் அங்கினுக்கு ஒன்றும் விளாங்கவில்லை.

சிரான் உடை மாற்றிக் கொண்டு மேசையில் பரத்திக் கிடந்த பரிசு ஹூட்டல் உணவை சாப்பிட்டுக் கொண்டே டி.வியில் காட்டரேன் காட்சிகளை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அன்று மாலை மீரான் அங்கினுக்கு மிகுந்த ஆஸ்வத்துடன் தொலைபேசிக் குரல் ஒலித்தது.

“அட்மிசன் எப்படி முடிஞ்சதுன்னு தெரியாது. குமாலா ஸ்கல்ல இருந்து வந்ததும் டவுனுக்குப் போயிருக்கிறா..... இப்ப வருவா.....”

“செடாஸ் மதாவ்னா..... ஸ்கராஃ அத்துக்கே மகிழ்ஜனா..... தராச் சாரா அர்மர்த்தி.....”

(எனக்குத் தெரிகிற மாதிரி இப்ப சிங்கள மீடியம் தவிர, வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்றுதான் விளாங்குது)

தொடர்ந்து மலாய் மொழியில் தன் சொந்தக் கருத்துக்களை ஆணித்தர மாக வெளிப்படுத்தினார் மீரான் அங்கிள்.

“பிரைவேட்ல பாடக்கிறதுக்கு நெறைய செலவுதான். டொனேசன் வேறே. சலீம் இது உண்ட வருமானத்துக்கு ஒத்து வராது. உன்னால் யோசிச்சுப் பார்க்கவே டலாது..... விரலுக்கு ஏத்த மாதிரி அரசாங்க ஸ்கல் ஒன்றில் சேத்து..... தமிழ் மீடியத்தில் படிப்பிச்சா இங்கிலிக்ஷ/ம் இருக்குத்தானே..... ஆனா கவனமா சிங்களத்தை டியூசன் மூலமா உயர்தரத்துக்கு கொண்டு வரணும்.. அப்படிச் செப்தா மலாய் சமூகத்துக்கு இருக்கும் ணாடியகேசனல் புராப்லம்ஸ் களுக்கு விடிவு கிடைக்கும்..... மார்க்கத்தில் பற்றுள்ளவனாகவும் வளர முடியும். ஏதோ நா

சொல்லிட்டன். இதுதான் எப்பவும் என்னுடைய சொந்த முடிவு.

“பிள்ளை எந்த ஒரு மொழியிலையும் சேக்கிறதாயிருந்தாலும், அந்த வாங்வேஜின் அடித்தளத்தை மொன்றிகரியிலிருந்தே திட்டம் போட்டு உறுதியாப் போட்டிருக்கணும். அதான் பிள்ளைய படிப்புக்கு தயார்படுத்தி ஸ்கலூக்கு அனுப்பச் சொல்லி நா கத்திக்கிட்டு இருந்தது..... இப்ப என்ன நடக்கப் போகுது தெர்மா? இந்தக் காலத்தில் முத்தவங்க பேச்சைக் கேக்கிறது யாரு? எல்லாம் அனுபவிச்சுத் தான் படிப்பார்க்க.....”

“முன் யோசனை இல்லாமக்கி இங்கிலிஷ்... இங்கிலிஷ் என்டு இருந்துட்டு... இப்ப... எப்படி சரி எதிலயாவது படிச்சா போதும் என்ட முடிவுக்கு வர வேண்டியிருக்கு... பிள்ளையின் எதிர்காலத்த ஸ்கல் தலைவாசல்ல தீர்மானிக்க வேண்டியிருக்கு... வீ ஆர் டெமேஜிங் அவர் சைல்ஸ் எடியுகேக்ஷன்... எனக்கு இதில் விருப்பமில்ல... எல்லாம் நஸ்பா...? (விதியா) நான் அப்படிச் சொல்ல மாட்டன்...”

இப்ப ஸ்கல்ல என்ன நடக்கப் போவது தெர்மா.....? வகுப்பில மத்த புள்ளைகள் முன்னேறிக் கொண்டிருப்பார்க..... எங்கட சிரான் போன்ற பிள்ளைகள் சிங்கள மொழிச் சொற்கள தக்கித் தக்கி ஆரம்பிக்கப் போறார்க.....”

“அப்படி ஒரு நிலம் வராது அங்கிள்... நா..... நாளக்கி சிரான பிரைவேட் இன்டர்நஷனல் ஸ்கல்ல சேர்க்க.... ஒழுங்கு செஞ்சிட்டன்....” என்று சொல்லும் போதே மகனின் தொலைபேசித் தொடர்பு அறுந்துவிட்டது.

“ஆப்பா ஓரபீலாங் குமாலா?” (நீ என்ன சொல்லுற குமாலா?)

“ஆமா..... டொனேசன் கட்ட நகை நட்டுகள ஈடு வச்சிட்டுத்தான் இப்ப வாறென..... பிள்ளையின் படிப்புக்கு இல்லாத நகை நட்டு எதுக்கு.....?”

இதைக் கேட்டதும் மீரான் அங்கிளாக்கு அதிர்ச்சி. அதற்கு மேல் அவரால் ஒன்றும் பேச முடியவில்லை. மெளனியாகி விட்டார்.

சிரானை இன்டர்நஷனலில் அனுமதித்து மூன்று மாதங்கள் கடந்து விட்டன. இப்பொழுதெல்லாம் குமாலாவின் தையல் மெழின் ஓயாமல் சூழன்று கொண்டிருந்தது.

பெரும்பாலும் மீரான் அங்கிள் தனது கடமைகளைச் சலசலப்பின்றி நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்.

இந்நிலையில் ஒருநாள் மாலைப் பொழுதில் வழக்கம் போல் முகம் கைகால் அலம்பிவிட்டு படிப்பதற்காக மேசையில் இருந்து புத்தகங்களைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தான் சிரான்.

“மம்மி.....மம்மி..... கம் ஹியர்..... வூறல்ப் மீ..... ஜ ஹேவ் சம் இங்கிலிஷை் ஹோம் வர்க்.....”

குமாலா விரைந்து சென்று புத்தகங்களை எடுத்து விரித்துப் பார்த்தவாறே பேந்தப் பேந்த விழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“குமாலா என்ன வூறல்பாமா.....?”

“ஆ.....மா..... அங்கிள்.....”

“நீ தான் என்ன செய்வ..... உனக்கு இங்கிலிஷ் சரியாகத் தெரியாது. நல்ல மாஸ்டரை ஒழுங்கு செய்து ரியூசன் குடுக்க நம்மக்கிட்ட வருமானம் இல்லை....”

“ஆமா..... அங்கிள்..... வருமானமில்லை.....”

“அதைச் சுட்டித்தான் நான் சொன்னது கவர்மென்ட் ஸ்கல்ல போடுங்க என்டு..... அங்கெண்டா தமிழும் படிப்பான். இங்கிலிஷையும் படிச்சிடுவான். நம்மட வருமானத்துக்கும் கட்டுப்படியாகும்.....”

“சொறி அங்கிள் நான் தான் நல்லா யோசிக்காம பிழை செஞ்சிட்டன்.....”

தினாகரன் வார மஞ்சரி

11.04.2010

“என்ன மாஸ்டர் யோசனை?” என்று கேட்டுக் கொண்டே பாடசாலைப் பிரதான மண்புத்தினுள் பிரவேசித்தான் அஹமது.

“ஓன்றுமில்லை... சும்மா...” சிறு சமாளிப்போடு சொன்னேன்.

வந்தவர் வழக்கம் போல் மாணவர் கதிரைகளையும், பெஞ்சுகளையும் இரைச்சலுடன் இழுத்து ஒழுங்குபடுத்துகிறார்

அவருடைய வருகையும், அந்தச் செய்கையும் எனக்கு அறவே பிழிக்கவில்லை.

சிறைவுகள்

“என்ன மாஸ்டர்? ஒரு மாதிரியாப் பாக்கிறீங்க?”

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை.

“ஏற்கனவே அரைகுறையாய் இருக்கும் தளபாடங்களை, இப்படிக் கொஞ்சமும் பொறுப்புணர்ச்சி இல்லாமல் நாலுதரம் இழுத்தால்... அவை என்னத்துக்கு உதவும்? ஓர் ஆசிரியன் என்ற முறையில் நான் இதை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு... அனுமதிப்பதா...?”

சொற்கள் சிலம்பமாடன.

நானோ இந்தக் கிராமத்திற்குப் புதியவன்.

நான்கு பேர் இருந்து சீட்டு விளையாடத்தக்கதாக மேசை நாற்காலிகளை ஒழுங்கு செய்து விட்டு, ‘ஸென்’பொக்கட்டில் வைத்திருந்த சீட்டுக் கட்டை இழுத்தெடுத்தான் அஹமது. இவன் அயலவன். பாடசாலைக்கு சம்பந்தம் இல்லாதவன்.

சீட்டாட்டத்தில் காட்டும் இந்த ஆர்வமும் ஒற்றுமையும் கிராமமுன்னேற்றத்தில் காட்டினால்...? ஆசிரியன் என்ற தரத்தில் என் மனம் ஏங்கியது.

நான் மௌனமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“மாஸ்டர் உங்களுக்கு ‘முன்நூற்றி நாலு’ விளையாடத் தெரியுமா?”

இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டுத் தன் பார்வையைப் பள்ளிக்கூடமுன் வாயில் பக்கம் செலுத்துகிறான், அவனது முகத்தில் ஒரு முறுவல் இழையோடுகிறது.

பள்ளிக்கூடக் கேற்றைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வருகிறார்கள் ஆதும்பாவாவும் றஹீமும்.

இப்போது விளையாட்டை ஆரம்பிக்க மூன்று பேர் சேர்ந்து விட்டார்கள்.

“சே..! இன்னும் ஒரு ஆள்தானே” அஹமது மீண்டும் வாயில் பக்கம் பார்க்கிறான், தவிக்கிறான்.

என் மன ஆத்திரத்தைக் கொட்ட முடியாமல் இரைகிறேன்.

“ஆதும்பாவா, தயவு செய்து வாற ஆட்கள் அந்தப் பாடசாலைக் கேற்றை மூடிவிட்டு வாங்களேன். மாடுகள் உள்ளே வந்து பயிரை நாசப்படுத்தும்...”

என்குரவில், ஆத்திரமும் கோபமும், சற்றுக் கண்டிப்பும்... அவர்கள் பூட்டி விட்டு வருகிறார்கள்.

“புதிதாக வந்து ஏதேதோ சட்டங்கள் போடுகிறார் போலிருக்கு, இவர் மட்டும் அதிபராயிட்டா... எங்கட பாடு...?”

ஆதும்பாவா தனது எண்ணத்தை றஹீமிடம் கூறுகிறான்...

“சே! இவர் மலைநாட்டுக்காரர்... இங்கே அதிபராக வைக்கமாட்டார்க...” என முன்முனுத்தான் றஹீம்.

“என்ன மாஸ்டர் சொன்னீங்க...?” என்று சற்று ஆக்ரோஷமாகக் கேட்டான்.

ஆதும்பாவா என்னைக் கவர்ந்து கவனிக்கிறான்.

“... இல்லை மாடுகள் உள்ளே வந்து வளரும் பயிரை நாசம் செய்யும்... மறுகா காலையில் புள்ளைக பாடசாலைக்கு வந்தா... சாணம் அள்ளுவதற்கே நேரம் சரி...” என்றேன்.

“இந்தாங்க... மாஸ்டர்... சும்மா பைபோஸ் போடாதீங்க... சொல்லிட்டன்.. சரியா...”

வம்பு வளரப் பார்க்கிறது. அஹமது வெளியே வருகிறான்.

“என்னப்பா இது, இந்த ஆள் பதுசு, அந்த ஆளோட போய்...”

“வாங்கடாப்பா விளையாடுவெம்”

அஹமது எனக்கு உபதேசம் செய்ய வருகிறான்.

“மாஸ்டர், இந்த ஊர்ப் பொழியன்கள் அப்படித்தான். அவர்களுக்குப் பேசத் தெரியாது. நீங்க அவங்களோட எல்லாம் கவனமாக இருக்கணும்”

நான் அவனுடைய பேச்சைத் தூரும்பாக மதித்து, நாற்காலியில் இருந்து அன்றைய புத்திரிகையை விரித்து வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மீண்டும் அஹமதுதான் அழைக்கிறான்.

“வாங்க சேர் விளையாடுவோம், நான் சொல்லித்தாறன்...”

“ஆ...! இதென்ன அநியாயம்... இவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்கு.. திறம்பட ஆங்கிலப் பாடம் படிப்பிக்க அனுப்பப்பட்ட எனக்கு இவன் சீட்டு விளையாடப் படிப்பிக்கிறானாம்...”

“சே...! எனக்கு விருப்பமில்ல...” அதற்குப் பிறகு நான் ஒன்றும் பேசவில்லை.

ரோட்டில் போய்க்கொண்டிருந்த அல்லாப்பிச்சையைக் கூப்பிட மூவரும் ஏக்காலத்தில் குரல் எழுப்பினர்.

அவன் வருகிறான்.

“என்ன இங்கிலிஸ் மாஸ்டரைக் கூப்பிட்டு விளையாடுறதுதானே..?”

“சே...! அவருக்கு ஒன்றுந் தெரியாது”

முவரும் என்னைத் துரும்பாக எடை போட்டுக்கொண்டு அல்லாப் பிச்சையுடன் கீட்டு ஆடத் தொடங்குகின்றனர். அல்லாப்பிச்சையின் காதில் ஏதோ கசமுக் வென்று கூறுகிறான் ஆதம்பாவா, பென்னாம் பெரிய சிரிப்புகள் வெடிக்கின்றன. சுவாரஸ்யமாக ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றனர். முதலாவது ஆட்த்தில் அஹமதுவும் ஆதம்பாவாவும் “குவீனை” துரும்பாக வைத்து வென்று விட்டனராம். வெற்றிக் கோசங்கள் பாடசாலை மண்டபத்தையே அதிரச் செய்கின்றன.

அதற்கு அப்பறம் அது ஒரு சிறு இடைவேளை போன்றும்.

“மாஸ்டர், சிகரட் பற்றுவீங்களா..?”

“இல்லை...”

“வெற்றிலையாவது...?”

“அதுவும் இல்லை...”

“அப்ப அம்முக்குட்டி ஓட்டலில் ஒரு பிளேன் டையாவது குடித்துவிட்டு வருவோமா...?”

“சரி போவோம்... நன்றாக இருட்டி விட்டது. விளக்கை ஏற்றிவிட்டுப் போகலாம்”

நானும் அஹமதுவும் புறப்படுகிறோம்.

“மாஸ்டர் உங்கடை உள்ளது என்று சொன்னீங்க..?”

“மலைநாடு... கண்டி”

“அப்படியா, நான் இரண்டு வருடத்திற்கு முன் கண்டிக்குப் பெருவூரா பாக்க வந்திருக்கிறன்... ஆமா கண்டியில் ஏந்த இடம்..?”

“கண்டியிலிருந்து இருபது மைல் நாவலப்பிட்டி...”

“நீங்க ஆங்கேதான் படிச்சீங்களா...?”

“முதல்ல கற்றிடலா தோட்டப் பாடசாலை, அப்புறம் கம்பளை சாஹிரா... கடைசியாக நாவலப்பிட்டி சென்ற மேரிஸ் கல்லூரி...”

எனக்கொரு கிரிகஹட்ட, அஹமதுவக்கு ஒரு பிளேன் டீக்கும், சிகரட்டுக்கும்... காசைக் கொடுத்தேன். நாங்கள் திரும்பியபோது வெளியே சென்றிருந்த அதிபரும் மற்றைய ஆசிரியர்கள் இருவரும் முன் வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களுடன் ஆதம்பாவா கதைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன மர்ஜான் மாஸ்டர், என்ன அது?” வந்ததும் வராததுமாக அதிபர் கேட்டார்.

“எதைப் பற்றிக் கேட்கிறீர்கள்?”

“என்னமோ... ஆதம்பாவா...?”

“அப்படி ஒன்றும் விசேஷமில்லை. பள்ளிக்கூடத்திற்கு வாற ஆட்கள் வாயில் மையின் கேற்றை மூடிவிட்டு வரச் சொன்னேன். நேற்று ஜந்தாம் ஆண்டுப் பிள்ளைகள் வைத்த மிளகாய்க் கண்றுகளைப் பாருங்கள்.. மாடுகள் வந்து அவைகளை மிதிச்ச நாசம் பண்ணுமே....”

அதிபர் என்னைக் கவர்ந்து கவனிக்கிறார்.

“மாஸ்டர், வேலியிலுள்ள கம்பிகளை இழுத்துக் கட்ட வேண்டும். கேற் வாயிலால் மட்டுந்தான் மாடுகள் உள்ளே வருகின்றனவா?” ஆதம்பாவா சொன்னான்.

“ஆதம்பாவா, கோவிக்காதயாங்க... நீங்கள் சொல்வதும் சரிதான்...”

“வேலியை நன்றாக இறுக்கமாகப் போட்டிருந்தால்...?”

நான் அதிபரைப் பார்க்கிறேன். அவரது முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கின்றன.

நானும் அதிபரும், மற்றைய ஆசிரியர்களும் அறைகளை நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

“மார்ஜான் மாஸ்டர் வேலி போடுவது, அது என்னுடைய வேலை... நான் அதைப் பார்த்துக் கொள்ளுவன்”

“ஜ ஆம் சொரி சேர்”

“ஆங்கில மாஸ்டர்... நீங்கள் ஊருக்குப் புதுச், ஆட்களோடு பார்த்துப் பழகிக் கொள்ளல்லோம். படிப்பிக்க வந்த நாம் எமது தொழிலை நன்றாகச் செய்ய வேண்டுமோனால், நாம் ஊரோடும் ஒத்துப் போக வேண்டும்...”

அதிபரின் அறிவுரைக்கு நான் மறுப்புறை கூறவில்லை. அவருடைய ஆலோசனை எனக்கும் பிடித்தமானதுதான்.

மண்டபத்தில் சீட்டு ஆட்டம் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்து கொண்டிருந்தது. ஆசிரியர்களும் தீவிரமாகப் பங்கு பற்றினார்கள். சீட்டில், சிகரட்டில் எல்லா வற்றிலும் நேரம் போவதே தெரியாமல், ஊரவரோடு ஒத்துழைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இம்முறை அஹமதுவுக்கும் அல்லாப்பிச்சைக்கும் படுதோல்லி.

“ஓ! இப்ப ஆசிரியர்களுக்கும் தோல்லி” அல்லாப்பிச்சை இரைந்தான்.

ஆசிரியர்கள் ‘ஜெக்’ஜ துரும்பாக வைத்து ஆடினார்கள்.

அவர்கள் தங்கள் ‘துரும்பை’ மறந்து எதை எதையோ துரும்பாக வைத்து ஆடுகிறார்கள். ஆடிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

நானும் ஆசிரியர் புஞ்சிபண்டாவும் அம்முக்குடியில் ஜிராப்போசனத்தை முடித்துக் கொண்டு வந்து படுக்கைக்குச் செல்லும்போது பத்துமணி பிந்தி விட்டிருந்தது.

ஆளுக்கு நான்கு தட்டையான மாணவர் மேசைகளைப் பொருத்தி, அதில் பண்பாயை விரித்து வைத்திருக்கிறோம். இதுதான் எங்கள் படுக்கை.

வந்ததும் படுக்கையில் சாய்ந்த புஞ்சிபண்டா மாஸ்டர் குறட்டை விடத் தொடங்கினார்.

மண்டபத்தில் மது பரிமாறப்பட்டதால் ஆட்டம் இன்னும் கூடுபிடித்துக் கொண்டிருந்தது!

ஆதும்பாவா வெறித்து இரைந்து கொண்டிருந்தான்.

தூக்கம் வராமல் புரண்டு கொண்டிருக்கும் எனக்கு முதல் ஆசிரிய நியமன நாள் ஞாபகம் வந்தது. அன்று எனது மகிழ்ச்சிக்கு ஓர் எல்லையே இருக்கவில்லை.

இந்த முறை கல்வி அமைச்சராகப் பொறுப்பெடுத்திருப்பவர் தலைமைத்து வத்திற்கும் சமூக சேவைக்கும் பிறந்தவர். கறாரான பேர்வழி.

மலையகத்தைச் சேர்ந்த ஆறுபேரின் விண்ணப்பங்கள் மீள் பரிசீலனைக்காக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு ஒரே வாரத்தில் நேர்முகத் தேர்வுக்கு அழைப்பும் வந்த போது, வீட்டில் நாங்கள் மகிழ்ந்ததை விட உனர் நண்பர்களின் மகிழ்ச்சியே மேலோங்கியது.

ஆனாலும் இது ஒரு வித்தியாசமான நேர்முகத் தேர்வு.

வழித்தெடுக்கப்பட்ட நாற்பது பேரையும் அமைச்சர் சந்திக்க விரும்புகிறார் என்ற பணிப்புரையைத் தொடர்ந்து, ஒரே பரப்பு. என்ன ஆகப் போகுதோ?

அமைச்சரின் விசாலமான அலுவலக அறைக்குள் நுழைந்து வட்டபிட்டோம்.

ஒவ்வொருவரும் தத்தம் பெயரையும் ஊரையும் கூறிச் சுய அறிமுகம் செய்து கொண்டதைத் தொடர்ந்து அமைச்சரின் ஓர் உபதேசச் சிற்றுரையைக் கேட்ட பிறகுதான் எங்களுக்குச் சற்று ஆறுகலாக இருந்தது.

“உங்கள் எல்லாருக்கும் ஆங்கில ஆசிரியர் நியமனம் கிடைக்கும். ஆனால் நீங்கள் பார்த்திராத, கேள்விப்பொத மனித்தியாலாங்களாகப் பிரயாணம் செய்ய வேண்டிய கஷ்டப் பிரதேச சிறு சிறு கிராமப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பத் தீர்மானித்திருக்கிறோம். அங்கு நீங்கள் மனிதாபிமானத்துடன் கடமை செய்ய வேண்டும். அனைத்தும் குறைபாடுகள் உள்ள சிறு சிறு பாடசாலைகளே. முடிந்தவரை சமாளித்துக் கொண்டு விவசாயப் பொருமக்களுக்கு எடுத்துக்கூறி அவர்களின் பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கிலக் கல்வியின் அவசியத்தை உணர்த்திப் படிப்பிக்க வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு. செய்வீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு... இரண்டு அல்லது மூன்று வருடங்கள் கஷ்டப் பிரதேச சேவை செய்தபின்... நீங்கள் நிச்சயமாக ஆசிரியப் பயிற்சிக் கல்லூரிக்குத் தெரிவ செய்யப்படுவீர்கள். அதற்குப் பின்னர் நீங்கள் விரும்பும் மாவட்டங்களுக்கு இடமாற்றும் செய்யப்படுவீர்கள்...”

அவரது முகத்தில் மகிழ்ச்சி.

“கண்டப் பிரதேசம் என்று யோசிக்காதீர்கள்... திள் இல் ஏ கோல்டன் ஒப்பொசினிட்டி...”

“வயதான காலத்தில் அரச ஒய்வுதியம் கிடைக்கும் போதுதான்... இதன் அருமை புரியும்... அப்பொழுது நான் உயிருடன் இருக்கமாட்டேன்...”

“சரி இப்ப நீங்கள் போகலாம்... உத்தியோகபூர்வமான உங்கள் நியமனக் கடிதங்கள் அஞ்சலில் வரும்... இன்றிலிருந்து ‘தூர கிழக்கு’ போக ஆயத்தப் படுத்தத் தொடங்கலாம்” என்று நகைச்சுவையாகப் பேசினார்.

நாங்கள் நன்றியுடன், அவரது நல்லாசியைப் பெற்று இல்லங்களுக்குத் திரும்பினோம்.

சொல்லி வைத்தாற் போல் ஒரே வாரத்தில் நியமனக் கடிதம் வந்து எங்கள் கதவைத் தட்டியது.

வீடில் தடல்புடலாக ஆயத்த வேலைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

அஹுமாரிக்கு மேல் இடது பக்க மூலையில் சுவரோடு சிறைப்பட்டுக் கிடந்த அந்தக் கூடைப்பெட்டியை இறக்கி தூசு தட்டிக்கொண்டிருந்தார், தகப்பனார்.

“அடே... ந்... கப்பா! எவ்வளவு காலமாக்சி... இப்பதான் ஒன்கு நல்ல காலம் பொறந்திருக்கு... இனி ஒன்ன அசைக்க ஏலாது... எங்கிருந்தாலும் போய் படிப்பி...” என எனக்கு கூறுவது போல் கூடைப்பெட்டிக்கு ஆசி கூறியவாறு ஸ்டோர் றாமுக்குள் புகுந்தார்.

சற்று நேரத்தில் ‘வார்னில்’ போத்தல் பிரஷ்குடன் வந்து பூசத் தொடங்கினார்.

மெருகேற்றப்பட்ட கூடைப்பெட்டி பளிச்சன்று மின்னத் தொடங்கியது, புத்தம் புதியதாய்.

அப்புறம் சோப், டவல், சாரம் எல்லாம் எடுத்துச் சுற்றிக் கொண்டு பள்ளத்து ஊற்றுப் பீலிக்குக் குளிக்கச் சென்றேன். எனக்கு விருப்பமான ‘ஜஸ்’ தண்ணீர்...

குளித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே கடமை புரிய வேண்டிய அனுராதபுரம்.. ஹற்மில்லாவ முஸ்லிம் பாடசாலை எப்படியிருக்குமோ என்று கற்பனை செய்தேன்.

என் மனக்கண் முன்னுக்கு அந்தக் கூடைப்பெட்டி காட்சி தந்தது. புத்தகங்கள் கொண்டு போவதற்கு மிகப் பொருத்தமானது.

கொஞ்சக் காலத்துக்கு முன் நாற்காலி பின்னும் ஒரு தொழிலாளி வந்திருந்தார். நாற்காலிகளைப் பின்னிக் கொண்டிருந்தவர் அப்பாவின் அன்பு உபசரிப்புகளுக்கு அடிமையாகி அந்தக் கூடைப் பெட்டியை அன்பளிப்பாகப் பின்னித் தந்துவிட்டுப் போனவர். உண்மையில் அது ஒரு அதிர்ஷ்ட கூடைப் பெட்டிதான்!

அனுபவித்துக் குளித்துக் கொண்டு இருந்த நான் 'நாளை மறுநாள் காலை... வந்து உனக்கு 'குட்பை' சொல்லப் போகிறேன்...' என்று மானசீகமாகக் கூறி விட்டு, ஊற்றுப் பீலியை விட்டு நகர்ந்தேன்.

மாலையானதும் நூலகத்தில் நண்பர்களைச் சுந்தித்து, உறவாடி விட்டுத் திரும்பும் போது ஒரு புதிய 'குட்கேசை'யும் வாங்கி, சைக்கிள் பின் சீற்றில் வைத்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்தேன்.

கூடைப் பெட்டி என்னை வரவேற்றது.

வார்னிஷ் நிறத்தின் மினுக்கமும் அதன் புதிய தோற்றமும் அன்று மலர்ந்த தாமரையைப் போல் ரம்மியமாக வசீகரமாக கையில் கொண்டு வந்த புதிய குட்கேசடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அன்று இராப்போசனத்திற்குப் பிறகு ஒய்வாய் இருந்து உடேபு வகையறாக்களைப் புதிய 'குட்கேசில்' ஒழுங்காக அடுக்கினேன்.

மாணவர்களுக்குத் தேவையான ஆங்கில இலக்கணம், இலக்கியம், பயிற்சி நூல்கள்... கட்டுரைத் தொகுப்புகள்... என்று அலுமாரியிலிருந்து பக்து நூல்களைத் தெரிவு செய்து கூடைப்பெட்டிக்குள் அழகாக அடுக்கியாயிற்று. மேலதிகமாக ஒரு பைல், சி.ஆர். புத்தகம், இரண்டு குறிப்புப் புத்தகங்கள்.. அவ்வளவுதான் அதன் உள்ளடக்கம்.

அப்பா கறியது போல் அப்பொழுதுதான் கடைப்பெட்டியின் கல்விப்பணி உயர்ந்து நிற்கத் தொடங்கியது. அனுராதபுரம் செல்லும் நாள் பள்ளிரன்று வந்து விட்டது.

அப்பாவின் ஆலோசனைப்படி, 'நியமனக் கழுதம் கிடைத்தது, தொழிலைப் பொறுப்பேற்பதற்காகக் கடுகதி புகைவண்டியில் புறப்பட்டு விட்டேன்' என்று பாடசாலை அதிபருக்கும் அனுராதபுரம் கல்வியதிகாரிக்கும் தந்தி கொடுத்து விட்டேன்!

அன்று மாலை ஜந்து முப்பதுக்கு புறப்பட்ட ரயிலில் சீர் கிடைத்தது. இராப் பயணம் அலுப்புத்தான். யன்னவூடாக இயற்கைக் காட்சிகள் ஒன்றையும் பார்க்க முடியாதே!

எப்படியோ மறுநாள் விழியலில் அனுராதபுர நிலையத்தில் இறங்கியதும், மிக அவசர அவசரமாக விரைந்து தயாராக நிற்கும் வவுனியா பஸ்ஸில் ஏறி இருக்கை பிடித்துக்கொண்டேன்.

வளைவுகள் இல்லாத ஒரே நேர்ப் பாதை மிக வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது பேரூந்து.

தேநீருக்காக மதவாச்சியில் பதினெண்ந்து நிமிடங்கள் நிறுத்தம்! அப்புறம் பயணம் தொடர்ந்தது.

பஸ் கண்டக்டரிடம் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு “பூனைவு” சந்தியில் இறங்கிக் கொண்டேன்.

ஆள் அரவம் இல்லை யாரிடம் விசாரிப்பது? வண்டிகள் எதுவும் இல்லை. நீண்டு செல்லும் செம்மண் பாதையில் இரண்டு பையன்கள் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். மாணவர்கள் போல் தெரிகிறது. நான் விசாரிப்பதற்கு முன்.

“ஸேர் பள்ளிக்கூடத்திற்கா...? எங்களைப் பெரிய சேர்... அனுப்பினவர்...”

“அப்படியா...!”

விபரங்களைத் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டபின் சைக்கிளில் சவாரி தொடர்ந்தது.

“தம்பி எவ்வளவு தூரம்...?”

“மூன்று மைல் சேர்...”

எனக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது.

இரண்டு மைல்களுக்குப் பிறகு ஒரு சிங்களைக் குக்கிராமம் எதிர்பட்டது.

ஒரு விஹாரை. ஆங்காங்கே மன் வீடுகளும், கல் வீடுகளும், ஓலைக் குடிசைகளும்... என்னை வரவேற்றன.

ஓரேயோரு கடை. ஒரு பக்கம் மளிகைச் சாமான்கள். மறுபக்கம் சிறு தேநீர்க் கடை, டி, பழும், பணில், பாண்... என்று.

“கடையப்பம் சாப்பிட்டுப் போவோம்...” என்று உள்ளே சென்று அமர்ந்தேன்.

“தம்பிமார் உட்காருங்க...”

“வேணாம் சேர்... நாங்க பால் சாயம் குடிச்சம்...”

“பால் சாயமா...?”

“இம் சேர்... கிரிகஹட்ட...”

கடையை நடத்தும் இளைஞன் வந்து...

“சேர் முஸ்லிம் ஸ்கலுக்கா....?” சிங்கள மொழியில் கேட்டான்.

அவன் முகத்தில் புன்முறை தவழ்ந்தது.

மேசையில் திண்பண்டங்களைப் பரத்தினான். காலைச் சாப்பாடு திருப்தியாக முடிந்தது. சிற்றுண்டிக்குப் பணம் எடுக்க மறுத்துவிட்டான் இளைஞன்.

“முதன் முறையாகப் பக்கத்து முஸ்லிம் பாடசாலைக்கு வந்திருக்கிறீர்கள், உங்களை மனப்பூர்வமாக வரவேற்கிறோம். உங்களைச் சந்தித்ததில் பெரிய சந்தோஷம்.. இது எங்கள் கிராமம் ஆகைக்கட்டி. கடையும் நம்முடையதுதான். நான் நிமால். அது எங்கள் வளவு.”

“சேர், சைக்கிளில் வந்த மாணவர்களை அனுப்புங்க... உங்களைக் காரில் கொண்டு போய் விடுறன்... இன்னும் ஒரு மைல்தான் கிடக்கு”

நிமாலின் அன்புக்குக் கட்டுப்பட்டு விட்டேன்.

கடைக்குப் பின்னால் விரைந்து கராஜிலிருந்து காரைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான். கைகளில் கனத்துக் கொண்டிருந்த பொதிகளைப் பின்சீற்றில் ஏற்றிவிட்டு “சேர்... ஏறுங்க...”

ஒஸ்டின் கேம்பிரிட்ஜ் செம்மண் புழுதியைக் கிளாரிக் கொண்டு மெல்லக் கிளம்பியது.

மாணவர்கள் பின்னால் சைக்கிளில் ஓடி வந்தனர்.

நிமாலுடன் உரையாடுக் கொண்டே சென்றதால் பிரயாணக் களைப்பு ஆணைக்கட்டி வெப்பக்காற்றுடன் கலந்து கொண்டது.

பாடசாலை முன்றலில் ‘ஹம்மில்லாவ அரசினர் முஸ்லிம் வித்தியாலயம்’ பெயர்ப் பலகைக்கு அருகே வண்டி நின்றது.

கேற்றைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நடந்தேன். நிமாலும் கூடைப் பெட்டியை ரசித்துக் கொண்டே பின்னால் வந்தான்.

சைக்கிளில் வந்த மாணவர்கள் இல்லங்களுக்குப் போய் விட்டார்கள். பாடசாலை தொடங்க இன்னும் நேரமிருக்கு.

அதிபர் “அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்” சொல்லி வரவேற்றார்.

அதிருக்கு முன்னால் நாற்காலியில் அமர்ந்து சம்பிரதாயழூர்வமாக என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டேன்.

“நிமால்... ஸ்துதி...” என்று அதிபர் நன்றி கூறவும், நிமால் எங்களிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

நியமனக் கடிதத்தை வாங்கி துருவித் துருவிப் பரிசீலனை செய்த பிறகு பாடசாலை ‘லோக்’ புத்தகத்தில் நியமனம் சார்ந்த விபரங்களைப் பதிவு செய்வதில் மூழ்கினார் அதிபர்.

அதே நேரத்தில் பாடசாலையில் கடமைகளை ஏற்றுக்கொண்டேன் என்று ஒரு கடமை ஏற்புக் கழித்ததை என் கைப்படத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அதிபர் மூலம் கல்வியதிகாரிக்கு அனுப்ப வேண்டிய உத்தியோக பூர்வமான கழிதம் அது.

“மர்ஜான் மாஸ்டர்... இப்பாடசாலையில் தங்கு வசதிகள் இல்லை. எல்லாத்துக்கும் இரண்டு அறைகள்தான்... நானும் எனது சொந்தச் சாமான்களை, பெட்டி படுக்கைகளை ஒரு மூலையில் ஒதுக்கிவிட்டு, திறந்த மண்டபத்தில்... பெஞ்சுகளை இணைத்துக்கூன் நித்திரை கொள்வேன். அது எனக்கு பழக்கப்பட்டு விட்டது. ஆனால் உங்களால் அது முடியாது. புஞ்சிபண்டா மாஸ்டரும் ரொம்பக் கஷ்டப்படுகிறார். மின்சார வசதியும் இல்ல. எல்லாத்துக்கும் சிமினி விளக்குத்தான்... புஞ்சிபண்டா மாஸ்டரின் அறையில் தற்காலிகமாகப் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள். நான் விரைவில் ஏற்பாடு செய்து தருவேன். சாப்பாடும் அம்முக்குட்டி ஓட்டலில் வைக்கணும்...”

“இன்னுமொரு பிரதேசத்திலிருந்து வரும் ஆசிரியர்களுக்கு உதவிகள் செய்து தரவேண்டியது, அதிபர் என்ற முறையில் எனது கடமை. கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்!” பண்போடு சொன்னார் அதிபர்.

மறுநாள் காலையில் எழுந்து களித்து உடைகள் மாற்றிக் கூடைப் பெட்டியில் இருந்து இரண்டு நூல்களையும், பைல், குறிப்புப் புத்தகங்களையும் தயார்படுத்திக் கொண்டு, நானும் புஞ்சிபண்டா மாஸ்டரும் ‘அம்முக்குட்டி’ மலையாளக் கடையில் காலைத் தேநீரை அருந்திவிட்டுத் திரும்பினோம்.

பாடசாலை முதல் மணி அடிப்பதற்கு ஜந்து நிமிடங்கள் இருந்தன.

“மர்ஜான் மாஸ்டர், இது உங்கட ரைம்ப்ரேயின் உங்கட ஆர்ம்கில பாடத்தோடு, சுகாதாரமும், சூழலும் பாடங்களாகப் போட்டிருக்கிறேன்”

“பிரச்சினை இல்ல சேர்”

எனது கடமையைத் தொடங்கினேன். வகுப்பறைகளில் அமைதியும், ஒழுக்கமும், ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் பளிச்சிட்டது. அதுவே எனக்குப் பெரும் நிம்மதி.

திட்டமிட்டபடி மாணவர்களுடன் ஆங்கிலத்திலேயே உரையாடத் தொடங்கினேன்.

பாடநால்களின் தரத்திற்கும் மேலாக மாணவர்களின் தரத்தை உயர்த்த வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்து கொண்டேன்.

ஒரு பந்தியை வாசிக்கும்போது கவனிக்க வேண்டிய முறைகளை விளக்கிக் கூறினேன். நிறுத்த வேண்டிய இடங்களில் நிறுத்தி வாசித்தல், ஒரு வசனத்தில் அழுத்தமாகச் சொல்ல வேண்டிய தேவை... இப்படியான குறைபாடுகளை மனதிற் கொண்டு...

ஒரு மாதிரி வாசிப்பை (மொடல் ரீதியில்) நிகழ்த்திக் காட்டினேன்.

கையெழுத்துப் பரிட்சை, சொல்வதெழுதல், இலக்கணப் பயிற்சிகள்... என்று நாட்கள் சொல்லாமலே நகர்ந்தன. வாராங்கள் ஒழி ஒரு மாதமும் பிந்தி, இரண்டாம் மாதத்தின் மூன்றாம் வாரம் ஒழிக்காண்டிருந்தது.

வாராந்தம் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகும் சிறுவர்களுக்கான சிறுசிறு கட்டுரை, கவிதைத் துணுக்குகளை ரசித்துப் படித்து அவற்றை வெட்டி சீ.ஆர். புதுக்கத்தில் ஒட்டிப் பாதுகாக்கும் அளவுக்கு மாணவர்கள் மொழியில் ஈடுபோடும் தரமும் உயர்ந்து கொண்டிருந்தது.

ஊருக்குப் போகும் போதெல்லாம் சிறு சிறு நூல்களைக் கொண்டு வந்து மாணவருக்குக் கொடுத்தேன். அவர்கள் ஒரு சிறு நூலகத்தையே ஆரம்பிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

உண்மையில் கூடைப்பெட்டியின் கல்விச்சேவை மகத்தானதுதான்!

பாடசாலையில் என் கல்வி நடவடிக்கைகள் கிராமத்தின் கல்விமான் களுக்குப் பிடித்துக் கொண்டன.

“நல்ல பயிற்சிகளைப் பிள்ளைகள் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள்” என்று மனம் மகிழ்ந்தார்கள்.

ஜீன் முதலாந்திகதி கடமையைப் பொறுப்பெடுத்த நான் டிசம்பர் முடிய உள்ள காலப் பகுதிக்கு, பாடத்திட்டத்தையும், பாடக் குறிப்புகளையும் தயாரித்து அதிபரின் கையொப்பத்திற்கும், அங்கீராத்திற்கும் சமர்ப்பித்த போது ஒரு கணம் அவர் அசுந்தே போய்விட்டார்.

“மர்ஜான் மாஸ்டர், விதுஹல்பதி, கதாகரணவா...” மர்ஜான் மாஸ்டர் அதிபர் வரச் சொல்கிறார். நானும் புஞ்சி பண்டா மாஸ்டரும் அதிபரைச் சுந்தித்தோம்.

“மாஸ்டர், இந்தக் கிராமத்தில் இஸ்மாயில் ஹாஜி மிக முக்கியமானவர். வசதி படைத்தவர். ஊருக்கும் பாடசாலைக்கும் பல வழிகளிலும் உதவி வருபவர். உங்கள் சேவையைக் கேள்விப்பட்டு அவர் உங்களை வெகுவாகப் பாராட்டுகிறார். அவரது வளவில் இரண்டு பெரிய அறைகள் சுகல வசதிகளுடன் கட்டி முடித்திருக்கிறார். உங்களுக்கும் புஞ்சி பண்டா மாஸ்டருக்கும் வாடகைக்கு ஒரு தனிப் பெரிய அறையைத் தருவதாகக் கூறினார். பகல், இரவு, இருவேளை உணவையும் ஒழுங்கு பண்ணிக் கொள்ளலாம். அப்படி இல்லாவிட்டால், இருக்கவே இருக்க ஆபத்துக்கு உதவும் அம்முக்குட்டி கடை”

அதிபரும், நானும், புஞ்சிபண்டா மாஸ்டரும் இஸ்மாயில் ஹாஜியின் இல்லத்திற்குச் சென்றோம்.

“இவர்தான் மர்ஜான் மாஸ்டர்...”

“ஆ... கேள்விப்பட்டன்... சந்தோசம்... வாங்க... ஏன் ரெடியாயிருக்கு... இன்றைக்கே பொறுப்பெடுத்துக் கொள்ளங்க...” விசாலமான அறையைச் சுற்றிக் காட்டினார். “தன்னீர்... கரண்ட்... டொய்லெட்... எல்லாம் உள்ளுக்கே இருக்கு... ஒன்றுக்கும் யோசிக்கக் கேட்கவையில்லை...”

ஓரு சமயம் பாடசாலை தீவிரமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது மற்றுமொரு செற்றப்தான்.

முன்றலில் ஆதம்பாவா தலைமையில் ஓரு கோவெஷ்டி வந்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்தது.

“அதிபர் சேர்... என் மகன் ஹசன் மாலை ஆறுமணிக்குப் பிறகு மலிரிப் தொழி மாட்டான். குர்அன் ஒதுவதை நிறுத்தி விட்டான். வேறு பாடங்கள் படிப்பு ஒன்றும் இல்லையா? இந்தப் பாடசாலையில் ஒரே ஆங்கிலப் பாட்டும், கூத்தும் தானா...?”

“பெரிய சேர்... அவன் மட்டும் இல்ல... இந்த ஊர்ல் எல்லாப் புள்ளைகளும் அப்படித்தான்...” என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டான் அழுதாலிப்.

“மார்ஜானை மலைநாட்டுக்கு அனுப்பு”

“ஆங்கிலம் வேண்டாம்”

“மார்ஜானை இடமாற்றம் செய்ய...”

ஒரு சில இளைஞர்கள் இப்படிப் பல சுலோகங்களை ஏந்தினர்.

மன்னெண்ணெண்ய வாங்கப் போன ஒரு பெற்றார் கலனை தரையில் ஓங்கி ஓங்கி அடித்துக் கூச்சல் போடுகிறார். “இந்தப் பாடசாலைக்கு ஆங்கிலம் தேவையில்லை... புள்ளைகளை மன்னாக்கிப் போடுவான்...”

இவற்றிற்குப் பின்புலமாக நிற்கும் சீட்டாடும் கோஷ்டி மௌனம் சாதித்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. இதெல்லாம்... ஆதம்பாவா ஏற்படுத்திய குழப்பாடுக்குப் பின் என்னை பாடசாலையில் தங்கவிடக் கூடாது என்று சீட்டாட்டக் காரர்கள் சீற்றம் கொண்டிருப்பார்களோ!

“சரி... நா அது கவனத்துக்கு எடுக்கிறன். இப்பநீங்க கலைந்து போங்க...”

அதிபர் அவர்களைச் சாந்தப்படுத்தி அனுப்பிவிட்டார்.

நான் எனது கடமைகளில் தளர்ந்து விடவில்லை.

இந்த நிகழ்வு நடந்தது எப்பவோ...

மாதங்கள் ஓடி முதலாம் வருடப் பூர்த்தியை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது என் முதல் நியமனம். ஆர்ப்பாட்டமும் பிரச்சாரமும் எடுப்பில்லை.

இப்பொழுதெல்லாம் மாணவர்களினதும் பெற்றார்களினதும் நன் மதிப்பையும் அபிமானத்தையும் முழுமையாகப் பெற்றுக்கொண்டிருந்தேன். கிராமத்தில் எனக்கொரு ராஜமரியாதை.

அதிபர் பாடம் படிப்பிக்கும் போது அடிக்கடி கோபம் வந்துவிடுகிறது.

“இந்தக் காட்டுப் பயல்களுக்கு ஒன்று சொன்னாக்கா... விளாங்காது...”

அவரது கோபம் மாணவர்களின் கைகளில் சிவப்பு ஏறச் செய்வதில் ‘கெவிட்டி’ (பிரம்பு) கந்தலாகிவிடும்.

“அடித்துக் களிய வைக்கும் கொள்கையோ, என்னவோ...”

ஒரு முறை ‘லொக்’ எழுதி பாடசாலைப் பொறுப்பை மௌனவி

ஆசிரியரிடம் ஒப்படைத்து விட்டு ஆசிரியர்களின் சம்பளம் மாற்றப் போய்விட்டார் அதிபர்.

மறுநாள் காலை எட்டு மணிக்கு வந்துதான் பாடசாலைப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார்.

சம்பளத்தை ஆசிரியர்களுக்கு பங்கிட்டு விட்டு என்னை அழைத்தார்.

“மாஸ்டர் மாஸ்டர், உங்களுக்கு கடிதங்கள் ஏதும் வந்ததா...?”

“இல்லை...”

“மாஸ்டர் உங்களுக்கு நான் எப்படிச் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை...”

“.....??”

“இந்தாங்க... உங்களுக்கு இடமாற்றம் வந்திருக்கு...”

“ஆப்படியா...? எங்கே...?”

“அது இதுபோல் பூனை சந்தியிலிருந்து மூன்று மைல் நடந்து பாடசாலையை அடையும் விசயமல்ல... பஸ் ரூட்டிலிருந்து எட்டு மைல் காட்டு வழியில் நடந்து செல்ல வேண்டும்”

பற்றைக்காடு எரிந்து பரவுவது போல் என் இடமாற்றச் செய்தி கிராம மாங்கும் பரவிக் கொண்டிருந்தது.

‘இப்பதான் மாணவர்கள் ஏனிப்படியில் ஏறியிருக்கிறார்கள்... இன்னும் ஓரிரு வருடங்களில் அவர்கள் ஏனியின் உச்சத்தையே அடைவார்கள்... ஆனால் அதற்குள் இப்படி ஏனியை உதைத்து விழுத்தி விட்டார்களா? இதெல்லாம் சீட்டாட்டக்காரர்களின் சூழ்ச்சியா...? அப்ப என் முயற்சிகளுக்கு இதுதான் முடிவா...? எல்லாம்...?’

குறிப்பிட்ட தினத்தில் வெளியேறி பூனை சந்தியை நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்... ஒரு கையில் கூடைப்பைடி, மறுகையில் “கூட்கேஸ்” என் பொதிகளை நானேதான் கூட்க வேண்டும். என் கேவலையை விரும்பும் ஒரு மனித சமூகம் எங்காவது ஒரு பாடசாலையில் காத்திருக்குந்தானே!

ஜீவந்தி ஓவது ஆண்டு மலர்
ஐப்பசி-2010

அது ஒரு திங்கட்கிழமை காலை 7 மணி.

அவன் அந்த வீதியின் பேருந்து தறிப்பிடத்திற்கு முன்னால் நீண்ட நேரமாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

வெள்ளை வெளோரென்று சீருடை, மின்னும் கறுப்புச் சப்பாத்து, அன்றைய தேவைக்கு வேண்டிய பாடநூல்களும் குறிப்புப் புத்தகங்களும் அடங்கிய ஒரு சிறு கையடக்கப் பை.

மேயத்து முகம்

இவைகளால் ஏற்படும் கல்லூரி மாணவ கோலத்துடன் வழக்கம் போல் அந்துரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் பஸ்ஸோக்காக.

தலைநகரின் ஒரு பிரபல சர்வதேசக் கல்லூரிக்கு, நேரத்திற்குச் செல்ல வேண்டிய உந்துதல் அவனுக்கு. பாடவேளைகளைத் தவற விடக் கூடாதே என்ற தவிப்பு!

சரியாகப் பதினெண்ந்து நிமிடங்கள் வெறுமனே ஊர்ந்து சென்று விட்டன. பேருந்துகளைத்தான் காணவில்லை.

தொழிலுக்குச் செல்லும் ஆண், பெண் தொழிலாளர், பாடசாலைச் சிறுவர்கள், உயர்வகுப்பு மாணவர்கள் என்று ஒரே சந்தடி. கூட்டம் பெருகப் பெருக....

கிழக்கிலிருந்து காலைக் கதிர்கள் சுட்டெரிப்பதற்காகவே உதயமாகி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தன தம்பாட்டிற்கு.

சொல்லப் போனால் அந்தப் பாதையில் ஸீலங்கா போக்கு வரத்துச் சபையின் சேவை சரியான நேர ஒழுங்கிற்குக் கட்டுப்படுவ தில்லை என்பது என்னவோ உண்மைதான். பிரயாணிகளின் அவசரம்

பற்றிய சிந்தனை அவற்றிற்குக் கிணுசித்தும் கிடையாது. பெரும்பாலும் நோகாமல் தனியார் பேருந்துகளுக்காக விட்டுக் கொடுக்கும் தாராளமனப்பான்மை. அப்படியும் ஒன்றையும் காணோம். தாமதமாகி.... தாமதமாகி....

பொறுமை இழந்து பையிலிருந்த கடிகாரத்தை எடுத்து நோட்டமிடுகின்றான்.

இன்னும் பதினெந்து நிமிடங்களுக்குள் கல்லூரி வளவிற்குள் சமூகமளித்திருக்க வேண்டும். முதலாவது பாடவேளை வர்த்தகமும் கணக்கியலும்.

சில ஆட்டோக்காரர்கள் ஆட்டோவை நிறுத்தி ‘போவமா?’ எனத்தலையசைத்துப் பிரயாணிகளைக் கேட்டிடபடி ஆமை வேகத்தில் ஆட்டோவை நகர்த்திக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

அவனைப் பொறுத்தவரையில் ஆட்டோவில் போவதென்றால் நூறு ரூபா தேவை. கையில் அன்றைய தேவைக்கு அவன் கொண்டு வந்ததே அறுபது ரூபா மட்டுந்தான்!

சட்டைப்பையில் இருந்த கொஞ்ச நாணயக் குத்திகள் சலசலவன்று நகைத்துக்கொண்டிருந்தன.

இந்த அவசரத்திலும் அவன் நின்று கொண்டிருக்கும் இடத்திலிருந்து சற்றுத் தூரத்தில் நடமாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு பெரியார் அவனை ஈர்த்தார்.

அவனைப் போலவே அவரும் அங்கும் இங்கும் நடந்து தனது ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். தன்னைப் போன்ற பிரயாணியே அவருமென்பதை அவன் அறிந்து கொண்டான்.

அவனைப் போலவே அவருக்கும் ஒரு பெரிய அவசரம் அல்லது அவசியம் இருக்குமாப் போலத் தோன்றியது. அவரவரது அவசரமும் அவசியமும் அவரவருக்கு முக்கியந்தானே!

‘இந்த வயதிலும் அவர் எங்கே போகப் பதட்டப்படுகிறார்....?’

அவன் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது கேள்வியொன்று.

ஒருவேளை எங்கேயோ கிராமப்புறத்திலிருந்து இங்கே வந்து அலுவல்

முழந்த கையோடு ஊருக்குத் திரும்பிப் போகப் போகிறாரோ...? அல்லது வேறு ஏதும் அவசரமோ....?

கல்யாண வீடு.... மையவீடு.... என்று ஏதாவது? அப்படி இருக்காது. உடுத்தியிருக்கும் உடுப்பு அப்படிக் காட்டவில்லை.

அப்படியாயிருந்தால் தூர இருந்து இப்பதான் மாநகருக்கு பிரசன்னமாகி வழிகள் புலப்படாமல் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறாரோ....?

'ஏன் சும்மா அதையும் இதையும் கற்பனை பண்ணி சும்மா மூன்றையெப் போட்டுக் குழப்பிக் கொள்ள வேண்டும்....?'

அவனுக்கு எங்கிருந்தோ ஒரு துணிச்சல் வந்தது. நேரடியாகக் கேட்டுவிட்டால் சரிதானே!

ஒரு கணம் யோசித்துவிட்டு, மிகவும் மரியாதையாக -

"ஜயா..... அவசரமோ....?"

அவன் குரலில் மிகுந்த ஆற்வம் தொனித்தது.

இரண்டு முறை பேச்சுக் கொடுத்தான்.

ஒரு பதிலும் இல்லை!

'ஏன் இப்படி...?'

அவன் குரலை அவர் காதால் உள்வாங்கினாரோ...? அல்லது செவிப் பறையும் அடைத்துக் கொண்டதோ....? வயது காரணமாக.... அல்லது 'இந்த இளசு நெந்தான்' என்று நினைத்துத் தவிர்த்துக் கொண்டாரோ.....

அதற்கு மேல் அவனும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

'சரிதான்' என்று விட்டுவிட்டான்.

ஆனாலும் பெரியவரில் அவனுக்கு அலாதியானதொரு பிரியம், பற்று, பாசும் அவரை மென்மேலும் அவதானிக்க வேண்டும் என்றொரு உந்துதல் மட்டும் அவன் மனதில் பெருகிற்று.

எப்படியும் அறுபத்தைந்து எழுபது மதிக்கலாம். உயரம் ஜந்துடியைத் தூண்டி சற்றுச் சில அங்குலங்கள் கவழியிருக்கும்.

புதிய உடைகள் கடை....! 'இந்தக் கிழடா என்னை தரித்துக் கொள்ள விரும்புகிறது.... சே! வெறுப்பாயிருக்கு' என்று மறுத்துவிட்டதோ.....?

மாடிப்புக் கலையாத பழைய அறைக்கை 'புஷ்கோட்ட....' கோப்பிக் காலத்துப் பிசங்கிப் போன நீட்டுக் காற்சட்டை.... நிறங்களுக்கு அடங்காத ஏதோ ஒரு புதிய நிறம்... வயதைப் போல அதன் நிறமும் மங்கிப் போய்விட்டது. ஆனால் அதன் மாடிப்புகளையும் சூருக்காங்களையும் உண்ணிப்பாகப் பார்த்தால் ஏதும் அவசரப் பயணங்களுக்கு மட்டுந்தான் பெட்டியிலிருந்து எடுத்துக் தூசு தட்டிக் கொள்வார் என்பதை அப்பட்டமாக எடுத்துக் காட்டியது.

கமகமவன்று கற்பூர வாசனை வீசியிருக்க வேண்டும். ஓரிரு நிமிடங்களுக்கு. இனி அவற்றிற்கும் குப்பைக் கூடைக்குப் போகும் காலம் நெருங்கிவிட்டது!

'இப்ப என்ன அப்படி அவசரப் பயணமோ? யாருக்குத் தெரியும்...?'

எண்ணெய்ப் பசை மின்னும் கேசத்தின் அறைவாசியை, வெள்ளை நிறம் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு விட்டது. சீப்பால் மேலே வாரிலிட்டிருக்கிறார். சீப்புக்கு அடங்காத இரண்டொரு அடங்காப்பிடாரி வெள்ளி முடிகள் வெயிலில் உலர்ந்து காற்றில் பறந்து காதுகளில் ஏதோ இரகசியம் சொல்கிறது.

ஆஸ் சாதாரண பொது நிறம்தான். மூக்குக் கண்ணாடி வேறு வயதைக் கூப்புக் காட்டுகிறது.

கழுத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருப்பது ஓர் அளவான பிரயாணப் பை.

எந்தக் கோணத்திலிருந்து பார்த்தாலும் அவர் வாழ்க்கை வறுமைக் கோட்டில்தான் நிற்கிறது.

இளைஞனுக்கு இப்பொழுது கல்லூரிக்குப் போவதைவிட முதியவரை அவதானித்துக் கொண்டிருப்பதிலேயே பொழுது போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

அப்பாடா நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் அவனுக்கு ஆறுநால் கிடைத்தது. கோடை வெயிலில் நடந்தவனுக்கு மரநிழல் கிடைத்தது போல்...!

பேருந்து வந்து நின்றது.

வெளாவால்கள் தொங்கிக் கொண்டிருப்பது போல் அதில் பிரயாணிகள்.

ஒரு காலையேனும் ஊன்றிப் பதித்துக் கொள்ள வேண்டும். தரிப்பில் ஒருவரைத் தள்ளிவிட்டு இருவரை 'இறுக்கிக்' கொண்டு சென்றுவிட்டது பஸ்.

பெரியவரின் அவசரத்திற்குப் படுதோல்வி.

அடிக்கடி கடிகாரத்தைப் பார்த்தே வெறுப்படைந்த நிலையில் மீண்டும் பெரியவரைப் பார்த்தான். ஆர்வம் காரணமாகப் பேசுக்க கொடுத்தான்.

ஒரு விரக்தியான புன்முறை மின்வெட்டுப் போல தோன்றி மறைகிறது.

அவனுக்கோ அவர் ஆயிரம் சொற்கள் பேசியது போல் பெருமகிழ்ச்சி புளகம்.

அந்தப் புன்னைகை, என்ன அற்புதம்!

பல நிமிடங்களாக ஒன்றும் பேசாதிருந்தவன், மீண்டும் குரல் கொடுத்தான். ஒரேயொரு கேள்வியை மட்டும் கேட்டு வைத்தான். முன் பின் அறிமுகமில்லாத ஒருவரைப் பார்த்து அப்படிக் கேட்பது நாகரிகமல்லத்தான். இருந்தாலும் மனம் கேட்கவில்லை. கேட்டுவிட்டான்.

“ஜயா, எங்கே போகோணும்....?”

“தமிபி நானும் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருந்தன். நீயும் என்னோட பேச எவ்வளவோ தெண்டிச்ச.... நான் சும்மா இருந்திட்டேன்னு நினைக்காத. உன் னோட பேசத்தான் எனக்கும் ஆசை. ஒருவர் பேசினா மறுமொழி சொல்லனும் அதுதானே மரியாதை! ஆனா உனக்கு கோபம் வருதான்னு பார்க்கத்தான் இப்படி செஞ்சன். உண்மைய சொல்லப் போனா நான்தான் உன்னோடு பேச மிச்சம் ஆவலாய் இருந்தேன். நீ என்னோட பேசத் தெண்டிக்கிற போதெல்லாம் நா உன்ன பார்க்காத மாதிரி.... உன்னோட எப்படி பேசறது என்று யோசிச்சிக்கிட்டு இருந்தேன்...”

இதைக் கேட்டதும் அவனுக்கு மனம் பூரித்துப் போய்விட்டது.

அவர் செவிடு அல்ல. அவன் கேள்விகளைக் காதாரக் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தாரென்பதை உணர்ந்தான்.

“நான் பெரியவங்கள் மதித்து மரியாதை கொடுப்பவன்.... எனக்கு கோபம் வராது பெரியவர்....”

“நா அத புரிஞ்சிக்கிட்டன் தம்பி.... இனி பெரியவர் என்று சொல்லாத, விரும்பினா அங்கிள் என்றே சொல்லு”

அவர்களுக்கிடையே ஓர் ஆழந்த நட்புறவு, அந்யோன்யம் முகிழ்த்தது.

பல வருடங்களாகப் பேசிப் பழகியது போல் நெருக்கமான சிநோக மனப் பான்மை மிளிர்ந்தது.

நேரம் போய்க்கொண்டிருக்கிறதே என்று அவர்கள் கவலைப்படவில்லை.

நீடித்த மௌனத்தை உடைத்துக் கொண்டு -

“தம்பி.... வா ட குடிச்சிட்டு வருவம்....”

அந்த அன்பு நிறைந்த அழைப்பை மீற முடியவில்லை அவனால்.

மூத்தவரும் இளையவரும் பலதும் பத்தும் பேசிக் கொண்டே, சுறுசுறுப்பாக இயங்கத் தொடங்கிய தேநீர்க்கடைக்குள் புகுந்தனர்.

தேசத்தில் மூண்ட போரின் இழப்புகளை வகைப்படுத்தினால், கொல்லப் பட்டவர்கள், அங்கவீனர்களானவர்கள், விதவைகள், காணாமற் போனவர்கள், ஆரோக்கியமான மனநிலைகளை இழந்தவர்கள், நெருங்கிய உறவுகள் பொருளாதாரம், காணி பூமி, வீடு வாசல்களை இழந்தவர்கள் என்று அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.....

பெரியவரைப் பொறுத்தவரையில் நோய்வாய்ப்பட்டவர்கள் வரிசையில் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

வவுனியாவில் ஒரு வியாபார ஸ்தாபனத்தில் தொழில் செய்யும் பெரியவரின் மூத்தமகனுக்கு சிறு பிரச்சினை என்று செய்தி வந்ததும், எப்படிப் பதறிப் போனார்!

மகனை வீட்டுக்குக் கொண்டு வருவதிலும், தோட்டத்திலேயே ஒரு தொழிலைப் பெற்றுத் தருவதிலும், சொந்தத்திற்குள்ளேயே மூத்தமகள் கத்ஜாவுக்குப் பேசி

வைத்திருந்த திருமணம், போக்குவரத்துச் சிக்கல் காரணமாகத் தாமதமாகிக் கொண்டிருந்ததாலும்...

பெரியவரை இருதய நோயாளியாக்கி விட்டிருந்தது.

“தம்பி, என்ன சாப்பிடறே.....?”

“நான் காலைச் சாப்பாடு கொண்டு வந்திருக்கிறன் அங்கிள்...” என்று கவுக்க கொண்டே புத்தகப் பையைத் துழாவிக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன..... கொண்டுவர மறந்துடியா?”

“எடுத்துவச்ச டிபன் கரியரை போட மறந்திட்டேன் போலிருக்கு”

“சரி.... சரி... அதனால் பரவாயில்ல... இடியப்பம் சாப்பிடுவேம்”

இருவரும்... கறியுடன் இடியப்பம் சாப்பிட்டுவிட்டு ஆவி பறக்கும் தேநீர் அருந்தினர்.

சிறிது நேரம் மனம் விட்டுப் பேசத் தொடங்கி... முகவரி, தொலைபேசி எண்களைப் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

“தம்பி.... நா உன்னிடம் ஒரு உதவி கேட்கலாம் என்று யோசிக்கிறன்...”

“என்ன உதவி.... முடிஞ்சா கட்டாயம் செய்வன்தானே அங்கிள்...”

அவன் உள்ளத்தில் முகிழ்ந்து கொண்டிருந்த பாசம் அவன் குரவில் பிரவகித்தது.

“நீ செய்வே, அது எனக்குத் தெரியும். ஆனா இண்டக்கி, உன்ட பாடசாலை படிப்பு வீணாப் போய்டுமே என்றுதான் யோசிக்கிறன்...”

“.... என்ன உதவி எண்டு சொல்லுங்க....”

“.... நா ரத்தினபுரியிலிருந்து வந்து ரெண்டு மூன்று நாளாகது. புறப்படும் நேரம், என்ட மருந்து மாத்திரைகள் கையோடு எடுக்காம மறந்துட்டன். இப்ப என்னான்னா தலையை சுத்திக்கிட்டு இருக்கு. உடம்பை என்னவோ செய்யது.... இந்த லட்சணத்தில் பஸ்ஸில் அவ்வளவு தூரம் தனியே போக முடியுமோ எண்டு யோசனயா கிடக்கு.... அதான் நீ முடிஞ்சா என்ன வீட்டில் கொண்டு போய் விட்டு

வரமுடியுமா...? பெரிய உதவி..."

அவன் ஆழந்த யோசனையில் மூழ்கத் தொடங்கிவிட்டான்.

ஒரு நேரயாளி இக்கட்டான் நிலையில் சிக்கியுள்ளார். அவருக்கு உதவுவது தற்மந்தானே!

இன்டக்கி என்னமோ.. பஸ்வண்டி லேட், இப்பவே இரண்டு பாடவேளை சும்மாவே போய்க்கொண்டிருக்கு..."

"என்ன தம்பி யோசிக்கிற.....?"

2

"எங்கள் இப்படி இணைச்சு வெக்கத்தான் பஸ் இன்னும் வராம இருக்கோ....?" பிரச்சினை இல்ல அங்கில் வாங்க வீட்டுக்குக் கொண்டு போய் விட்டிட்டு வாறன்"

"சந்தோஷம் தம்பி...! பெரிய உதவி" என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள் நா தமுதமுக்க பெரியவரின் பேச்சு இறப்பறைப் போல இழுபட்டது. தடுமாறிப் போய்விட்டார்.

முகத்தில் மட்டும் அலாதியானதொரு புன்னகை மலர்ந்தது.

சற்று நேரம் நிலவிய மௌனத்தை உடைத்துக் கொண்டு மூத்தவர் பில்; கட்டினார்.

"ஹோல்ட்டுக்கு போவோமா?" மூத்தவர் இளையவரைக் கேட்டார்.

"அங்கில் ஒங்களுக்கு தலைச்சுத்து, வெயில் வேறை ஏறிக்கிட்டு இருக்கு... கவரை இல்லாத தரிப்பிடத்தில் நிற்கிறது கூடாதுதானே....?"

மீண்டும் அந்த அலாதியான புன்னகை.

"என்ன செய்யிறது எப்படியும் போகத்தானே வேணும்... தம்பி! ஒங்கிட்ட ஒன்னு கேட்கட்டா? இந்த உலகமே ஒரு 'நாடக மேடை'ன்னு சொல்லி யிருக்காங்க.... நீ கேள்விப்பட்டிருக்கிறியா?"

"கேள்விப்பட்டிருக்கிறன் அங்கில். அப்படியாயிருந்தா நாங்க எல்லாரும்

நடக்களா....?”

“நிச்சயமா.... இப்பவும் நாங்க நடச்சிக்கிட்டுத்தான் இருக்கிறோம்... வேண்டிய ஆட்டத்தை ஆடிப்பாடு.... கூத்தாட போய்ச் சேர வேண்டியதுதான்... ஆட்டம் துக்கமாக இருக்கலாம், சந்தோஷமாக இருக்கலாம்.... அதெல்லாம் நியதிப்பாடு நடக்கும்...”

“உண்மைதான் அங்கின்... இப்பதானே விளாங்குது”

“ஆனா தம்பி... ஒரு திருத்தம். நாடக மேடை எண்டு சொல்றதும் சரிதான். அதைவிட தரிப்பிடம் எண்டு சொல்றதுதான் பொருத்தம் போலிருக்கு”

“சரியா சொன்னீங்க அங்கின்... உலகம் ஒரு தரிப்பிடம்தான்... சந்தேகமில்ல.”

இருவரும் மீண்டும் பஸ் தரிப்பிடத்திற்கு நடந்தனர்.

3

சற்றுக் களைப்பாக இருந்தாலும் பெரியவர் மீண்டும் உணர்ச்சிவசப்படாமல் சாதாரணமாகப் பேசினார்.

இருவரும் தரிப்பில் வந்ததும் பெரியவர் வானத்தை வெறித்துப் பார்த்தார். வானம் நீலமாய்த் தெளிவாக இருந்தது.

அந்தப் பார்வையில் தனது மூத்தமகள் கதீஜாவுக்குத் திருமணம் நடந்து சந்தோஷமாக வாழ்வதும் ஒரு கற்பனையாக நிழலாடியது.

அந்த மகிழ்ச்சியில் - அவர் முகம் புன்னகையில் ஜாலித்தது.

தரிப்பிடத்தில் ஓவ்வாருவரது கவனமும் கூடு பிழித்துக் கொண்டிருந்தது.

‘பயணம் சணாங்கிப் போகுதே’

‘ஒரு வண்டியையும் காணோமே’ என்ற எண்ணாங்களில் லயித்துப் போய் வெறுப்படைந்திருக்கிற அந்தப் பொல்லாத நேரத்தில்தான் அந்த நிகழ்வு நடந்திருக்கிறது.

பெரியவர் என்ன நினைத்தாரோ, விசாலமான அந்தச் சாலையின் மறுமுனைக்குப் போக குறுக்காகக் கடந்திருக்கிறார்.

தண்ணீர் வசதியுடன் மறுமுனையிலுள்ள மலசல கூடத்திற்குப் போக எத்தனித்திருக்கலாம். அந்த நேரத்தில் அவதியறும் பிரயாணிகளின் மனக்கிடக்கையை நன்கு உள்வாங்கிக் கொண்டது போல் இலங்கை போக்குவரத்துச் சேவை பேருந்தொன்று வேகமாகப் பறந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

பல்வேறு யோசனைகளுடன் குறுக்காக நடந்த பெரியவர் இதைக் கவனிக்க வில்லை. மோதித் தள்ளிவிட்டது. மோதுண்ட பெரியவர் சாலையின் பள்ளத்தில் விழுந்து கிடந்தார்.

வண்டி ஸ்தம்பித்து நின்றதும் மளமளவன்று பிரயாணிகள் இறங்கிக் கூட்டம் போட்டு வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒரே இரைச்சல்.

அவன் மனம் சுக்கு நூறாக உடைந்து போய் பொறுப்பற்ற ஜடங்களுக்கு மத்தியில் மிகுந்த அக்கறையுடன் இயங்கினான். ஓட்டுனருடனும், நடாத்துனருடனும் சுறுசறுப்பாக ஒத்துழைத்தான்.

ஒரு நிமிடமேனும் தாமதிக்காமல் இரத்த வள்ளத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த பெரியவரைத் தூக்கி அவசர அவசரமாக ஒரு ஓட்டோவில் ஏற்றி அவனும் நடாத்துனரும் மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு போய் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் சேர்த்துவிட்டு மேற்கொண்டும் அலுவல்களில் ஈடுபட்டார்கள்.

நாடகத்தில் அவரது நடிப்புக்குத் திரை விழுந்துவிட்டது. தறிப்பிடத்தில் பிரயாணச் சீட்டு கிடைத்துவிட்டது. வைத்தியர்களின் பிரயத்தனம் வெற்றி யளிக்கவில்லை.

சில முக்கிய கடமைகளில் அவனும் ஒரு சாட்சியாக இருந்து கருமாங்களை நிறைவேற்றினான்.

இனி உறவினர்கள் வந்து அடையாளங்களைக் காட்டி 'ஜனாசா'வை எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்.

கண்டக்டர் பெரியவரின் சட்டைப்பையைத் துழாவி அடையாள அட்டையையும் தொலைபேசி எண்களையும் எடுத்து அவனிடம் நீட்டினார்.

சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்குச் சுருக்கமாக அந்தச் சோக சம்பவத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது போல... அறிவித்தபோது எதிர்முனையில் தோன்றிய அலூல் அவன் காதுகளைத் துளைத்துவிட்டது.

உறவினர்கள் உடனே புறப்பட்டு வந்து செய்ய வேண்டிய அனைத்தையும் செய்வார்கள் என்று உறுதியளித்தார்கள்.

சே! ஒரு குற்ற உணர்வு அவன் நெஞ்சை அழுத்தியது.

பேருந்து தரிப்பிடத்தில் அவருடன் மகிழ்ச்சியாக உரையாடியும் இரத்தின் புரிக்கு அவருடன் வருவதாக வாக்களித்து ஒரு செக்கனில் அவன் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டு சாலையைக் கடந்திருக்கிறாரே! அவனும் பிரயாண வெறுப்பால் கொஞ்சம் அச்டையாக இருந்துவிட்டானே.

ஒரு சில மனிதரைப் பார்த்ததும், அவருடன் ஓரிரு வார்த்தைகளாவது பேச வேண்டும்... முடிந்தால் உதவ வேண்டும் என்ற உணர்வு ஏற்படுவது இயற்கை தானே! பெரியவர் ஒரு வழிப்போக்கராய் இருந்தும் அவர்களிடையே ஒருவகைப் பாசமும் புரிந்துணர்வும் பீரிட்டது.

நினைத்துப் பார்த்து இனி என்ன செய்வது? வாழ்க்கை இப்படித்தான்! போன வண்டிக்குக் கைகாட்டி என்ன பிரயோசனம்....?

4

அவன் கல் ஹாரி வளவிற்குள் காலடி வைத்தபோது எத்தனை பாட வேலைகளுக்கு விடை கொடுத்தான் என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. சோகம் அவன் மனதை அப்பிக்கொண்டிருந்தது.

அறிவிப்பு எதுவும் இல்லாமல் சணாங்கி வந்ததற்கு ஒழுக்காற்று நடவடிக்கை அதிகாரியிடமிருந்து உரிய தண்டனையைப் பெற்று வகுப்பறைக்குள் நுழைந்த போது சகவகுப்பு மாணவர் கிண்டல் செய்தனர்.

“வணக்கம்.... வணக்கம் இப்புதான் வாரார்..... பகுதிநேர விரிவுரையாளர்....”

என்னென்னவோ நடந்துவிட்டது. தொடர்ந்த பாடங்கள் மனதில் பதிய வில்லை.

“முவாத் என்னடா மச்சான்? என்னடா நடந்தது....? முகமெல்லாம் வாடிப் போய் கிடக்கு. இப்ப இடைவேளை மணி அடிக்கப் போகுது.... வா கன்றீனுக்குப் போகலாம்....”என்று பரிவுடன் அவனை அழைத்துச் சௌன்றான் நண்பன் நூறுல்.

சிற்றுண்டிச்சாலையின் ஒரு ஒதுக்குப்புறத்தில் உட்கார்ந்ததும் நடந்த சம்பவத்தை முழுமையாக ஓப்புவித்தான்.

பொறுயையாகக் கேட்ட நண்பன் நூறுல் ஆழந்து சிந்தித்துவிட்டுக் கூறினான்.

“நீ கட்டாயம் நல்லடக்கத்தில் கலந்து கொள்ள வேணும் முவாத்”

“அப்படித்தான் நானும் முடிவெடுத்திருக்கிறன்... நூறுல் நீ வருவியா என்னோடு....?”

“கட்டாயம்.... ஒரு மய்யத்தில் கலந்து கொள்வது எவ்வளவு நன்மை.... நா வருவேன்”

தற்கால இளைஞர்களில் இவன் மானுடனேயம் மிகுந்து மூத்தவர்களைக் கணம் பண்ணும் ஒரு முன்மாதிரியாகத் திகழ்ந்தான்.

பட்பட்டென்று தொலைபேசி எண்களைத் தட்டினான் முவாத். இதற்கென்றே ஒருவரை தொலைபேசியுடன் இணைத்து வைத்திருப்பார்களோ!

அவன் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு, ‘மையத்’ விபரங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான்.

“என்னவாம்....?” நூறுல் அவசரப்பட்டான்.

“மையத் இன்னும் பிரேத அறையிலிருந்து போகவில்லை... நால்கரை மணிக்கு எதிர்ப்பார்க்கிறார்கள். ‘ஜனாசா’ அடக்கம் பிந்தும். எதுக்கும் இப்பவே தயாராகி, போனால்தான் இரத்தினபுரிக்குப் போய்ச் சேரலாம்... நூறுல்.”

ஒரு முக்கியமானவரின் பிரிவு என்று காரணம் காட்டி உபஅதிபரிடம் விழுமேறை பெற்றுக்கொண்டு வெளியேறி மின்வேகத்தில் இல்லாங்களுக்குச் சென்று ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டார்கள்.

இருவரும் கடுகுதியில் புறப்பட்டுச் சில மணித்தியாலாங்களில் இரத்தினபுரி நகரில் இறங்கினார்கள்.

இன்னும் எவ்வளவு தூரமோ. இறப்பர் காட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த போது -

ஒரு மினிபல் முன்னால் வந்து, “மைய வீட்டுக்கா....?” வண்டியிலிருந்து ஒருவர் கேட்டார்.

முவாதும், நாற்றும் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

அது மைய வீட்டுக்கும் நகருக்குமாக இலவச சேவை செய்து கொண்டிருந்தது. ஆட்களைக் கொண்டு போவதிலும், கொண்டு வருவதிலும்.

அவர்கள் வீட்டை அடைந்தபோதுதான் மையங்களை எடுத்துச் செல்வதற் காகவே இலவசமாக பணிபுரியும் ஒரு பிரபல ஸ்தாபனத்தின் வண்டி வந்திருந்தது. வந்து சில நிமிடங்கள்.

வீட்டுக்குள் இருந்து ‘ஓ’வென்று கிளம்பிய அழகைச் சத்தங்கள் கழுலைப் பிடாந்தது.

முவாத் உள்ளே போக முயன்றான்.

“இப்பதான் வந்திருக்கு கொஞ்சம் இருந்து விட்டுப் போ...”

அவர்கள் சற்றுப் பொறுத்திருந்து பெரியவரின் மகனிடமும், முத்த மகளிடமும் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டபோது எல்லாருமே நன்றியுடன் கண்ணீரும் கம்பலையுமாகப் பல தகவல்களை வெளியிட்டார்கள். அப்பறம் மளமாளவென்று உள்ளே சென்று அழுது வழியும் பெரியவரின் மனைவியைக் கண்டு... தயாராகக் கொண்டு வந்திருந்த ‘வெள்ளைக் கவரை’ அவரது இருக்கைகளிலும் தினித்துவிட்டு முன் அறைக்குத் திரும்பினான் முவாத்.

“மையத்தைக் குளிப்பாட்டும் கடமைகளில் எங்களையும் சேர்த்துக் கொள்வீர்களா....?”

அவன் பணிவாகக் கேட்டான்.

அவர்கள் மௌனம் சாதித்தே நிராகரித்தார்கள்.

அவனது கோரிக்கை கணக்கெடுப்படவில்லை.

அவன் இரண்டு முறை முயற்சி செய்தும் அதே நிலைமைதான்.

“இனியும் கேட்கவேண்டாம்” நாறுல் அபிப்பிராயப்பட்டான். அதற்குப் பின் முவாத் எதுவும் பேசவில்லை.

காவோலையைப் பார்த்துக் குருத்தோலை சிரிக்கும் காலகட்டத்தில் முவாத் பெரியவர் மீது எவ்வளவு இரக்கப்பட்டான்.

பல தசாப்தங்களுக்கு முன் இனவாதக் கலவரங்களால் பாதிக்கப்பட்டு மன நிம்மதியைத் தொலைத்துவிட்டு இரத்தினபுரி மாவட்டத்தைச் சார்ந்த ஒரு இறப்பர் தோட்டத்திற்குக் குடியேறியது பெரியவர் குடும்பம்.

பார்க்கப் போனால் காலங்காலமாக சோகங்களையே தாங்கித் தாங்கிப் பழகிப் போன ஓர் இந்திய வம்சாவழிப் பிரக்கிருதி அவர். ‘இந்திய வம்சாவழி’ என்று ஆழமாகப் பச்சை குத்தப்பட்டிருக்கிறது.

அவருடன் வந்து உறவுக்காரர்கள், மதார்சா, ஹசனம்மா, மீராசா குடும்பங்கள் கொத்மலை கட்டப்புலா தேயிலைத் தோட்டத்தில் தொழிலாளர்களாகப் பதிவு செய்து கொண்டனர்.

பெரியவர் மூன்று நாட்களுக்கு முன் கொழும்புக்குப் போய், அங்கிருந்து நெடுக் கட்டப்புலா எஸ்டேட்டுக்குப் போயிருக்கிறார்.

அங்கு சுப்பவைச்சராகக் கடமையாற்றும் உறவுக்கார இளைஞரை திருமணம் செய்து கொள்வதில் தன் மகளுக்கோ, குடும்ப அங்கத்தவர்களுக்கோ எந்தவித மறுப்பும் இல்லை என்பதை உறுதிப்படுத்தவே அவர் இந்த சம்பிரதாயப் பயணத்தை மேற்கொண்டிருந்தார்.

மகளின் திருமணத்தை இடக்கு முடக்கு இல்லாமல் எல்லாவற்றையும் சுமுகமாகப் பேசிவிட்டு, உச்சிகுளிர்ந்து கொழும்புக்குத் திரும்பியவர்தான். நாட்டில் போக்குவரத்துச் சிக்கல்கள் தோன்றியிருக்காவிட்டால் இந்தத் திருமணம் எப்போதோ நடந்திருக்கும்.

எல்லாம் சுமுகமாக முடிந்தும் இப்பொழுது இரத்தினபுரிக்குப் போக

முடியாமல் விதி தன் பொல்லாத சிறகை விரித்துவிட்டது.

உறவினர்கள் பிரேதத்தைக் குளிப்பாட்டி புதிய வெள்ளைத் துணியால் உடுப்பாட்டி (கபன் செய்து) ஆட்கள் பார்ப்பதற்காக ‘வராந்தவில்’ வைத்திருந்தார்கள்.

மையத்தை எடுக்கும் நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. புதிய மாப்பிள்ளை சுப்பவைசர் சிக்கந்தரின் தலைமையில் கட்டப்பட்டுள்ள உறவுகள் வந்து சேர்ந்தன.

இனி உறவினர்கள் எல்லாரும் வந்து பார்த்தாயிற்று. இனியும் சணக்க ஏலாது என்ற நிலை ஏற்பட்டதும் பிரதேத்தை சந்தூக்கில் (சுவம் தூக்கி) வைத்து கழுத்துவரை உடுப்பாட்டியிருந்த வெள்ளைத் துணியை கிழுத்து முகத்தை மூடிவிட வேண்டியதுதான்.

முவாதும் நாறுலும் பிரேதத்திற்கு அருகே நெருங்கிச் சென்றார்கள்.

முவாத் அந்த முகத்தை உற்று நோக்கினான்.

பகீரன்று ஓர் அதிர்ச்சி.

முகத்தை மூடிவிட்டு எல்லாருமாகச் சேர்ந்து ‘சந்தூக்கை’ அசைக்காமல் மையவண்டியில் ஏற்றினார்கள்.

அது மெல்லமாக மையவாடியை நோக்கி உளர்ந்தது. மையவாடி மூன்று மைல் தூரம் என்பதால் இந்த வண்டி ஏற்பாடு.

வழி நெடு ஓங்கி உயர்ந்து நின்ற இறப்பர் மரங்கள் எல்லாம் தம்மைப் பாத்தி கட்டி, விதைத்தது, கன்றுகளாக்கி, தம் பிள்ளைகளைப் போல் வளர்த்து பாதுகாத்த பெரியவருக்குச் சிரம் தாழ்த்தி இறுதி மரியாதை செலுத்தின.

கோடையிலும் குளிரிலும் தம்மோடு இத்தனை நாள் பரிச்சயமாய் இருந்த மேஸ்திரியல்லவா...!

இன்று பிரதேமாக தம்மைக் கடந்து செல்லும் போது நன்றிப் பெருக்குடன் நினைவு கூர்ந்து சோகமாய் வழியனுப்பி வைக்கின்றன. மரங்களோடு மரங்களாய் சில நொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகளும்.

இரத்தினபுரி இறப்பற்ற தோட்டமொன்றில் தசாப்தங்களாக ஒரு சாதாரண தோட்டத் தொழிலாளியாக வாழ்க்கையை அற்புபணித்த பெரியார் இப்ராஹிம் முஹம்மது அவர்களின் இறுதி ஊர்வலம் போய்க்கொண்டிருந்தது.

சவும் தூக்கியில் மையத்தைக் கிடத்தி வெள்ளைத் துணியை இழுத்து முகத்தை மூடுவதற்கு முன் முவாத் அதிர்ச்சியடைந்து, ஸ்தம்பித்துப் போய் அவர் முகத்தை இறுதியாக நோக்கினானல்லவா?

ஆனால் இப்பொழுதுதான் அவனுக்கு மின் வெட்டுகிறது.

அவன் அன்னாரை தரிப்பிடத்தில் பார்த்தபோது, மின்னலைப் போல் தோன்றி மறைந்த அந்தப் புன்னலை மீண்டும் அவர் முகத்தில் எப்படிப் பளிச்சிட்டிருந்ததோ, அந்த முகத்தை அவன் அப்படியே கண்டான். அந்த ஆத்ம சங்கமத்தோடு அவன் திரும்பி நடந்து கொண்டிருக்கிறான். அந்த ஆத்ம சங்கமம் காலத்தாலேனும் அழியக் கூடியதோ? அவனது அழிமாம் மீண்டும் நெகிழ்கிறது.

ஞானம்
ஏப்ரல் - 2012

“பெயின்ட் அடிச்ச செவரேல்லாம் நாசமாகுது” என்று அவர்கள் சாழிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ரபாய்டனின் மனைவி ஹாரிசா, மகள் ரிசானா, மருமகன் சீடின்.... தத்தல்கள் ஓய்வதாகத் தெரியவில்லை.

“கை முறிஞ்சி போகோனும்....” ரிசானாவின் சாபம்.

“கைக்கி சூடு போட ஒனும்....” ஹாரிசா

உக்குவிப்புக்கள்

“செவத்துல கீத்துரத நா கண்டா கைய வெட்டிப் போடுவன்....” சீடினின் சீற்றமும் குழந்தையும்.

ரபாய்டன் மட்டும் ஓரமாக ஒதுங்கி நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். இந்த விஷயத்தில் அவர் மௌனிதான் எப்புமே!

ஹாரிசாவின் கோபம் அடங்குவதாக இல்லை.

“வெள்ளன காட்டிம் எழும்பின சீருக்கு சோக்கட்டிலதான் முழிக்கிறது. செவர்ல இனி எடமில்ல கீற....”

பேரன் சப்வான் சிலையாக நின்று கொண்டிருந்தான். சுவரேல்லாம் கீறல் கணும் சித்திரங்கணும் அவனைப் பார்த்து நடைக்கின்றன.

சப்வானின் கைகளில் எல்லாம் மஞ்சள், சிவப்பு, நீலம் என்று வர்ணாங்கள் அப்பிக் கிடக்கின்றன. உடைகளிலும்தான்! அலங்கோல மாக நின்றான்.

வரைந்து, அழித்து மீண்டும் வரைந்து மீண்டும் மீண்டும்.... சுவர் பொது மலசலகடைச் சுவராக இருந்தது.

“இதுக்கா எந்த வருஷமும் செவுத்தில பெயின்ட் அடிக்கிறது.....?” கத்திக் கத்தி ரிசானாவின் தொண்டை கட்டிவிட்டது.

திழென்று மனைவி ஹாரிசாவின் கடுகடுப்பான குரலின் ஓங்காரக் கனல் கக்கும் வார்த்தைகள், ரபாய்னின் பக்கத்துக்குத் திரும்புகிறது.

அவர் எதிர்பார்த்ததுதான்! வழக்கமாக அவரது மனைவியின் எந்தவாரு கைகடை விடயமும் அவரை நோக்கித்தான் பாயும்.

ஹாரிசா சரமாரியாக வார்த்தைகளைக் கொட்டினாள்.

“நானும் ரிசானாவும் மருமவனும் எவ்வளவோ செல்லிப் பாத்தாச்சி. பெரம் பால அடிச்சும் பாத்தாச்சி, மூலமுடுக்குல இருந்த சோக்கட்டி எல்லாம் கூட்டி மூட்ட கட்டி குழிதோண்டி பொதைச்சு மாச்சி.... சப்வான் என்டா திருந்தமாட்டான். இல்லவுக்குப் பெய்த்து திரும்பி வரப்போகக்கல, பேக்ல கலர் சோக்கட்டி நெறஞ்சிருக்கும்..... எல்லார்ட கண்ணயும் மண்ணத்தாவி செவுத்து மூலையில புதிசா கீத்தி வச்சிருப்பான்... கள்ளத்தனமா அவன் கீத்தாம செவர்ல மொளச்சா வருது....?”

ஹாரிசா தொடர்ந்து கத்தினாள்.

“...நானும் தெரியாமத்தான் கேக்குறன்... நாங்க எவ்வளவு கத்துறம், அடிக்கிறம், செவரெல்லாம் அநியாயமா போவது என்டு. நீங்க மட்டும் வாய் தொறுந்து ஒரு நாளாவது பேரன புத்தி செல்லி நிப்பாட்டி இருக்கா...?”

புயல் ஒய்ந்ததும் ரபாய்னின் நீடித்த மெளனம் இளகியது. மிகவும் நிதானமாகப் பேசினார், நகைச்சவையுடன். “சுவர் இருந்தால்... சித்திரம் வரையத் தானே வேணும்?”

“ஆ! ரிசானா இங்க பார் இவர...!”

மகள் ரிசானா சிரித்துக் கொண்டே வந்தாள். “டா.... என்ன செல்றீங்க....?”

“...இல்ல ரிசானா... சொவறில்லாத உன்டுக்குப் போனா என்ன எண்டுதான் கேக்கிறன்....?”

“இவருக்கு எல்லாமே பரியாசம் சிரிப்புத்தான்...”

“இது பரியாசம் இல்ல ஹாரிசா... நா ஓங்களுக்கு எப்படி வெளாங்கப் படுத்துறது எண்டுதான் யோசிக்கிற....”

“இப்ப என்ன செல்ல வாரீங்க...?”

“நா... ஒருநாளும் சப்வானிடத்தில் இருந்து வெளிப்படுற கலைத்திறன்கள கட்டுப்படுத்தமாட்டன். வரையும் திறமை அவனோட பிறந்த ஒன்று... அவன் சித்திரம் வரையப் பிறந்தவன். அது இறைவன் கொடுத்த பரிசு. அது பிரம்பால அடிச்சி சாக்ஷிக்கக் கூடாது. அநியாயம்.”

“அப்ப செவறல்லாம் வீணாப் போனா காரியமில்லயா...? யாரு வெள்ளை யழிச்சி தருவாங்க... நீங்களா?”

“சரி... சரி... நா பாத்துக்கிறன்...”

அதற்குப் பிறகு அவர்கள் தர்க்கம் செய்யவில்லை.

ரபாய்மன் தீவிரமாக யோசனையில் ஆழந்திருந்தார். சப்வான் சுவரில் கீறுவதை எப்படி நிறுத்துவது? ஒரு முடிவு எடுத்தாயிற்று.

“சப்...வா...ன்...!” ரபாய்மன் மிக்க அன்புடன் அழைத்தார்.

அவன் அவர் முன் வந்து நின்றான்.

“சப்வான் நீ வரைஞ்சியிருக்கும் கீறல்களையும் நா நல்லா பாத்துட்டன்.... வெரிகுட்... அருமையா இருக்கு...”

இதைக் கேட்டதும் அவனுக்கு அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி.

ஆனால் ஹாரிசாவின் முன்கோபம் மீண்டும் ‘புக்கி’ என்று பொத்துக் கொண்டு சுவர்களையே ஏரித்துவிடுவது போல் இருந்தது.

“அவன் செவத்தில் கீத்தி நாசமாக்கி வச்சிருக்கான். இவர் நல்லமென்டு செல்லி... இதென்ன கூத்து...”

மகள் ரிசானாவுக்கு ஏதோ ஒன்று விளாங்கியது. “உம்மா... கொஞ்சம் பேசாம் கிருங்க. வாப்பா என்னதான் செய்யப் போறதென்டு பாப்பமே...”

‘வெறும் கிறுக்கல்கள் என்று நோக்கினால் அவை கிறுக்கல்களாகத்தான் தோன்றும். கிறுக்கல்களாக்குப் பின்னாலும் ஒரு செய்தி கிருக்கு என்று நோட்ட மிட்டால் அவை பேசும் சித்திராங்களாக செய்தி சொல்லும்...’

ரபாய்ண் பேரனின் கைவண்ணத்தை ஆழ்ந்து ரசிக்கும்போது சில கிடங்களில் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்று சிலையாகி விடுவார். அவருக்கு ஒரே நேரத்தில் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் கலந்து திக்குமுக்காடச் செய்துவிடும்.

சுவர்ச் சித்திராங்களைச் சுற்றிப் பார்த்து, விறாந்தை வழியாக வந்து முன் கூடத்தின் சோபாக்களில் அமர்ந்தார்கள் பாட்டனும் பேரனும்.

ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

“இனி நீங்க யாரும் கவலைப்படத் தேவை இல்லை... எனக்கு இரண்டுநாள் டைம் கொடுங்க. இனி சப்வான் சுவரில் கீற்மாட்டான். நீங்கள் தாராளமாக கலர் வாழ்பன்றி சுத்தமாக வைத்திருங்கள்...”

ரபாய்ண் உறுதியாகவும், சற்று அமுத்தமாகவும் வாக்களித்தார்.

காலை பத்து முப்பது. ரிசானா சப்வானுக்கு ஒரேஞ் ஜீசும், ரபாய்ணுக்கு தேநீரும் பரிமாறினாள்.

அதைத் தொடர்ந்து ரபாய்ண் இரண்டு நாட்களாகச் சப்வானை அவனுக்குத் தெரியாமல் கூர்மையாக அவதானித்தார். கூடுதலாக மேலும் ஒருநாள் அவதானம் நீடித்தது.

சுவர்களில் எந்தவிதமான புதிய கீற்ளகளும் பதிந்திருக்கவில்லை.

நான்காம் நாள் காலை எல்லாரும் முன்கூடத்தில் அமர்ந்து டி.வி. பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ரபாய்மன் பேரனைக் கூப்பிட்டு, ஒரு பெட்டி நிறையப் பெரிய அளவிலான சித்திரம் வரையும் கொப்பிகளையும், டியூப் கலர், பிரவ்வி வகைகளையும் கையளித்தார்.

“சப்வான் இனிமேல் தாள்களில்தான் உன் திறமைகளைக் காட்டவேணும்... சரியா?”

“ரபாய் அப்பா, இதில் நான் என்ன வரையவேணும்?” சப்வான் கேட்டான்.

“இவ்வளவு நாள் வீட்டுச் சுவர்களில் வரைந்தாய். இனித் தாள்களில் உன் திறமைகளைக் காட்டு, விருப்பமானதைக் கீறு.”

சொட்டுச் சொட்டாகத் தண்ணீர் கலந்து நிறக்கலவை தயாரிக்கும் முறைகளை விளக்கினார் ரபாய்மன்.

“தேவையில்லாமல் சித்திரத் தாள்களையோ நிறங்களையோ வீணாக்கக் கூடாது” என்று ஒரு கட்டுப்பாட்டை விதிக்காமல், வேறுவிதமாகக் கேட்டார்.

“சப்வான் கிழமைக்கு எத்தனை நாளைக்கு சித்திரம் வரையலாம்?” ஒரு வினாவைத் தொடுத்தார்.

அவன் சற்று நேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

“லீவு நாள் சனிக்கிழமை. சனிக்கிழமை நாளில் அறைநாள் மட்டும் போதும்தானே....!” அவன் கூறியபோது, ரபாய்மனுக்கு அது மிகவும் பிடித்திருந்தது. அவரும் அப்படித்தான் எதிர்பார்த்தார்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு சப்வானை அழைத்துத் தண்டு, காம்பு இலைகளுடன் ஒரு செவ்வரத்தைப்பூ கொண்டுவரச் சொல்லியிருந்தார்.

வாழிப் போகாமல் கொண்டு வந்திருந்த தண்டை ஒரு போத்தலில் திணித்துத் தண்ணீரை நிறைத்தார்.

ரபாய்மன் தனது அலுவலக அறையில் ஒரு மேசையை ஒழுங்கு செய்து போத்தலை நடுவில் வைத்து யன்னலைத் திறந்து விட்டார். யன்னலின் ஊடாக வெளிச்சம் பூந்தண்டில் விழும் போது ஒளி நிழல் மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

வர்ணம் தீட்டும்போது ஒளிபடும் இடங்களுக்கு மெல்லிய மஞ்சள் நிறமும், நிழலில் மறைந்து சிட்கும் பகுதிகளுக்குக் கருமை கலந்து வர்ணம் பூசும் முறைகளையும் விளக்கமாக எடுத்துச் சொன்னார் ரபாய்ன்.

ஏலவே வர்ணக் கலவை பற்றி விளக்கி, சித்திரங்களுக்கு வர்ணம் பூசும் போது கவளிக்க வேண்டிய விதிமுறைகளையும், சித்திரம் நீர்த்தன்மையுடைய தாகவும், யதார்த்தபூர்வமாகவும் மினிர வேண்டும் என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்தி யிருந்தார்.

மாதிரிக்கு ஒரு வெள்ளைத்தாளில் அந்தச் செவ்வரத்தைப் பூந்தன்டை இலோசாகப் பென்சிலால் உருவகித்து, பின்னர் டியூப்களில் இருந்து தேவையான நிறங்களை எடுத்து மிக அற்புதமாக வர்ணம் பூசிக் காட்டினது மாதிரிமத்தான்! அரை மணிநேரத்திற்குள் அந்தத் தண்டை அப்படியே படம் பிடித்து வெட்டி ஒடினார் போல அமைந்தது சப்வானின் படம். ஒளிநிழல் மிக யதார்த்தம்!

சப்வானின் அவதானத்தை மிகவும் மௌசினார் ரபாய்ன்.

இப்படியாகப் பல சந்தர்ப்பங்களில் குரோட்டன் தண்டு, கெனாஸ் பூ, மேசை மீது அடுக்கி வைக்கப்பட்ட ஒரு பொருட் கூட்டம் என்று வயதுக்கும் வகுப்புக்கும் மீறிய வரைதல் பயிற்சியைப் பேரனுக்கு வழங்கினார்.

பாங்கள் என்று எடுத்துக் கொண்டால் இனிய மாலைக்காட்சி, காலைக்காட்சி, கடலோரக்காட்சி, வயலில் உழுதல், நாற்று நடுதல், அறுவடை என்று வளர்ச்சி யடைந்தது.

இப்பொழுதெல்லாம் சப்வான் வீட்டின் சுவர்களை ஏற்றுத்தும் பார்ப்பதில்லை. வீட்டின் உட்சுவர்களுக்கும், வெளிச்சுவர்களுக்கும் வெள்ளையிடக்கப்பட்டுச் சுத்தமாகக் காட்சி தந்தது.

மீண்டும் முன் கூடத்தில் சந்திப்பு. ராபாய்ன் கேள்வி எழுப்பினார்.

“இப்ப என்ன எல்லாரும் உண்மையாகிடங்க? சப்வான் சொவற்களில் கீறாததாலோ...?”

“ஆ...! போதும் ஒங்கட கெட்டித்தனம்...” ஹாரிசா விட்டுக்கொடுக்காமல் இளக்காரமாகப் பேசினாள். விழுந்தாலும் மீசையில் மன் ஒட்டாத தோரணை.

ரபாய்ண் கம்பீரமாகக் குரல் எழுப்பினார். “ஹாரிசா, நான் ஒண்டு சொல்ல மறந்துட்டன். என்னுடைய ஆர்ட் ரூமுக்கு மட்டும் கலர்வாஷ் அடித்து அசிங்கப் படுத்தி விடாதீங்க.”

“என்ன? அசிங்கப்படுத்துறதா? அப்ப ஊட்டுக்கு கலர் அடிக்கிறது... அசிங்கப்படுத்தவா?”

“அதென்னமோ எனக்குத் தெரியாது. நீங்க ஓங்க விருப்பத்துக்கு சிலைக்ட் பண்ணும் கலர்ஸ்..... பொருத்தமில்ல.... என் பார்வைக்கு அப்படித்தான்படுது.... நா சொன்னா நீங்க கேக்கப் போறீங்களா....? என்ட ரூமை எப்படி செய்யோனும் எண்டு எனக்குத் தெரியும்.... நா பாத்துக்கிறன், ஓங்களுக்கு என்னத்துக்கு சௌலவு....? ஆனா ஒன்னு..... என் ஆர்ட்டும், ஓங்கட கண்ணப் பறித்து வாயப் பொளக்க வைக்கும்”

“ஆ... ம்... பரவாயில்ல. மருமவனுக்கும் சௌலவு மிக்சந்தானே!”

அதற்குப் பிறகு அதைப் பற்றி ஒன்றும் அலட்டிக் கொள்ளாமலே ஓய்வு பெறாத காலச்சக்கரம் சப்வானை ஓர் ஓவியனாக உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

“சப்வான் கிட்டத்தில் நீ பாத்த இல்லாட்டி மனசில புதிஞ்ச, மறக்க ஏலாத ஒரு.... ஏதாவது ஒரு படத்த வரஞ்சி, கலர் பூசிக்காட்ட ஏலுமா....?” ரபாய்ண் மிகுந்த எதிர்பார்ப்புடன் ஒரு தகுதிகாண் பரீட்சை வைத்தார்.

சப்வான் சற்று யோசித்துவிட்டுச் சொன்னான். “கிட்டத்தில் நா.... டி.வியில பாத்த ஒரு சீன் என்னால மறக்க ஏலாது.....”

“சரி அத வரஞ்சி காட்டு.....”

“ஓகே..... அது சிம்பள்.....”

யோசனையில் ஆழந்தவன் அன்று மதியபோசனத்திற்குப் பிறக ரபாய்ணின் அலுவக அறையில் இருந்து வரையத் தொடங்கினான்.

நீல நிறத்தை வெள்ளையோடு குதப்பி அப்பிவிட்டு, ஏதோ செய்தான். தூரிகையால் நீரைச் சற்று அதிகமாகத் தொட்டுத் தொட்டு வானத்தின் குழப்ப நிலையை யதார்த்தமாகக் காட்டினான். ஆங்காங்கே சாம்பல் நிறமும் பூசப்பட்டது.

பாய்ந்து வரும் அலைகள் கோபாவேசங் கொண்டு மீண்டும் உயரத்திற்குப் பாய்ந்து கடலின் கொந்தளிப்பையும் ஆர்ப்பரிப்பையும் காட்டின.

தென்னென மரங்கள் வேருடன் பெயர்ந்து வீழ்வதும், வீட்டின் கூரைகள் அந்தரமாய்த் தூக்கி ஏறியப்படுவதும், வாகனங்களும் மனிதர்களும் தலை கீழாக வீழ்வதும்.... சோகமாய்ச் சித்தரிக்கப்பட்ட காட்சிமிக அற்புதமாய், இரண்டாயிரத்து நான்கு டிசம்பர் இருப்பத்தாறைக் கண்முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்தியது.

அன்று மாலை ரபாய்லென் அந்தப் படத்தைப் பார்த்ததும் அதிர்ந்து போய் சிலையாக நின்றுவிட்டார்.

“சப்வான்! ஆழ் கடலின் கோரத் தாண்டவம் அப்படியே கிடக்கு.... பார்த்துக்கிட்டே இருக்கலாம்.... சோகத்தைக் கிளாப்புகிறது”

ரபாய்லெனின் பாராட்டு சப்வானை மென்மேலும் ஊக்குவித்தது. நாட்களின் நகர்வில் ஒரு தணியாத வேகம் எப்படி வந்தது!

சப்வான் வரையும் சித்திரங்களை எல்லாம் மிக உன்னிப்பாக விமர்சனக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்க்கும் ரபாய்லென், “சப்வான்... நீ எங்கேயோ போய்ட்டா” என்று உள்ளத்தில் முகிழ்ந்த மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினார்.

வருட முடிவில் பாடசாலையில் விருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது.

பாடசாலைச் சித்திரப் போட்டியில் உங்கள் மகன் சப்வான் முதலாம் பரிசுக்குத் தெரிவாகியுள்ளார். பெற்றார் பரிசளிப்பு விழாவில் கலந்து சிறப்பிக்குமாறு தயவாய்க் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

இது ரபாய்லென் எதிர்பார்த்ததுதான்.

அவர் சப்வானைப் பாராட்டும் போதெல்லாம் ஹாரிசா, ரிசானா, சீடின் முதலியோறின் வாய்கள் தானாகவே தாழிட்டுக் கொள்ளும். அவர்களுக்குச் சித்திரம் ஏழாம் பொருத்தம்.

ரபாய்லென் நின்றுவிடவில்லை. தொடர்ந்தும் பயிற்சியளித்துக் கொண்டிருந்தார்.

சப்வானின் ஓவியங்களிலிருந்து அவர் ஒன்றைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டார். அவை வெறும் பொழுதுபோக்கு ஓவியங்கள் அல்ல. ஓவியம் என்பது

சம்பவங்களைக் கலை நுட்பங்களோடு வரைந்து, வெகு யதார்த்தபூர்வமாக வெளிப்படுத்தும் ஒரு கலை என்பதை அவன் காட்டிவிட்டான்.

வழக்கம் போல் இவ்வருடமும் நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் ரபாய் மனுக்கு ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது!

“சேர்... இந்த வருடமும் தாங்கள் நாடளாவிய ரீதியில் நடைபெறவள்ள நவீன சித்திரப் போட்டியில் நடவேராகக் கடமையற்ற வேண்டும்...”

ரபாய்மன் ஒருகனம் யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“சேர்... ரபாய்மன் சேர்...”

ரபாய்மன் பணிவுடன் இடைமறித்து, “மன்னிக்க வேண்டும் சேர்... இந்த முறை எனது பேரன் போட்டியில் பங்குபற்றவிருப்பதால் நான் நடவேராகக் கடமை யாற்றுவது பொருத்தமில்லை என்று அபிப்பிராயப்படுகிறேன்...!”

“ஆ...! அப்படியா... சந்தோசம்... இருந்தாலும் நாங்கள் அரைமணி நேரத்திற்குப் பிறகு கோல் எடுப்போம்... சிரமத்திற்கு மன்னிக்கவும்...”

சப்வான் வரைந்தால் மட்டும் போதாது. ஓவியம் சார்ந்த வரலாற்றுப் பின்னணியையும் கருத்துக்களையும் ஓரளவு படித்துக் கூறிந்திருக்க வேண்டும் என்பதற்காகப் பல நால்களைப் புரட்டி தேவையான குறிப்புக்களை எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது மீண்டும் அழைப்புமணி...

“...ரபாய்மன் சேர்..., உங்கள் நேரமையான மறுதலிப்பு ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. நன்றி. வாழ்த்துக்கள்”

“சப்வான் ஒரே செவத்தில் கீத்திக் கொண்டிருக்கான்”

“செவரைல்லாம் நாசமாகிக் கொண்டிருக்கு” போன்ற கோசங்கள் இக்கட்டத்தில் வேறுவிதமாக உருவெடுக்கத் தொடங்கியிருந்தன.

“சப்வான் ஒரு டாக்டராக வரணும்.”

“சப்வான் ஒரு இஞ்சினியராக வரணும்.” இப்படியான கருத்துக்கள் மேலோங்கிக் கொண்டிருந்த கட்டத்திலும், சப்வானின் சித்திரப் பாடப் பயிற்சிக்கு ரபாய்மனின் பங்களிப்பு சலசலப்பில் லாமல் தங்குதடைகள் இல்லாமல் நடந்துகொண்டிருந்தது.

சப்வானை எப்படியும் ஒரு நுண்கலைக் கல்லூரியில் சேர்த்துவிட வேண்டும் என்பது அவரது அவா.

“என்ன நீங்க இப்படி கவனமில்லாம ஈந்தா சப்வான் டாக்டருக்குப் படிக்கிறது... எப்படி? கூப்பிட்டு தலைய தடாவி... புத்திமதி சொல்றதில்லயா?”

“ஹாரிசா அது அவன்தான் யோசிச்சி முடிவெடுக்கனும். நீங்களோ நானோ புத்திமதி சொல்றத உட்டுட்டு, அவன், கூப்பிட்டு கேளுங்க.”

“சப்வான்....! சப்வான்....!” ஹாரிசா உரத்துக் கூப்பிட்டாள். அவன் வந்து நின்றான்.

ரபாய்ண் குரல் கொடுத்தார்.

“இங்காள பார் சப்வான்.... உம்மா, டா, உம்மம்மா.... எல்லாரும் நீ பெரிய டாக்டரா வரனும்னு விரும்புறாகக.... நீ என்ன சொல்ற? உன்ட விருப்ப மென்னா....?” ரபாய்ண் உருக்கமாகவே வினாவெழுப்பினார்.

தனது எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கப் போகும் இந்த மகத்தான கேள்விக்கு அவன் உடன் பதில் சொல்வது எப்படி?

“யோசிச்சி சொல்றன்” என்று மட்டும் நிதானமாகக் கூறிவிட்டு நமுவினான். அன்று மாலை அவன் தன் முடிவைச் சொன்னான்.

“உம்மம்மா.... மொதல்ல நான் ஓ.எல். சோதனை நல்லா செய்யனும். அதுக்குப் பொறுக ஏ.எல்.... இதில் வார மாற்க்கை வச்சிந்தான் நா டாக்டரா இஞ்சினியரா என்டு முடிவு எடுக்கனும். எல்லாம் ஏ.எல். ரிசல்ட்லதான் இருக்கு. அதுக்கு காலம் இருக்குத்தானே! ஆனா ஒன்னமட்டும் சொல்ல ஏலும். இதுவரை காலமும் என்னோடு ஒட்டிக்கொண்டு வந்த ஓவியத்தை மட்டும் கைவிட மாட்டன்.”

இதைக் கேட்டதும் ரபாய்ண் உள்ளநர மகிழ்ச்சியால் பூரித்துப் போய் நின்றார். வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

நாட்கள் நகர்ந்தன. ரபாய்ண் திட்டமிட்டபாடி தமது விசாலமான அலுவலக அறையை ஒரு சிறந்த சைத்திரிகனின் விஷேட கடமாக மாற்றிவிட்டிருந்தார்.

அறையின் வலது பக்கச் சவரில் ஒரு சாதாரண பசுமை வெளி. ஓரிஞ் மரங்கள். மலை, மலையை உண்டிருத்துக் கொண்டு ஒரு மலையூற்று. அதேபோல இடுபக்கத்திலும் ஒரு சூரியோதயக் காட்சி. பள்ளென்று அறையை ஒளி மயமாக்குவது போல். அதுதான் விஷேசம். பார்வையாளர்களை ஸ்தம்பித்து நிற்க வைக்கும் சக்தி எப்படி வந்தது?

மாகாணப் போட்டியில் முதலிடம் பெற்ற சப்வான் அகில இலங்கை ரீதியில் பங்குபற்றுவதற்காக ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

ரபாய்மனின் வழிகாட்டலில் சப்வான் ஆக்கிய சவர் ஓவியங்கள் இரண்டையும் பார்த்ததும் அதன் அழகு அல்லது ஏதோவொரு கவர்ச்சி ஏற்படுத்திய கிறக்கம் நீங்குவதற்கு நீண்டநேரம் பிடித்தது ஹாரிசாவக்கு.

“பேரன் சப்வானின் ஆர்வமும் திறமையும்தான்” ரபாய்மன் அறிமுகப் படுத்தும் போது, ஹாரிசாவல் நம்ப முடியவில்லை.

நடந்த, நடந்து கொண்டிருக்கிற அவலங்களைப் படைத்து, ஓவியக்கலை காலத்தின் கண்ணாடி என்பதை நிரூபிக்கின்றன!

உதாரணத்திற்கு 1958ம் ஆண்டு கண்டி பெரஹராவில் ஏற்பட்ட யானைக் குழப்பத்தால் மக்கள் சிதறி ஓடிக் கண்டியின் வாவியில் விழுந்து மரணத்தைத் தழுவியதும்... யானை மிதித்து இறந்ததையும் தத்ருபமாக சித்திரமாக்கி யிருக்கிறான்.

பொதுவாகச் சொல்லப் போனால் பல கோணங்களில் இருந்து பார்க்கும் போது சப்வானின் சித்திரங்களில் அவனை அறியாமலேயே சமகால அவலங்கள் ஓவியங்களாகப் பதிவாகிக் கொண்டிருக்கின்றன.

பஞ்சமும் பட்டினியும் தலைவிரித்து பேயாட்டம் ஆடும் சித்திரமும், மக்கள் கூட்டப் வாழ்வதற்காகச் சிதறி ஓடும் சித்திரமும் மனதைக் கெளவிப் பிடிக்கின்றன!

“ஓவியத்தில் இவ்வளவு விசயங்கள் அடங்கி இருக்கா?” ரிசானாவின் ஆர்வம் பொங்கி எழுந்தது.

ஓவியர்களின் திறமைகளை ஓவியக் கண்காட்சிக்குப் போனால்தான் பார்க்கலாம். சப்வானின் சில படங்கள் கண்காட்சியில் வைக்கக் கூடிய தகுதி

இருக்கு. அதற்கு நா ஒழுங்கு செய்வேன்.

பிற்பகலில் சமையல் வேலைகளால்லாம் முடிந்த பிறகு மீண்டும் நடு கூடத்தில் ஒன்று கூடல்....

சப்வானை எதிர்பார்த்துக் கொண்டி ருக்கும்போது, வாசலில் 'ஆட்டா' வந்து நின்றது. மணி இரண்டுக்கு ஜந்திருக்க.

சப்வான் பாடசாலையிலிருந்து வந்து இறங்கினான்.

"ஓவியரே வருக! வருக" ரபாய்ஷன் வரவேற்றார்.

வந்ததும் முகம் கை கால்கள் அலம்பி, உடைமாற்றி வந்து அமர்ந்தான்.

அதேது பகலுணவு.

அதற்கு முன் ஹாரிசா தொடங்கினான். "சப்வான்.... ரபாய்ஷன் அப்பா ஏஞ்சல் நீ கீத்திருக்கிற படம் சுப்பரா இருக்கு. அது மாதிரி இந்த ஹோல்லயும்... சொவர்ஸ் படம் வரைஞ்சா நல்லாருக்கும் சப்வான்... ஊடு பசுந்தா வரும்."

சப்வான் உரக்கச் சிரித்துவிட்டு மௌனம் சாதித்தான். வலது கை முஷ்டியிலுள்ள மாறாத வட்டை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அது சுவரில் கீறிக் கொண்டிருந்தமைக்காக ரிசானா போட்ட நெருப்புச் சூடு. மனதை விட்டும் நீங்காத ஞாபகச் சின்னம். முதற் தடவையாகக் கிடைத்த ஓவியப் பரிசு.

அப்புறம் நீடித்துக் கொண்டிருந்த அந்த மௌனத்தை உடைத்துக் கொண்டு அவன் கேட்டுவிட்டான் ஒரு கேள்வி.

"என் கீறல்கள் உங்களுக்கு அழகாக இருக்கா? அது எப்படி?"

ஹாரிசா ரபாய்ஷனைப் பார்த்துக் கேட்டாள். "என்ன, நீங்களாவது சொல்லுங்க...."

பழைய நினைவுச்சுறியில் மூழ்கியிருந்த சப்வானின் ஆணித்தரமான குரல் எல்லாரது மனங்களையும் உசப்பி விட்டது.

"டா என்ன சும்மா இருக்கார். நா சொவர்ஸ் கை வச்சா கைகளை வெட்டிப் போடுவாரோ!"

“சுவர்ல தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் பிரம்பு உம்மாவைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டிருக்கு. நா திரும்ப சொவற்ற கீறினா.... அடுத்த கை முழுக்கும் பரிசு கிடைக்குமோ?”

“உம்மம்மாவின் தொண்டை கிழியும் கத்தல்கள் ஓஞ்சி போயிருச்சோ!”

ரபாய்ஸன் குறுக்கிட்டார். “சப்வான்... சரி... சரி... எல்லாத்தையும் மறந்துடே... இப்பதான் எல்லாரும் உன் படங்களுக்கு அடிமை ஆயிட்டாங்களே...!”

இன்றைய சமுதாயத்தின் அவலங்களை ஓவியமாக்கி நாளைய சமுதாயத்தின் சிந்தனைக்கு விடவேண்டும்.

அதுக்கு இனித்தான் நா நுண்கலைக் கல்லூரியின் விசாலமான பாட நெறியை முறையாகப் படித்துப் பயிற்சி பெறவேண்டும்!

அவன் திடசங்கற்பம் செய்து கொண்டான்.

முன் ஹாலில் ஹாரிசா அமர்ந்திருந்தாள். பக்கத்தில் ரிசானா சோகமாய்! நேரெதிராக ரபாய்ஸனும் சப்வானும்.

மௌனம் நீடித்தது.

“அப்ப முன் ஹோல் டெக்கரேஷன்?” ஹாரிசாவின் ஆவல்.

சப்வான் தன் வலது கைமுழுகியில் புதிந்துள்ள மாறாத அந்த வடுவைத் தடவிக் கொண்டே சொன்னான். “..... மன்னிக்கணும் என்னால் முடியாது.”

மல்லிகை
ஜூன் - 2012

'பாஹிம் ஹாஜி வெள்ளிக்கிழமை தொழுகைக்காரர்' என்று இனாங் கண்டு விட்டால், அவர் வேறு நாட்களில் தொழுாதவர் என்று பொருள்ளன.

இராப்பகலாக ஒரே பிஸ்னஸ், பிஸ்னஸ் என்று ஓயாமல் உழைப்பில் திளைக்கும் போகு மட்டும் சில நாட்கள் தொழுகைகள் தவறிப்போகும்.

ஓடி ஓடி உழைக்க வேண்டும் என்ற உந்துதல் உண், உறக்கம்.... உறைவிடம் என்று எல்லாவற்றையும் மழாங்கடிக்கச் செய்துவிடும்.

அப்படி ஓர் அசுர உழைப்பு

ஒரு வேகௌச் சோறு

அது அவருடைய அலாதியான தேடல் முயற்சி.

முடிகிற காலத்தில் உழைத்துவிட்டால், முடியாத காலகட்டத்தில் காலுக்கு மேல் கால்போட்டு ஓய்வெடுத்து அனுபவிக்கலாம் என்பது அவரது அசைக்க முடியாத குறிக்கோள். விடாப்பிடிவாதமும் அதுவே தான்.

இந்த வருடம் நோன்புப் பெருநாள் முடிந்து இரண்டு நாட்கள் ஓடிவிட்டன.

குடும்பத்தில் மனைவி மக்கள் தூர இடங்களில் உள்ள நெருங்கிய உறவுகளைச் சந்தித்து சலாம் கொடுத்து 'முசா பாச் செய்யச் சென்றிருக்கிறார்கள்.

பாஹிம் ஹாஜியின் முழு அனுமதியுடன்தான்.

'இன்கூல்லாஹ்.... இன்றக்கி நாள்க்கி வரக்கூடும். வரட்டுமே இப்ப இங்கே என்ன தலைபோற வேலை கிடக்கு....'

தத்தனை நாள் போனாலும் பாஹிம் ஹாஜி எதிர்க்கப் போவதில்லை. வருடத்திற்கு ஒருமுறை அவர் அவர்களுக்கு வழங்கியிருக்கும் சுதந்திரம். தன்னால் அவர்களை விரும்பிய இடங்களுக்கு அழைத்துக் கொண்டு உனர் சுற்றிக் கொண்டிருக்க முடியாதுதானே!

அவர்களும் புத்தாடை அணிந்து சுற்றித் திரியும் போது தென்றல் காற்று அவர்களது மேனியையும் தழுவிச் செல்ல அது ஒரு அரிய வாய்ப்புத்தானே! பாவப்பட்ட ஜன்மங்கள்! ஒரே வீட்டில் அடைப்பட்டுக் கிடப்புதில் என்ன சுகம் கண்டுவிட்டார்கள், வேளா வேளைக்கு சமைத்துக் கொட்டுவதைத் தவிர.

நோன்பு காலங்களில் அவர்களுக்கு விதம் விதமான 'ஒஜீபனம்' வெளியில் அமைந்திருக்கும் போது, அவர்கள் அவசரப்பட்டுத் திரும்ப வேண்டுமா?

இன்று பாஹிம் ஹாஜி வெள்ளிக்கிழமை 'ஜோம்மா' தொழுகைக்குப் பின் வீட்டில் வேலைக்காரன் சமைத்து வைத்ததை சாப்பிட்டுவிட்டு, வெளியிட்டிருக்கு வெளியேறியவர்தான். சும்மாவா....? இலாபம் மட்டும் கிட்டத்தட்ட கைக்கு மேலே ஜம்பதாயிரும் தேறுமாம்... விட்டுவிடுவாரா?

பாஹிம் ஹாஜி அன்று இருவு வீட்டுக்குத் திரும்பும் போது இருவு பத்து மணி பிந்திவிட்டிருந்தது.

கடுமையான பசியுடன் வந்ததும் வராததுமாக....

“..... அப்துல் சலாம் டெலிபோன் கோல் ஏதும் வந்திச்சா....?”

வீட்டில் சொந்தக்காரர்கள் இல்லாதபோது வீட்டில் காவல் காப்பதிலிருந்து சமையல் தொடக்கம் சகல வேலைகளுக்கும் நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக பிரகாசிக்கும் அப்துல் சலாமிடம் வினவினார். வீட்டில் குடும்ப ஆங்கத்தவர்கள் அனைவரும் வந்ததும்.... அப்துல் சலாமுக்கு வேலை பாஹிம் ஹாஜியின் கடையில்தான். அதுவரைக்கும் அவர் சுதந்திரப் பறவை.

“கோல் ஏதும் வரல்ல ஹாஜி.....”

“சரி..... சரி.....”

ஹாஜி குளியலறைக்குப் போய் முகம் கைகால்கள் அலம்பிவிட்டு, உடை மாற்றிக் கொண்டு வந்து முன் அறையின் சோபாவில் அமர்ந்து டி.வி.யை முடுக்கி விட்டார்.

“சலாம்.....”

அவன் வந்து நின்றான்.

“சாப்பிட என்னப்பா இருக்கு.... பசியாய் கிடக்கு”

அப்துல் சலாம் அசையாமல் அப்படியே நின்று கொண்டிருந்ததைப் பார்த்ததும் அவர் உள்கித்துக் கொண்டுவிட்டார்.

“சமைத்து வை.... சாப்பாட்டுக்கு வந்து விடுவேன்” என்று ஒரு டெலிபோன் கோல்க்ட கொடுக்க மறந்துவிட்டுப் போய்..... இப்ப இப்படித் திடீரன்று வந்து சாப்பாடு போடு என்றால் அவனால் என்ன செய்ய முடியும்? சமைப்பதற்கு நேரமெடுக்கும். அதுவும் போக சமையல் பொருட்கள் சிலவும் தட்டுப்பாடு..

“.... ஓட்டலுக்குப் போய் மீன் சாப்பாட்டுப் பார்சல் எடுத்துவிட்டு வருவியா....?”

‘பத்து மணி பிந்திருச்சி... சாப்பாட்டுக் கடைகள் எல்லாம் மூடி வெறிச் சோடிக் கிடக்கும். அது ஹாஜிக்கு விளாங்காது. இருந்தாலும் சொல்கிறார்....’ என்பதற்காக ‘சரி பார்த்துட்டு வருவமே...’ என்று பழைய ரலி சைக்கிளை வேகமாக உழுக்கினான். என்ன இருந்தாலும் ‘ரலி ரலிதான்’.

பதினெண்டு நிமிடங்கள் கரைந்துவிட்டன. அலைந்ததுதான் கண்ட பலன். மீண்டும் திரும்பினான்.

“ஹாஜி..... கடைகள் எல்லாத்தையும் நேரத்தோட மூடிவிட்டாங்க. பெருநாள் சீசன், எல்லாரும் ஊர்களுக்குப் போய்ட்டாங்க.... சமையலுக்கு ஆட்கள் இல்லை.”

“அப்படியா.... நீ.... என்ன சாப்பிட்டே....?”

“நா.... நேரத்தோட வீட்டு சாப்பிட்டு வந்திட்டன்”

‘ஜீம்மாவுக்குப்’ பின் வெளியேறிய ஹாஜி, வீட்டு மனைவி மக்கள் இல்லை என்று தெரிந்தும் முன்னேற்பாடு எதுவும் செய்யாம் ரொம்ப சுணாங்கி வந்து பழக்க தோசத்தால்..... ‘சாப்பாடு தேடுவது’ அவருக்கு ஒரு புதிய அனுபவம்.... பட்டுத்தான் பாபம் பழக்கணும்..

“சலாம்!.... ஸ்ரோங்கா டை ஒன்னு போடு... பிரிஜ்ல பிஸ்கற் பக்கற் கிடக்கும்....

எடுத்துட்டு வா....”

“ஹாஜி..... தேங்கா..... மாவு எல்லாம் இருக்கு ஒரு பத்து நிமிஷத்தில் ரொட்டி ஒன்று சுட்டு.....”

“அதெல்லாம் தேவ இல்ல....”

சலாம்.... தயங்கித் தயங்கி.... ஒருகணம் யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன சலாம்?”

“ஹாஜி... நீங்க விரும்பினா... எங்கட வீட்டில்... இண்டக்கி... உறவினர்களுக்கு சாப்பாடு. விவேசம்.... ஓழிப்போய் ஒரு பார்சல் கொண்டு வர்ட்டா..... நீங்க எப்பவம் இரவுக்கு சோறு சாப்பிட்டுத்தானே பழக்கம்... அதுதான் கேட்டேன்.”

பாஹரிம் ஹாஜிக்கு அது விருப்பக் குறைவு என்பதை அவரது மௌனம் அவனுக்கு உணர்த்தியது.

“வீட்டாள்களுக்குக் கரைச்சல் குடுக்க வாணாம்....?”

சலாம் பாஹரிம் ஹாஜியின் உள்மனதைப் புரிந்து கொண்டான்.

சலாம் மிகுந்த கரிசனையுடன் நடுஅறைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தவன், பட்டென்று அவனுக்கு ஒரு யோசனை....

ஹாஜி ஏசினாலும் பரவாயில்ல....! என்று அவன் திரும்பி வேகமாக வந்தான்.

“என்ன சலாம்....?”

“நா ஒரே ஒரு ஓட்டல மறந்துட்டன் ஹாஜி... பிளளாஸ் ஓட்டல். ஒரு டெலிபோன் போட்டுப் பார்க்கட்டா? இருந்தா ஒரு பத்து நிமிஷத்தில் போய் வந்திவேன். சாப்பாடு திறம். நா அங்கே சாப்பிட்டும் இருக்கிறேன்”

என்ன இருந்தாலும் சாப்பிட்டாத்தான் திருப்தி. தூக்கமும் வரும்.

“அப்பதே போன நீ.... எடுத்துட்டு வந்திருக்கலாமே....! ஒனக்கும் மறதி கூட.... சரி.... சரி சூருக்கா வா....” சலாமுக்கு மறதியும் இல்ல. பதட்டமும் இல்ல.

கையடக்கத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு, மீண்டும் சைக்கிளில் பறந்தான். சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த பாஹிம் ஹாஜிக்கு பசி வயிற்றைக் கிள்ளிக் கொண்டிருந்தது.

‘சே! யாரையும் குறை கூறி என்ன பிரயோசனம்’

‘சலாமுக்கு கோல் பண்ணியிருந்தால் சுவையாக சமைத்து வைத்திருப்பான். சா... இப்பவும் என்ன பணத்தை வீசினால் சாப்பாடு மேசைக்கு வந்துவிடும். ஆனால் கொஞ்சம் லேட். அதனால் என்ன...?’

பசித்தும் அந்தத் திமிர் மனோபாவம் அவரை விட்டு விட்டு மாறவில்லை.

வெளியிழுக்குப் போயிருக்காவிட்டால் அந்தப் பெரிய லாபம்..... யாரு தரப் போறது.

‘பிஸ்னஸ் பேச்சுவார்த்தை’ முடிந்ததும் மாலை நான்கு மணிக்கு ஒரு பட்சம் ஷயும் சாப்பிட்டதுதான். ஆறு மணித்தியாலமா.... சாப்பாடு தண்ணி ஒன்றுமில்ல...

ஹாஜி யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தபோது.....

“ஹாஜி சாப்பாடு கிடைச்சிருக்கு....” என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறிக்கொண்டே வந்த போது, பாஹிம் ஹாஜியின் முகம் மலர்ந்தது. “பாத்தியா சலாம் என்றால் சலாம் தான்”

அவன் கொண்டு வந்த உணவுப் பொட்டலத்தை அவிழ்த்து மேசையில் பரத்தினான்.

நெய்ச் சோற்றைத் தனியாகவும், கறிகளை வெவ்வேறாக பாத்திரங் களிலும் பரத்தினான். இறைச்சிச் சமையல், இறைச்சிப் பொரியல், கிழங்கு கத்தரிக்காய் பொரித்து சமைத்து.... சின்னவாங்காயம் அச்சாறு, வட்டிலப்பம் தனிக் கோப்பையில்..... இப்படியாக பாஹிம் ஹாஜிக்கு பெருநாள் சாப்பாடு சுப்பர். வெள்ளிக்கிழமை ஸ்பெசல்.

“சலாம்.... விலை எப்படிடு?”

மிகவும் திருப்தியாகச் சாப்பிட்டு.... ‘அல்லும் துவில்லாஹ்’ என்று இறைவனைப் புகழ்ந்து “சலாம்.... சாப்பாடு ஏ வன் எதிர்பார்க்கவே இல்லை.....” என்று பாராட்டனார்.

“சலாம்..... சாப்பாட்டு காசை.... மறந்துவிடாம் செட்டில் பண்ணிவிடு....”

“சரி ஹாஜி அது நா பார்த்துக்கிறன்.....!”

நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது. பாஹிம் ஹாஜிக்கு நித்திரை கண்களைச் சமூர்த்தியது.

“பாஹிம் ஹாஜி.... நான் ஒன்று சொல்ல நினைக்கிறன்..... பிழையாயிருந்தா மன்னிக்கணும்.... இல்லாட்டி விட்டுவிடுங்க.....”

“என்ன?” என்ற தோரணையில் ஹாஜி புருவங்களை உயர்த்தி, காதுகளை கவர்மையாக்கிக் கொண்டார்.

“பண்த்தை வீசினால் சோறு மேசைக்கு வந்துவிடும்..... என்று நாங்க சொல்றம்..... விவசாயிகளின் சார்பில் ஒரு புதுக் கவிஞர் என்ன சொன்னான் தெரியுமா.....?

‘நாங்க சேற்றில் கால் வைக்காவிட்டால், நீங்கள் சோற்றில் கை வைக்க மாட்டார்கள்’ என்று.... அந்த ஞாயம் ஒரு பக்கம் கிடக்கட்டும். ஏரணம் ஒவ்வாருவருக்கும் அளந்திருக்கு.... ஹாஜி.... ‘புரிவ’ இருந்தா அது கிடைச்சே ஆகும். பணம் கொடுத்தாலும் சரி, கொடுக்காட்டாலும் சரி. இப்ப பாத்தீங்கதானே... எங்கெல்லாமோ அலைந்துதான்..... உலகில் வாழும் சகல ஜீவராசிகளுக்கும் உணவு அளிப்பவன் ‘அவன் தான்’ அவன் உங்களுக்கு ‘ரிஸ்க்’ எங்கே அளந்திருக்கிறான் என்று பாத்தீங்கதானே...!”

அதற்கு மேலும் ஒன்றும் குழப்பாமல் தன் அலுவல்களைக் கவனிக்கச் சலாம் அவ்விடத்திலிருந்து மறைந்தான்.

பாஹிம் ஹாஜி சிந்திக்கத் தொடர்க்கினார். சற்று முன் அவர் கண்களைச் சமூர்தி நித்திராதேவியும் அவரைக் குழப்பாமல் மறைந்து விட்டாள்.

அந்தச் சிற்றாரின் கல்யாண மண்டபம் கலகலப்பாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது.

உரிய நேரத்தில் ஆரவாரத்துடன் சிறப்பதிதியாக நகரசபைத் தலைவர் வந்ததும் அனைவரும் மரியாதைக்காக ஆசனங்களி விருந்து எழுந்து நின்றனர்.

அதிதி சபையோருக்கு ‘ஆடிபோவன்’, ‘வணக்கம்’, ‘அஸ்ஸலாமு

— • — • — • — • — • — • —

தகுதியான கலைஞர்

தற்கறிகளுக்குத் தெரியமட்டார்

— • — • — • — • — • —

அலைக்கும்’, ‘ஸலாமத்’ கூறிவிட்டு இருக்கை கொண்டதும் எல்லாரும் மீண்டும் அமர்ந்தனர்.

நாடறிந்த எழுத்தாளரும், கலைஞரும் கவிஞருமான சனுான் கௌரவிக்கப்படுவோர் வரிசையில் கம்பீரமாக வீற்றிருக்காமல் யாரையோ எதிர்பார்த்துக் குழம்பிப்போய் அடிக்கடி வெளியே போய் வந்து கொண்டிருக்கிறார்.

மலைகளால் சூழ்ந்துள்ள இந்தச் சிறுநகரில் பிறந்து வளர்ந்து, பல்வேறு துறைகளில் முத்திரை பதித்தவர்கள் நகரில் முதன் முறையாக, இன்று கல்யாண மண்டபத்தில் பாராட்டும் கௌரவமும் பெறவிருக்கிறார்கள்.

“என் ஊரில் இத்தனை கலைஞர்களா....?” அதைப் பார்த்ததுமே கவிஞர் சனுானுக்கு ஒரே அதிர்ச்சி! அதிலிருந்து விடுபட முடியாமல் ஒரு தவிப்பு! தத்தளிப்பு!

சனூன் தனிப்பட்ட முறையில் பலதடவைகள் தன் பிறந்த மண்ணுக்கு வந்து பல நாட்கள் சென்றல் ஹோட்டலில் தங்கியிருந்து அலுவல்களைக் கவனித்திருந்தாலும் இலக்கியத்துறையில் மூன்று தசாப்த இடைவெளிக்குப் பின் இப்பொழுது தான் சுவடு பதிக்கிறார்.

ஓரு பக்கம் மகிழ்ச்சி. மறுபக்கம் சோகம் கலந்த ஆவேசம்!

கல்யாண மண்டபம் நிறைந்து வழிய, சரியான நேரத்திற்கு வைபவத்தை தொடக்கினார் தலைவர்.

தேசிய கீதம், தமிழ்மொழி வாழ்த்து, தலைமையுரை, கருத்துரைகள்.... என்றெல்லாம் மளமளவென்று நிகழ்ச்சி நிரலின் நிகழ்வுகள் செவ்வனே நிறைவேறிக் கொண்டிருந்தன.

‘இனி இந்தச் சிற்றூரில் பல்வேறு துறைகளில் பங்களிப்பு செய்தவர்களும், நாடாளாவிய ரீதியில் விருதுகள் பெற்று ஊருக்குப் பெருமை சேர்த்தவர்களும் பாராட்டிக் கொரவிக்கப்படுவார்கள்’ விழாத் தலைவரின் இந்த அறிவிப்பைத் தொடர்ந்து விறுவிறுப்புடன் அதற்கான ஆயத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டபோது தான்-

அதுவரைக்கும் மிக அமைதியாக இருந்த அந்த சபையில் சொல்லி வைத்தாற்போல்-

கவிஞர் சனூனின் மானசிக ஆவேசம் வைத்தது.

உண்மையான ஒரு எழுத்து ஜீவியின் தார்மிகக் கோபந்தானோ என்னவோ அது!

சபையில் இரு சாராரிடையே வாக்குவாதங்கள்! வேடிக்கைப் பார்ப்பதற்குப் பலரும் எழுந்து நின்றனர்.

“ஏங்க தெரியாமத்தான் கேக்குறோம். இந்த ஊரிலேயே பொறந்து வளர்ந்து, அலட்டிக்காம இலக்கியச் சேவை செஞ்சிக்கிட்டிருக்கும்.... நம்ம முத்த இலக்கியச் செம்மல் முத்துச்செல்வன் பெயர் லிஸ்டல் வரல்லியே..... அவர் ஏங்க.... கெளரவிக்கப்படல்ல....”

இந்தத் திடீர் பிரச்சினையின் எழுச்சி சபையை ஒரு கலக்குக் கலக்கிவிட்டது.

“யார் முத்துச் செல்வனா....?”

“யார் முத்துச் செல்வன்...?” என்று சபையின் ஒரு பகுதி அல்லோல கல்லோலப்பட்டது.

முத்துச்செல்வன் ஆறு தசாப்தங்களுக்கு முன் விதைக்கப்பட்ட ஒரு விதை மதிக்க முடியாத விதை!

இன்று அது ஒரு பெரிய விருட்சம்! இந்நாட்டின் இலக்கியச் செழிப்பிற்கு கட்டியம் கவுறும்.

அதிலிருந்து விழும் கனிகளிலிருந்து புதிய விதைகள் முனைக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

நாளைய இளைய சக்தியின் தேடலில் நிச்சயம் முதன்மை பெறும் உன்னத இலக்கிய சக்தி!

சனுானின் சிந்தனை பின்னோக்கிச் சென்று முத்துச்செல்வனின் இலக்கிய ஆற்றல் பற்றிச் சற்று மீள்பரிசீலனை செய்து பார்த்தது.

‘எழுதிக் கிடப்பதே என்பனி’ என்ற கருத்தில் ஊறிப்போயிருந்தாலும், அவரது கவிதைகள் வாசகனின் உள்ளுணர்வைலைகளைத் தட்டிவிட்டுச் சிந்தனையைத் தூண்டும் மகாகவி பாரதி, பித்தன், பாரதிதாசன், பட்டுக்கோட்டை போன்றோரின் நிமைலைத் தொடர்ந்து விட்டதன் விதைவு -

நம் முத்துச்செல்வன் கவிதைகள் படைக்கிறார். மரபுக் கவிதைகள்.... புதுக்கவிதைகள்.....

அவரது ஆக்கங்களைப் புதிய தலைமுறையினர்தான் மறுபடியும் மறுபடியும் படிப்பர். அவரது வசனங்கள் மேற்கோள்களாகப் படைப்புக்களுக்குள் சிக்கும்.

இன்று காலை கூட ரயிலைவிட்டு இறங்கியதும் முத்துச்செல்வனைப் பற்றித் தான் சனுான் தீவிரமாக விசாரணை செய்தார். ஒரு தகவலும் சிக்கவில்லை. துரை, நாதன், முருகு போன்ற புதிய தலைமுறையினருக்கு அந்த முத்த படைப்பாளி பற்றித் தகவல் கூறும் அளவுக்கு விபரங்கள் தெரியாது. அவர்கள் வெறும் விழா வரவேற்புக் குழுவில் மட்டும் அங்கம் வகிக்கும் ஆட்கள் அவ்வளவுதான்.

இந்நிலையில் வழிமேல் விழியேற்றித் தேடிய முத்துச்செல்வனை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவர்ந்து கொரவம் பெறச் செய்வது எப்படி�....?

ரயிலை விட்டு இறங்கியதும் அனைவரும் புதிய சென்றல் ஹோட்டலுக்குத் தான் நடந்தார்கள். அங்கு காலையுணவை முடித்தவடன் நண்பர்கள் பிரிந்தனர். கவிஞர் சனூன் சுற்று நேரம் ஒய்வெடுத்துவிட்டு ஊரைச் சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பினார். சரியாக ஒரு மணிக்கு நண்பர் நூர் அவர்களின் இல்லத்திற்கு வரவேண்டும் என்பது திட்டம். தூரத்திலிருந்து வரும் மூவருக்குப் பகல் விருந்துபசாரப் பொறுப்பை நண்பர் நூர் ஏற்றிருக்கிறார்.

சனூன் முதலில் நகரசபை நூலகத்திற்குச் சென்று பார்வையிட்டதும் அப்படியே பிரயித்துப் போய் நின்றார்.

நூலகத்தின் தமிழ்ப்பிரிவு அவர் எதிர்பார்த்ததைவிட நூற்றுக்கணக்கான நூல்களை உள்ளடக்கித் தரமாக இருந்தது.

முத்துச்செல்வனின் இரு கவிதைத் தொகுப்புகளும், சனூனின் சிறுகதைத் தொகுப்புகளும், முதல் நாவலும் அவற்றுள் அடங்கியிருந்தன.

இன்று முன்மாதிரியாக நவீன கலை இலக்கியம் சார்ந்த நூல்களை மாணவர்கள் தேவேது பாராட்டும்படியாக வளர்ந்துள்ளதையும் அவதானித்தார்.

சனூனின் சிந்தனை நான்கு தசாப்தங்களுக்கு முன், ஒரு சிறு இருமாடிக் கட்டிடத்தில் நிலை குத்தியது. மேல் மாழியில் சுதேச வைத்தியமும் கீழ்ப் பகுதியில் வாசிக்காலையுமாக வகுக்கப்பட்டிருந்தது. சிங்கள தேசியப் பகுதிரிகைகள் மட்டுமே வாசிப்பிற்கு இருந்தன.

இதனால் தமிழ் வாசகர்களுக்குப் பெரிய ஏராற்றமாக இருந்தது.

'அனைத்து நாளாந்த வாராந்த தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் தமிழ் வாசகர்களுக்குத் தேவை' என்று மகஜர் தயாரித்து வாசகர்களிடமிருந்து கையொப்ப வேட்டையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டவர் முத்துச்செல்வன். அவருக்குப் பக்கத் துணையுடன் நூலகத்தின் வளர்ச்சிக்காகச் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிய வர்கள் சனூன், பிரபா, நூர், ரசாக், சனூர்மன் போன்ற இன்னும் சில இளைஞர்கள். இதன் தோற்றும் அறுபதுகளில்.... என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இன்று பதியப்படாத உண்மை வரலாறு இது! இளைய சந்ததிக்குத் தெரியாது!

நாளிதழ்கள் வாசிப்புப் பகுதியில் பெரிய கூட்டம் இருக்கவில்லை. சிலர் நீள்சதுர மேசையைச் சுற்றி இருந்து நாளிதழ்களைப் படித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு சிலர் புத்தகங்களில் மூழ்கியிருந்தனர்.

எங்கேயாவது ஒரு மூலையில் முத்துச்செல்வன் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாரா? என்று கவிஞர் சனுன் தனது தடித்த மூக்குக் கண் ணாடியின் உடைக அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதிர்ஷ்டவசமாக வெள்ளை கோட் சனுர்ணன் நானா அவரை அடையாளாக கண்டு வெளியே அழைத்துச் சென்று நட்புறவுடன் உரையாடனார்.

“நா.... முத்துச்செல்வனை நேற்று அந்தியில் நால் நிலையுத்தில் கண்டன்.... பேச கிடைக்கல்ல. எங்கே தங்கியிருக்கிறாரோ....?”

கவிஞர் சனுனுக்கு இந்தத் தகவல் இனித்தது.

“அப்ப நிச்சயமா இன்றைய பரிசளிப்பு விழாவுக்கு வரக்கூடும்....” என்ற நம்பிக்கை அவர் மனதில் துளிர்த்தது.

சரியாக ஒருமணிக்கு நண்பர் நூர், கவிஞர் சனுனைத் தனது இல்லத்தில் வரவேற்றார். நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் ஒரு சந்திப்பு. அந்த இனிமையான சமயத்தில் முத்துச்செல்வனைப் பற்றிய விசாரிப்பு பீரிடு நின்றது.

“முத்துச்செல்வன் ஊர்ல அவ்வளவா தங்குறதில்ல... அந்த பழைய வீடு... அன்பகம் எப்பவம் பூட்டியே இருக்கும். ஒரு மாதத்துக்கு முன் ஸைப்ரரியில் சந்திச்சேன். ஆனா பேசல்ல... ஒரு சிரிப்போடு சரி... இனி என்ன! கல்யாண மாகாத சுதந்திரப்பறவை. ஊர் சுற்றிக் கொண்டிருப்பார். அழகா கத்தரிக்கப்பட்ட வெள்ள தாடி. ஒட்டி வைச்சமாதிரி இருக்கும்....

ஒரு கவர்மன்ட் ஓபிசிலதான் கிளரிகல் வேல. இன்னும் பென்சன் எடுத்திருக்க மாட்டார் என்று நினைக்கிறன். அவர் எழுதிய கவிதை புஸ்தகம் ஸைப்ரரிக்கு வந்திருக்கு. புதுக்கவிதைகளை புதிய தலைமுறையினரும் படிக்கிறாங்க.....”

இத்தியாதி தகவல்களுடன் நண்பர் நூர் தயாரித்திருந்த சைவபான பகலுணவு விருந்திற்குப் பின் மீண்டும் சென்றல் ஹோட்டலுக்குத் திரும்பினார்.

இலோசான ஒரு தூக்கம்.

துரை நேரத்திற்கு வந்து எழுப்பினார்.

“ஊரைச் சுத்திப் பாத்தீங்களா.....?”

முத்துச்செல்வனைப் பற்றி தனக்குக் கிடைத்துள்ள தகவல்களைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்லி, முகம் கை கால்களை அலம்பிவிட்டு விழாவிற்குப் போகத் தயாரானார் சனுான். விழாவில் முக்கியமான சிலரைச் சந்திக்க ஒரு திட்டம் போட்டிருக்கிறார்.

விசேடமான உட்பெட்டு என்று சொல்வதற்கு இல்லை. நீட்டுக்கை வெள்ளை சேர்ட்டும், ‘பேஜ’ நிறத்தில் காற்சட்டையும், கால்களில் கறுப்பு ‘பம்ஸ்’ சப்பாத்தும்.... எளிமையாகவும் பொருத்தமாகவும் இருந்தன. முதுமை தெரியவில்லை. ஒரு கம்பீரத்தைத்தான் காண முடிந்தது.

அவர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

கவிஞர் சனுான் மீண்டும் தன் ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

“துரை கிட்டடியில் நீங்களும் முருகுவும் நாதனும் புறக்கோட்டையில் என்னை சந்திச்சி நீண்ட நேரமா ஊர்ப்பற்றுடன் கருத்துக்கள் பரிமாறினீங்க..... அந்த நேரத்தில் கூட ஏன் முத்துச்செல்வனைப் பத்தி ஒரு வார்த்தை பேசல்ல.....?”

“சனுான் சேர் ஓங்களுக்கு சொல்றதுக்கு, உண்மையிலே முத்துச்செல்வனைப் பத்தி எங்களுக்கு ஒன்றேந் தெரியாது. ஆனா ஒன்ற மட்டும் நாங்க நல்லா புரிஞ்சிக்கிட்டம்.... ஊர்ப்பற்று மட்டும் இருந்தா காணாது. ஊர் சார்ந்த இலக்கிய விசயாங்கள் என்று வரும்போது ஊரின் நவீன இலக்கிய விழிப்புணர்வின் வரலாற்ற அடியிலிருந்தே ஆராங்சி, யாரால் எந்த வருஷத்தில் அந்த விழிப்புணர்வு தோன்றிச்சி என்று ஆய்ந்திருந்தா இந்தச் சிக்கல் வந்திருக்காது. முத்துச்செல்வன் போன்றவங்க முன் வரிசையில இருந்திருப்பாங்க....”

நடந்து கொண்டே முருகுவும் ஒரு மணியான உண்மையை வெளியிட்டார்.

“எங்க ஊரில் மட்டுமில்ல சேர், பொதுவா நாட்டில எந்த மூலை முடுக்காயிருந் தாலும் சரி கெளரவும், விருது, பரிசு என்று வரும்போது நடுநிலைமை செத்து விடுகிறது.

“...சனுான் சேர் உங்களுக்கு ஒரு விசயம் தெரியுமா...? மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பும் கூட ஊரின் இலக்கிய முன்னோடிகளைப் பாராட்டி கெளரவிக்க வேணு மொண்டு முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. அந்த ஆலோசனைக் கூட்டத்திற்கு பத்துப் பன்னிரண்டு முக்கியஸ்தர்கள் சமூகமளித்திருந்தார்கள். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பாராட்டி கெளரவிக்க வேண்டியவர்கள் வரிசையில் உங்க பெயர் பிரேரிக்கப் பட்டபோது, நீங்க ஊருக்காக என்ன சாதிச்சிருக்கிறீங்க என்றொரு எதிர்ப்புக் குரல் எழுந்திருக்கிறது.....

அதுவும் போக அவர் ஊரைவிட்டுப் போய் நீண்ட காலமாயிருக்கிறது.... இப்ப ஊரில் இருப்பவர்கள் மட்டும் ஆலோசிப்போம்..... என்று மற்றுமொரு மறுபடு.

இப்படி வேறு பல விடயங்களையும் போட்டுக் குழப்பி, அந்த ஆண்டு பாராட்டு விழா நடக்கவில்லை.”

கவிஞர் சனுான் ஊரைவிட்டு ஓடவில்லை. இயற்கையாகவே அவரது வாழ்க்கையில் ஒரு மகிழ்ச்சியான திருப்புமுனை!

அரசு முதல் நியமனம் நியித்தம் பிறந்த மண்ணைவிட்டு வெளிமாவட்டம் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உருவாகியதால் ஏற்பட்ட ஓர் இடைவெளி. ஆயினும் அவரது இலக்கியத்துறை இடையூறுகள் இன்றிச் செழுமையுடன் மலையருவி போல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அதையடுத்து முத்துச்செல்வனுக்கும் அதே நிலை. அரசு அலுவலகத்தில் தொழில் கிடைத்தது.

சனுான் முத்துச்செல்வன் இலக்கிய உறவு முறிந்தது ஒரு பெரிய இழப்பத்தான்!

கிராமப்புறங்களில் கல்வி கற்ற இளைஞர்களுக்கு அங்கேயே தொழில் கிடைப்பது பூஜ்யந்தானே!

நண்பர்களோடு நேரகாலத்தோடு கல்யாண மண்பத்திற்கு வந்தவர் அனைத்து இலக்கியவாதிகளுடனும் கைகுலுக்கிக் கொண்டார். வெறும் சம்பிரதாபத்திற்காக மட்டுமல்ல நண்பர்களைச் சந்திக்கவேண்டும் என்ற அந்த உணர்வோடும்தான்!

நண்பர்களைச் சந்திப்பதிலேயே முனைப்புக் கொண்டிருந்தார். முத்துச் செல்வனைத் தேடியே மிகவும் களைத்துப் போயிருந்தார்.

சனானும் முத்துச்செல்வனும் பெரிய சாதனையாளர்கள் அல்ல. சாதாரண படைப்பாளிகள். சில காந்திரமான நூல்களை வெளியிட்டிருந்தாலும் பெரிதாக அல்லட்டிக்கொண்டதில்லை. அது அவர்களுக்குரிய சுபாவமாக இருக்கலாம்!

அவர்கள் சொந்த மண்ணைவிட்டு எங்கு வாழ்ந்திருந்தாலும் கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாக இலக்கியத்துறையில் ஓயாது சிந்தித்துக் கொள்கைப் பிழப்புடன் ஈடுபட்டிருக்கிறார்களோ! அது உண்மையிலேயே ஒரு தியாக உணர்வின் நிமித்தம் முகிழ்ந்த மகத்தான அர்ப்பணிப்புத்தான்.

முத்துச்செல்வன் தவிர்க்க முடியாத பிரமுகர். இவ்விழாவின் நாயகனாகத் தீகழு வேண்டியவர். இந்த ஊரின் பெயரை பிரசித்தப்படுத்தியவர். திரும்பிப் பார்க்க வைத்தவர்.

இந்தச் சிற்றார் இலக்கியவாதிகளும், ஆர்வலர்களும் தமது மகிழ்ச்சியைக் காட்டுவதற்காகத் திரண்டு வந்திருப்பது அவர்களது பெருந்தன்மையைக் காட்டுகிறது. நீண்டகால இடைவெளியை நிரப்பியிருக்கிறது. எப்படியிருந்தாலும் சனானின் அண்மைக்கால வெளியீடுகளை வாங்கி உற்சாகப்படுத்த வேண்டு மென்று புதிய தலைமுறையினர் முன் அறிவித்தல் கொடுத்துச் சமூகமளித் திருப்பது இலக்கிய உலகில் ஒரு புதிய அழுர்வ நிகழ்வு. வளர்ந்தவர்கள், இளைஞர்கள், கல்லூரி மாணவ மாணவிகள்.... என்று இப்படிப் பல்வேறு பட்டவர்கள் சனானின் படைப்புகளை ரசிக்கின்றனர்.

இந்த ஒழுங்குமுறைகளையெல்லாம் பார்க்கப் பார்க்க சனான் பூரித்துப் போய் ஒரு சுற்றுப் பெருத்துவிட்டார்.

“நம்ம ஊரில் இப்படியொரு இலக்கிய புதினமா?” அசந்தே விட்டார்!

அதே நேரத்தில் அவர் மனதில் சட்டென்று ஒரு கீறல்.

முகத்தைப் பார்த்து முகம் முறுவலிக்காத தலைநகரில், தனது முதலாவது நாவலை வெளியிட்டபோது, முப்பது பேர் கூட அவ்விழாவுக்குச் சமூகமளிக்காத அந்தக் கசப்பான் அனுபவத்தை எண்ணிப் பார்க்கிறார்.

மண்டபம் நிறைந்த இந்தக் கூட்டத்தைப் பார்க்கும்பொழுது, அவருக்கு பெரும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

“முத்துச்செல்வன் எங்கே.....?” அவர் மனம் துணுக்குற்றது.

விழாச் சிறப்புமலர் இன்னும் வெளியாகவில்லை. துரை தனது சொந்த முயற்சியில் கவர்ச்சியாகத் தயாரித்திருப்பதாகப் பேச்சு அடிபடுகிறது. கெளரவிக் கப்படுபவர்களின் புகைப்படங்களுடன் சுருக்கக் குறிப்புகளும் நகரின் வரலாற்றுக் குறிப்புகளும் பதித்திருப்பதாகத் துரை அறிவித்திருந்தார்.

அண்மையில் கவிஞர் சனுான் தலைநகரில் நூற்றுக்கணக்கான சிங்கள, துமிழ், முஸ்லிம் கலைஞர்களுக்கு மத்தியில் மிகுந்த பணிவுடன் கலாசார அமைச்சரிட மிருந்து பெற்றுக்கொண்ட கலாடுஷண விருது வழங்கல் நிழைப்படமும் இப்ப பெற்றிருப்பதாக முருகு பெருமைப்படுகிறார்.

அப்பெருவிழாவிற்கு ஊரிலிருந்து துரையும் முருகுவும் மட்டும் கலந்து கொண்டதுதான் சனுானுக்குப் பெருமை மட்டுமல்ல, பிறந்த மண்ணைக் கண் முன்னால் கண்டது போலிருந்தது.

எப்படியோ களைகட்டிக் கொண்டிருந்த கல்யாண மண்டப இலக்கிய மேடையில் தனக்கெனப் போடப்பட்டிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தார் சனுான்.

இடியோடிப் பலரையும் சந்தித்துக் கொண்டிருந்ததாலும், முத்துச்செல்வனைத் தேடிக் கொண்டிருந்ததாலும் களைத்துப் போயிருந்தார்.

புதியவர்கள் தாமாகவே வந்து அறிமுகமாகிக் கொண்டிருந்தனர்.

மொசு மொசுவென்ற பஞ்ச மயிரோடு அவர் கண்ட இளைய சந்ததி இன்று அவர் முன் கருகருவென்ற மீசையோடும் குறுந்தாடிகளோடும் நிற்கின்றனர். அவரை உற்றுநோக்கி எதையோவெல்லாம் பேசுகின்றனர். ஒருசிலர் அருகே வந்து ஒருக்களித்து நிற்கின்றனர். அதற்காகவேனும் இந்த விழா அவர் நெஞ்சத்தில் ஆழ்பதிவைச் செய்யும்.

முந்திய தலைமுறையினருக்கும் இளைய சந்ததிக்கும் இடையில் அப்படியோரு இடைவெளி நீண்டகாலமாக நிலவியதால்தான் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஒரு தேக்க நிலை ஏற்பட ஏதுவாயிருந்துள்ளதை அவதானித்துப் புரிந்துகொள்ள சனுானுக்கு வெகுநேரம் பிடிக்கவில்லை.

பழையவர்களிடமிருந்து புதியவர்களும் புதியவர்கள் முதிர்வடையும்போது

அந்த அடிச்சுவடு மாறாமல் மேலும் புதியவர்கள் முகிழ்ந்து முன்வரவேண்டும், தவறினால் தேக்கம் மட்டுமல்ல ஒருவகையான அந்தியத் தன்மைதான் உருவாகும். அதனைத் தகர்த்து மற்றாக நீக்கி, புதிய சுவடுகளைப் பதிக்க வேண்டும் என்று அவரது மனம் அந்தக் கணமே துடியாய்த் துடித்தது. முத்துச்செல்வன் போன்றவர்கள் பின்தள்ளப்பட்டதற்கும் இந்த இடைவெளி முரண்தான் காரணிகள்.

சனூனும், முருகுவும் நாதனும் அறிமுகம் இல்லாதவர்கள், இருந்தாலும் அவரது நூல்களைப் படித்து, சனூனின் நெருங்கிய குடும்ப நண்பர் என்ற வகையில் துரையிடமிருந்தும் தகவல்களைப் பெற்றிருந்தார்கள்.

சபையில் தோன்றிய அமளி துமளி அடங்க சில நிமிடங்கள் பிடித்தன.

வாக்குவாதங்கள் முற்றித் தானாகவே தணிந்து அமைதி நிலவியது.

எப்படியோ ‘முத்துச்செல்வன் ஏன் கெளரவிக்கப்படவில்லை....?’ என்னும் கேள்வியைச் சபையறிய விடைத்து விட்டார்கள்.

கவிஞர் சனூனுக்கு மிகுந்த திருப்தியளித்தது.

தடைப்பட்டிருந்த விழா நிகழ்ச்சிகள் தடைக்கற்கள் இன்றித் தொடர்ந்தன.

கவிஞர் சனூனின் பெயர் அழைக்கப்பட்டதும் பெருத்த கரகோஷங்கள் அவருக்கான ஏகோபித்த கெளரவத்தைக் கோஷம்போல் வானில் பறக்க வைத்தன.

சரியாகப் பதினெந்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு சிறப்பதிதியின் உரை இடம்பெற்றது.

“இந்தப் பாராட்டையும் கெளரவிப்பையும் விழா மலரையும் பார்க்கும்பொழுது இந்தச் சிறுநகரத்தில் இனவேறுபாட்டிற்கே இடமில்லை என்பதை ஏற்பாட்டாளர்கள் நிரூபித்துக் காட்டிவிட்டார்கள்....”

“முத்தவர்களுக்கும் இளையவர்களுக்கும் இடையில் ஒரு புதிய இணைப்பு ஏற்பட்டிருப்பதையும் அவதானிக்கிறேன். நிச்சயமாக முத்தவர்களின் வழிகாட்டல் இளைய தலைமுறைக்குக் கிடைக்கும் என்றும் நம்புகின்றேன். நகரசபைத் தலைவர் என்றமுறையில் நான் மிகவும் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைகிறேன்.

இதுபோன்ற பணிகள் தொடர என் ஒத்துழைப்பு என்றென்றாலும் கிடைக்கும்.

.... கலை இலக்கியத்துறைக்கு பங்களிப்புச் செய்த மூத்த எழுத்தாளர்கள், அனைவரையும் உள்ளடக்கிய ஒரு விபரப்பட்டியலை தயாரித்து நகரசபைக்குச் சமர்பிக்க வேண்டியது இவ்விழா ஏற்பாட்டாளர்களின் கடமை. பெயர்கள் தவறுதலாக விடுபோட்டிருந்தால் தேழிப்பிடித்து அடுத்துத்த கௌரவிப்பு விழாக்களில் உரிய முறையில் கௌரவிக்க வேண்டும். விடுபோட்டுப் போன மூத்தவர்களுக்கு விஷேஷ கௌரவிப்பு வழங்க வேண்டும்..... வாழ்த்துக்கள்.....”

கைதட்டல்கள் மீண்டும் மண்டபத்தை நிறைத்தன.

சிறப்பதிதியின் மணிக்கருத்துக்கள் அழகு தமிழில் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டது.

“இப்பொழுது கவிஞர் சனுன் அவர்கள் எமது நகரசபை நூலகத்திற்கு நூல்கள் அன்பளிப்புச் செய்வார்.....” என்ற அறிவிப்பைத் தொடர்ந்து, சனுன் தான் கொண்டு வந்திருந்த நவீன தமிழ் இலக்கியம் சார்ந்த இரு நூற்பொதிகளையும் நகரசபைத் தலைவரிடம் கையளித்தார்.

இறுதியாக நன்றியுரையுடன் தேசிய கீதும் ஒலித்தது, நிகழ்வுகள் யாவும் இனிதே நிறைவு பெற்றதும் மீண்டும் சலசலப்படுன் சந்திப்புகள் தொடர்ந்தன.

சனம் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. இரவு உணவுக்காகத் துரையும் சனுனும் ‘வளர்மதி’ விலாஸிற்கு நடந்து கொண்டிருந்தபோது திடீரென்று சனுன் “முத்துச் செல்வன்.... முத்துச் செல்வன்....” என்று குரலை உயர்த்திக் கத்தினார். ஆனால் அந்த உரத்த குரல் முத்துச் செல்வனின் செவிப்பறைகளுக்கு எட்ட நியாயமில்லை.

வெகுதூரத்தில், அவர் தன்பாட்டிற்கு முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார்.

சவாரி ஒன்றிற்காக வழிமேல் விழிவைத்துக் கொண்டிருந்த ஆட்டோ ஒன்று சனுனின் கண்ணில் பட்டுவிட்டது. துரையையும் ஆட்டோவில் ஏற்றிக்கொண்டார். ஆட்டோ ஜெற்றின் வேகத்தில் பறந்தது. சனுனின் வேண்டுகோளுக்கு அமைய இடையில் நின்றது.

“முத்துச் செல்வன்.....”

முன் சென்ற உருவும் நின்றது.

“உங்களுக்கு ஆத்திரம் இருக்குந்தான் முத்து!” கையைப் பிடித்துபடி துரை.

“என்னை மன்னித்துவிடு முத்து. இந்தப் பொன்னாடை பாராட்டு.... உனக்குரியதே.....” தளதளத்து குரலில் சனுங் சொன்னார்.

முத்து எதையும் பேசவில்லை. மௌனம்.

“எங்கள்ள கோபமா.....?” துரை முத்துவை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

“என்ன பைத்தியமா துரை! அருமையான விழாவை நேரில் பார்க்க முடியாத போதும், மரத்தின் கீழிருந்து கேட்டு மகிழ்ந்தேன்..... இந்த இலக்கிய விழிப்பு என்னுரில் பிரவகித்ததை என் வாழ்வில் கண்டுவிட்டேன். இந்த சாதனைக்கு வித்திட்டவனென்ற வகையில் நான் பூரித்தேன். அதுவே எனது இலக்கியத் தொண்டிற்கு நான் பெற்ற பொன்னாடைகள், மாலைகள், பாராட்டுக்கள், விருதுகள். இன்றுதான் நான் நிம்மதியாகத் தூங்குவேன்.....”

அற்புதமான இம்மண்ணுக்கே தேவையான இலக்கியச் சக்தி முத்துச்செல்வன் சொல்லி முடித்தார்.

தனக்கு அழைப்பிதழ் கூடக் கிடைக்கவில்லையென்ற தகவல் முத்துச்செல்வன் சொல்ல மறந்த கதையல்ல.

நாட்டை வாழ்விக்கும் உண்மையான சிந்தனையாளன்!

முத்துச்செல்வன் திரும்பி நடந்தார்.

“எங்க.... முத்து போற ஏறு ஓட்டோவில். இனி உன் வீடிலதான் அடுத்த விழா!”

ஆட்டோவில் மூவரும் ஏறிக்கொண்டனர். ஆட்டோ புறப்பட்டது.

கொங்காணி சிறுகடையைப் பற்றி ஒரு கறிப்பு

‘சீருடையும் கொங்காணியும்’ அல்லது ‘கொங்காணியின் சொந்தக்காரர்கள்’ என்னும் தலைப்பில் இச்சிறுகடை 1959,1960களில் எழுதப்பட்டது.

நாவலப்பிட்டி இளம் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பொதுச் செயலாளர் நண்பர் அமரர் பி.மகாலிங்கம் (மாலி) நடத்திய ‘கலீர் கலீர்’ கையெழுத்துச் சஞ்சிகையில் வெளியாகிப் பின்னர் சிலர் திருத்தங்களுடன் தமிழக எழுத்தாளர் நா.பார்த்தசாரதி அவர்கள் வெளியிட்ட ‘தீபம்’ எழுத்து இலக்கிய மலருக்குத் தபால் மூலம் அனுப்பப்பட்டது. ஆனால் தூதிர்வஷ்ட வசமாகப் பிரசுரமாகவில்லை. பிரதிகள் வைத்துக் கொள்ளவில்லை.

அண்மையில் நாவலப்பிட்டி இளம் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் அலுவலகம் மூடப்பட்ட போது ஒரு பைவில் (Fil) நெந்து போய்க் கிடந்த எழுத்துப் பிரதியை மாலியின் சகோதரர் ஊடகவியலாளர் பெ.ராமானுஜம் அனுப்பியிருந்தார்.

மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் மாற்றங்கள் எதுவும் செய்யாமல் திருப்பி எழுதியிருக்கின்றேன். அவ்வளவுதான்.

ஒரு காலகட்டத்தில், மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் எவ்வாறு தங்கள் கல்வி வாய்ப்பை இழந்தனரென்பதை இச்சிறுகடையின் மூலமாக வாசகருக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

நாவலப்பிடியிலிருந்து கொத்மலை ரோட்டில் எட்டாவது மைல் போஸ்ட்டில் ஒரு பஸ் தரிப்பு. தார் ரோட்டிற்கு மேல் ஒரு சிறு மேட்டில், 'எண்ணெய் டொங்கி' நிலைத்திருப்பதால், அந்த பஸ் தரிப்பிற்கும் 'எண்ணெய் டொங்கி' என்ற பெயரே பிரபலமாகிவிட்டது.

போற பஸ்ஸில் ஏறி 'எண்ணெய் டொங்கி' என்று குறிப்பிட்டால்தான், பஸ் கண்டக்டருக்குப் பயணியின் இறங்கும் இடம் விளங்கும்.

அந்த இடத்திலிருந்து சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு மெல்லிய வளைவில் முப்பது படிகள் ஏறினால் -

கொங்காரனி

தாராளமாக ஜந்து வகுப்புகளையும் உள்ளடக்கிய, ஒரு பென்னாம் பெரிய நீட்டு மண்டபம்.

'கட்டடூலா தமிழ் கலவன் பாடசாலை' என்ற பெயர்ப் பலகை பாடசாலையை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும். பாடசாலையை ஒட்டினாற் போல் வீடும், வீட்டைச் சுற்றி ஆளுயரத்திற்கு வளர்த்து, அழகாகக் கத்தரிக்கப்பட்ட சப்பாத்துச் செடி வேலி. மாஸ்ட்ரின் இல்லத்திற்கு முழுப் பாதுகாப்பு அதுதான்.

முன் வாசல் கதவுக்கும், பக்கவாட்டில் யன்னல்களுக்கும், பச்சைத்திரைச் சீலை போட்பட்டிருக்கிறது.

மாலை ஆறுமணிக்குப் பிறகு, மின் விளக்கைத் தட்டிவிட்டால் புத்துமணி வரைக்கும் ரோட்டிலிருந்தோ, எண்ணெய் டொங்கியிலிருந்தோ பாடசாலையையும் விடுதியையும் பார்க்கும்போது அது கண்கொள்ளாக்காட்சி

சரியாகக் காலை ஏழேகால் மணிக்குத் தலைமையாசிரியர் முன் வாசலில் நின்று கொண்டிருப்பார். தலைமை ஆசிரியர் என்றாலும் உதவி ஆசிரியர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள் என்று பொருள் அல்ல. தோட்டப்பாடசாலை என்றால் ஒரேவியாரு ஆசிரியரும் ஜந்து வகுப்புகளும்தான். ஆசிரியரை மாஸ்டர் என்றும் வாத்தியார் என்றும்தான் அமைப்பார்கள்.

மாஸ்டர் தூய வெள்ளை வேஷ்டி, வெள்ளை சேர்ட், மேல் கோட் அணிந் திருப்பார். காலுக்கு 'பம்ஸ்' சப்பாத்து அல்லது லெதர் செருப்பு. தலைக்குத் தோங்காயெண்ணெய் பூசி, சரியாக நடுவில் வகிடு எடுத்து பக்கவாட்டில் வாரி விட்டிருப்பார். ஆள் கருப்புத்தான்.

தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர் நாயகம் மாஸ்டர், பல தசாப்தங்களாக இப்படித் தான் தோற்றமளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

மாஸ்டரின் சைகையைச் சிரமேற்கொண்டு காலை மணியை அடித்தான், மாணவத் தலைவன் ராமையா.

முற்றத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகள் அனைவரும், வகுப்புகளுக்குச் சௌகர்யம், அமைதியாக இருக்கயில் அமர்ந்திருந்தனர்.

இரண்டாம் வகுப்புக்கும், மூன்றாம் வகுப்புக்கும் நேற்று, விளங்கப்படுத்திய எண்களிதப் பாத்திலிருந்து, பயிற்சிக் கணக்குகளைக் கரும்பலகையில் எழுதிவிட்டு வந்து, மேசைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தார் நாயகம் மாஸ்டர்.

கீழ்ப்பிரிவுக்கும் முதலாம் வகுப்புக்கும் மொழிப்பாட விளக்கமும், எழுத்து வேலையும் கொடுத்துவிட்டு, நான்காம் ஐந்தாம் வகுப்புகளுக்கு இலக்கண விளக்கமும், மொழிப்பயிற்சியும் கொடுத்துவிட்டு மீண்டும் முதலாம், இரண்டாம்.... மூன்றாம்..... என்று கால அட்டவணையின்படி சுற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

மேசைக் கடிகாரமும் அவர் போல் ஓய்வில்லாமல் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

ராமையாவும் கடிகாரத்தைப் பார்த்து இடைவேளை மணியை முடுக்கிவிட்டான். அமைதி கலைந்தது.

ஓட்டமும் நடையுமாக இரைச்சலுடன் பிள்ளைகள் திடுதிடுவென்று மைதானத்திற்கு விரைந்து கொண்டிருந்தனர்.

காலை உணவுக்கும், தேநீருக்கும் மாஸ்டர் விடுதிக்குச் சென்று திரும்பி வரும் போது இடைவேளை முடிந்திருந்தது.

ஓரிரு நிமிடங்களில் நிசப்தம் நிலவியது. “பெருமாய், மாறி ரெண்டுபேரும் வாங்க பிள்ளைகள்.....”

அவர்கள் வந்து நின்றனர்.

“ரெண்டாம், மூன்றாம் வகுப்புகளுக்கு மொழிப்பயிற்சி வேலை கொடுத் திருக்கு.... பிள்ளைகள் சத்தம் போடாம் பாத்துக்குங்க..... நா வரும் வரைக்கும்”

கொப்பிப் புத்தகங்களை எடுத்து அவற்றைச் செய்வதில் மண்டையைப் போட்டு உடைத்துக் கொண்டிருந்தனர் மாணவர்கள்.

சிறிது நேரத்தில் மாஸ்டர் வந்து கொப்பிகளைப் பார்வையிட்டுத் திருத்தங்களைச் செய்து விளக்கங்கள் கொடுத்தார்.

“எல்லா மாணவர்களும் எழும்பி நில்லுங்கள். உங்களுக்கு ஒரு முக்கிய அறிவித்தல்....” என்று மாஸ்டர் கூறியதும், மயான் அமைதி நிலவியது.

“மாணவர்களே நாளைக்கு பெரியதுறை பாடசாலையைப் பார்க்க வருகிறார். எல்லா பிள்ளைகளும் தூப்பரவாக உடுப்பு உடுத்தி வரண்டும் சரியா.... இப்பொருந்து பாடவேலைகளை ஒழுங்கா செய்க்க.... நான் வந்து பார்க்கிறன். எல்லா கொப்பிகளும் திருத்தப்பட்டிருக்கனும்....”

சற்று நேரத்திற்குப் பிறகு வந்து கீழ்ப் பிரிவு மாணவர்களுக்கு ராகத்தோடு பாடல்கள் கற்பித்தார். பாரதி பாடல்கள் உட்பட.

அப்புறம், வழக்கம் போல.... ஜந்து வகுப்புகளுக்கும் உரிய மாணவர் வரவு இடாப்புகளை அடையாளப்படுத்திவிட்டு மணியைப் பார்த்தார்.

எழுந்து தலை நிமிர்ந்து நின்று முழு மண்பத்தையும் ஒரு பார்வை.

“ராமையா..... பெரியசாமி....” என்று சொன்னதும், வழக்கம் போல அவர்கள் கீழ்ப்பிரிவு மேற்பிரிவு.... முதலாம் வகுப்பு மாணவர்களை ஒழுங்காக வரிசைப் படுத்தி.... வெளியேற்றி வீடுகளுக்கு அனுப்பிவிட்டு வந்தனர்.

சிறிது நேர ஓய்வுக்குப் பின் மாஸ்டர் வகுப்பு வாரியாகப் பயிற்சிப் புத்தகங்களைப் பார்வையிடவும், திருத்தங்கள் செய்யவும் தொடங்கினார்.

கால அட்டவணையின் பிரகாரம் இப்பொழுது நான்காம் ஜந்தாம் வகுப்புகளுக்கு ஆங்கிலப் பாடவேளை.

மாஸ்டர் அவ்வகுப்புகளை இணைத்து இரண்டாம் நாளாக ஆங்கில மொழியில் விணைச்சொற்களைப் பற்றிய விளக்கம் அளித்துக் கொண்டிருந்தார்.

தோட்டப் பாடசாலை மாணவர்கள் ஆங்கில பாடத்தில் பின்தங்கிலிடக் கூடாது என்ற கரிசனை மாஸ்டருக்கு.

மாஸ்டரின் திட்டப்படி ஒரு பாடவேளையை எடுத்துக் கொண்டால், பாட விளக்கத்திற்குப் பதினெண்நால் நிமிடங்கள் மாணவர்கள் சுயமாகப் பயிற்சி வேலைகளைச் செய்து முடிப்பதற்குப் பதினெண்நால் நிமிடங்கள். மிகுதி பதினெண்நால் நிமிடங்கள் திருத்தங்கள் செய்வதற்கு. இது மாஸ்டரின் கற்பித்தல் ஒழுங்கு.

ஒரு நாளின் அனைத்துக் கற்பித்தல் விடயங்களையும் வெற்றிகரமாக முடித்து விட்டு இரண்டாம் மூன்றாம் வகுப்பு மாணவர்களையும் இல்லங்களுக்கு அனுப்பிவிட்டு இன்றைக்கு நான்கையும் ஜந்தையும் உட்காரச் செய்துவிட்டு மனம் விட்டுச் சுதந்திரமாக உரையாட விரும்பினார் மாஸ்டர்.

“மாணவர்களே! இப்பு உங்கள் யாரு யாரு டவுன் ஸ்கலூக்குப் போகப் போற்கீங்க என்று பார்க்கணும்....”

ஒரு சில மாணவர்கள் கையுயர்த்தி விருப்பத்தைத் தெரிவித்தனர்.

“பெருமாய், மாறி, வயசு காரணமா எப்படியும் போக ஏலாது. ஆண்கள்ள சுந்தரும், தொரராஜம் போக ஏலாது.....”

ஓங்க அப்பா அம்மா சரியான வயதில் கொண்டாந்து பள்ளிக் கொட்டத்தில் சேர்த்திருந்தா ஓங்க தலையெழுத்து மாறியிருக்கும். ஆனா ஏதோ ஒன்று தடுத்திருக்கு. சரி நீங்க என்ன செய்வீங்க.... சைக்ரோலில் பெயர் பதிஞ்சி கொங்காணிக்கு தலைவணாங்கி வேலக்கி போறத தவிர, சீருடை, டவுன் ஸ்கல் மேல் படிப்பு எல்லாமே பகல் கணவு.

“ பெருமாடும், மாறியும் ஓய்வா சும்மா இருக்கிற நாள்ள வந்து வழக்கம் போல கும்மிப் பாட்டுக்கு உதவி செய்யக்.”

“சேர் நான் பொட்டவைக் கடையில் வேலைக்குப் போகப் போறன்....” இது தொரராஜ்.

இப்பாடியாக -

“சேர் நான் கட்டாயம், டவுன் ஸ்கலூக்குப் போகணும்....” தேவகி.

“பொறுங்க..... பொறுங்க..... ஏழு பேரூக்கு டவுன் ஸ்கல்ல ஆறாம் வகுப்பு பாட்க்க தகுதியிருக்கு. அவங்க யாருன்னா வழவு, ரேவதி, தேவகி, ராமையா, பெரியசாமி.... மலையப்பன், செல்வராஜ். இந்த ஏழுபேரும் போவீங்களா....?”

வழவு எழும்பி நின்றாள்.

“என்ன வழவு....?”

“நா போறது சந்தேகம் சேர்....” என்றாள் மிகுந்த கவலையுடன்.

“ஏன்....?”

“.....”

“அப்ப மத்தவங்க எல்லாரும் போவீங்க..... சந்தோஷம்....”

“வழவு.....! கஷ்டம் மாற்குகள் எடுத்து எப்பவும் வகுப்பில் முதலாவதாகவும் வந்து... இப்ப திடீரன்று என்ன வந்திச்சி ஒனக்கு...?”

“எனக்கு தொடர்ந்து பாடக்கத்தான் சேர் ஆசை..... நான் கஷ்டப்பட்டதும் அதுக்குத்தான் சேர்.... ஆனா..... ஆனா..... வீட்டு நிலம் அதான் சேர் ரொம்ப கவல....”

“அப்படி இல்ல வழவு.... நீ எப்படியும் அழகாக சீருடை உடுத்தி.... ஆறாம் வகுப்புக்கு.... பாடக்கத்தான் போகணும்.... கட்டாயம் போறே..... சாயங்காலம் அப்பாவ வந்து என்னப் பார்க்க சொல்லு....”

“ரொம்ப தேங்ஸ் சேர்.... இன்னக்கே வர சொல்றன்....”

அன்று மாலை ஜந்து மணிக்கு அலுவலக மேசைக்கு முன்னால் வந்து நின்றான் ரத்தினம் தேவர்.

சிறிது நேரத்தில் நாயகம் மாஸ்டர் விடுதியிலிருந்து வந்தார்.

“மாஸ்டர் வரச் சொன்னீவ்களாம்....”

“ஓ புள்ளை டவுன் ஸ்கலூக்கு அனுப்ப வசதி இல்லன்னு சொல்லியிருக்கே?”

“ஆமா சேர் அவதாய்க்காரி சீக்காளி. ஒழுங்கா வேலக்கி போக ஏலாது. ரொம்ப கஸ்டம். அதான் வடிவுக்கு இப்ப வயசும் சரி. செக்ரோல்ல பெயர் புதியலான்னுதான்.....”

“உங்க கஸ்டம் எனக்கு வெளங்குது. என்னதான் இருந்தாலும்.... இது ரொம்ப அநியாயம் ரத்தினம். பழப்பில் அவ பெரிய கெட்டிக்காரி.”

“தெரியுங்க.... மாஸ்டர்.... ஆனா.....?”

“இப்ப நீ ஒண்ணும் பேசாதே ரத்தினம், நா சில யோசினகள சொல்றன், அப்புறம் ஒங் இஷ்டம்.... நல்லா கேட்டுக்க..... யோசிச்ச ஒரு முடிவ வந்து சொல்லணும்”

“வருஷா வருஷம் ஒம் மகளுக்கு தேவயான சப்பாத்து சீருடைய வாங்கித் தாரது என் பொறுப்பு....

இல்லாட்டி போனா மகள எங்க வீட்டை விட்டுடே.... நாங்க எல்லாத்தையும் பாத்துக்குவம், நீ ஒரு சதமும் குடுக்கத் தேவல்ல...

இன்னொரு வழி இருக்கு. அதாவது ராமேஷ்வரத்தில எங்கட வீட்டை விட்டு பழப்பிக்கலாம். ஒன்க்கு ஒரு செலவும் இல்ல.... ஒன்க்கு தெரியும் என் முத்த மகள் ஊர்ல பட்டப்பழப்பு படிக்கிறா.... அவ லீவுக்கு இங்க வார நேரமெல்லாம் ஒம் மகளையும் கூட்டிக் கொண்டு வருவா... சரியா....? நீ இப்ப வீட்டுக்கு போய் எல்லாரோடுயும் பேசி ஒங் குடும்பம் எடுத்த முடிவ.... வந்து சொல்லணும்.... அவசரப்படத் தேவை இல்ல...”

நாயகம் மாஸ்டர் இந்திய வம்சாவழி. பி.ஐ.சி. வரைக்கும் படித்தவர். தசாப்தங்களுக்கு முன் சட்டபூர்வமாக இங்கு வந்து குழ்யேறித் தோட்டத்

தொழிலாளர் பிள்ளைகளுக்கு, கற்பித்தலை ஒரு சேவையாகக் கருதி செய்து கொண்டிருப்பவர். மலையகக் கல்வித்துறையில் மாணவர்களை உயர்த்த வேண்டுமென்பதே அவரது குறிக்கோள்.

சொல்லிவைத்தாற் போல மறுநாள் காலை 10.30 மணிக்கு பெரியதுறையும் கண்டக்டர் ஜயாவும் பிரசன்னமாகி, மாஸ்டருடன் வகுப்புகளை பார்வையிட்டனர்.

கீழ்ப்பிரிவுகளை பார்வையால் அளந்துவிட்டு மூன்றாம் வகுப்புக்கு வந்தார்கள்.

ஒரே பார்வையில் வயதையும் வளர்ச்சியையும் பார்த்து, “இரண்டு பேர் ஓவரேஜ்” என்பதை கண்டுபிடித்து, ‘ஜந்தாம் வகுப்பில் இருக்க வேண்டியவர்கள்.... ஆனால் பயிற்சிப் புத்தகங்களில் திறமையாக வேலை செய்திருக்கிறார்கள்...’ என்ற முடிவுடன் நான்காம் ஜந்தாம் வகுப்பு மாணவர்கள் கொப்பிப் புத்தகங்களுடன் வந்து வட்டமாக நிற்குமாறு கண்டக்டரையா பணித்தார்.

பிள்ளைகள் தம் பெயர்களையும் வயதையும் மிகத் தெளிவாக உச்சரித்தனர். அதிகாரிகள் கொப்பிப் புத்தகங்களையும் பார்வையிட்டனர். நுணுக்கமாக அவதானித்து அவர்களை வகுப்புகளுக்கு அனுப்பிவிட்டு பெரியதுறையும் கண்டக்டர் ஜயாவும் கலந்துறையாடி, மதிப்பீட்டை நிறைவ செய்து கொண்டனர்.

ஒவ்வொருவரது குடும்பப் பின்னணியும் கண்டக்டர் ஜயாவுக்கு வெளிச்சம்.

மாஸ்டரும் மிக நுணுக்கமாக அவதானித்துக் கொண்டார்.

ஒருவாரம் இரண்டு வாரம் என்று நாட்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

‘ரத்தினம் தேவரை ஸ்கல் பக்கத்துக்கே காணல்ல...’

ஒரே ஒரு நாள் எண் ணைய் டெங்கிகிட்ட பஸ் ஸைக்காக நின்று கொண்டிருந்ததை மாஸ்டர் கண்டார். மாஸ்டரைக் கண்டதும் அவன் தலை மறைவாகி.... பஸ் வந்ததும் ஏறியிருக்க வேண்டும்.

‘மகளின் படிப்பு விடயமாக என்ன முடிவு எடுத்திருக்கிறார்களோ.... தெளிவில்லை...’

பாடசாலையில் மகள் வழிவு சுறுசுறுப்பாகத்தான் இயங்கிக் கொண்டிருந்தாள். மாஸ்டர் ஒன்றும் கேட்கவில்லை.

‘சும்மா மனம் நோவிக்கக் கூடாது’ என்று நினைத்திருப்பார்.

“எங்கள் பல தசாப்தங்களுக்கு முன் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இங்கு கொண்டு வந்தது கூலி வேலைகளுக்குத்தான். சீரூடை உடுத்திப் பாடசாலை களுக்குப் போய் வருவதற்கு இல்ல” என்பதை ரத்தினம் குத்திக்காட்டுகிறானோ! என்னவோ, பொறுத்துத்தான் பார்க்கணும்.... எதிர்நீச்சல் போடத் தெரியாத அப்பாவிக் கூட்டம்.”

திடீரென்று ஒருநாள் கண்டக்டர் ஜயா பாடசாலைக்குள் நுழைந்தார்.

“மாஸ்டர் எப்பாடு....?”

“எல்லாம் நல்லதுதான்....”

“ஓங்களுக்கு கொஞ்சம் வேலை கொறையது”

“எப்பாடு....?”

“எல்லலை இருந்து பன்னிரண்டு பேர் செக்ரோல்ல பெயர் பதிய தெரிவா யிருக்கு....”

“இதுக்குத்தானே அண்டக்கி நீங்களும் தொவரயும் ஸ்கல்லுக்கு பார்வையிட வந்திங்க”

மாஸ்டிரின் உள்மனம் குழுறியது. பேச்சு வரல்ல.

“சும்மா.... ஒரு சம்பிரதாயத்துக்காக....”

“ஓங்க லிஸ்ட்பாடிக்கு யாரு.... யாரு?” என்று ஒரு வினாவைத் தொடுத்தார்.

“மாறி, பெருமாய், தேவகி..... சுந்தர், தொரராஜ்..... என்று....”

“அப்ப வடிவு....?”

மாஸ்டர் ஆர்வத்துடன் வினவினார்.

“மாஸ்டர் கொஞ்சம் இப்பாட வாங்க. நா ஓங்களுக்கு ஒரு விசயம் சொல்லனும்....”

கண்டக்டரையா, மாஸ்டரை ஒரு பக்கத்திற்கு அழைத்துச் சௌன்று-

“நேற்று ரத்தினம் என் வீட்டுக்கு வந்து..... கால்ல விழுந்து வணங்கிட்டான்.....”

“ஏன்....?” ஒருகணம் மாஸ்டர் அசந்து போய்விட்டார்.

ரத்தினம் அழாத குறையாக முறையிட்டான். “...எப்படியும் மகள செக்ரோல்ல பேர் புதிங்க ஜயா... மாஸ்டர் சொல்றது நல்ல விசயம்தான்.... ஆனா ஜயா எங்கட நிலம.... சம்சாரம் காமார்சி நிலம ஒங்களுக்கு தெரியுந்தானே! இன்னும் இரண்டு மாசத்துக்கு மேலே துப்பரவா அவளால ஒரு வேலையும் செய்ய ஏலாம போகும், அப்ப நாங்க என்ன செய்றதாங்க.... வடிவ நாலூ காசி சம்பாதிக்கிற வயசில இப்ப என்னத்துக்கு படிப்பு... இரண்டு தம்பிமார் இருக்கிறாங்க... இன்னும் பள்ளிக் கொடத்துக்கு விடல்ல...”

“ரத்தினத்தின் முறைபாடு எனக்கும் ஞாயமாத்தான் படுது.... நீங்க என்ன சொல்நீங்க மாஸ்டர்....?”

“படிப்பிச் சூசிரியர் என்ற முறையில சில யோசனைகள சொன்னேன்.... இனி அது தாய் தகப்பன் விருப்பம்.... நா தலையிட இல்ல.....”

அன்று வேலைக்குப் போன வடிவின் தாய் அரைநாளோடு திரும்பிவிட்டாள், மலையேறி கொழுந்து எடுக்க முடியாத நிலையில்.

வந்ததும் கொழுந்துக் கவடையை வவளி விறாந்தையில் தொங்க வைத்தாள். கொங்காணியை மழித்து கவடையில் செருகினாள். பாயை விரித்துச் சுருண்டு படுத்துவிட்டாள்.

பகல் உணவுக்கு சங்கு ஓலித்ததும் ரத்தினம் தேவர் பகறியடித்துக் கொண்டு வந்தான்.

“இஞ்ச... சுருக்கா வா... டாக்டரையா போகப் போறார்... மருந்தெடுத்து வந்துருவோம்...”

‘மருந்து மாத்திரை’களை எடுத்து திரும்பி லயத்துக்கு வந்தபோது, பாடசாலையிலிருந்து வந்த வடிவு, மேல் லயத்திற்குச் சென்று தம்பிமாரயும் கூட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டாள்.

“இந்தா பார் வடிவ.... நாளையிலிருந்து நீ பள்ளிக் கொடத்துக்கு போகத் தேவயில்ல. ஒன்னோட.... பன்னிரண்டு பேர் வேலக்கி.... ‘கைகாசி செக்ரோல்ல’

பெயர் பதியப் போராங்க.... மாஸ்டர்கிட்ட சொல்லிட்டேன்..... ஒன்க்கு அடுத்த மாசம் டவுன் ஸ்கூலுக்கு அனுப்ப சீருடை வாங்க வச்சிருந்த சல்லிய குடுத்தார்.”

கவலையை குறைப்பதற்காக வடிவின் அம்மா கண்கலங்கியிருந்தாள்! கூடையில் செருகியிருந்த கொங்காணியை எடுத்து சவர்க்காரத் தண்ணீரில் ஊறவைத்து, தேய்த்துக் கழுவி வெய்யிலில் காயப் போட்டாள்!

வடிவுக்கு இனி பாடசாலையை கணவிலும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாது.

ஆறாம் வகுப்புக்குப் போக சகல தகுதிகள் இருந்தும், விதி விளையாடி விட்டது.

அன்று விழியலில் வடிவின் ‘அம்மாயி’ அழுது புலம்பினாள்.

“மாஸ்டர் அவ்வளவு சொல்லியும்.... நா என்ன புள்ள செய்றது? உன்ன மேலே பாடிக்க வைக்க ஏலாம் போச்சே....! இந்தப் பாவியாலதான் உன் பாடிப்பு நாசமாப் போச்சி....”

“இந்தா.... சம்மா அழுது தொலைக்காம மொது மொதல்ல புள்ளய சுந்தோழமா வேலக்கி அனுப்பி வைக்கிறியா....”

வடிவுக்கு அழுது முகமூழ்க்க கண்களும் சிவந்திருந்தன.

அம்மாயி கழுவிக் காயப் போட்டிருந்த கொங்காணியைத்தான் மகளின் தலையில் கவிழ்த்தி சரி செய்துவிட்டாள்.

‘பெரட்டுக் களத்தில்’ அந்தப் பன்னிரண்டு பேரும் வரிசையாக நின்றனர்.

கொங்காணிகளைப் போடுவதும் கழற்றுவதும், ‘கொங்காணி மடிப்பு’ மடிப்பதிலும் ஒரே தடுமாற்றம்.

‘புல்லுவெட்டு கங்காணி’ என்று கூப்பிட்டார் கண்டக்டர் ஜயா.

வீர்ப்பன் முன்னுக்கு வந்து நின்றான்.

“கங்காணி இவக புதுசங்க. ‘ஆயுதகாம்பராவிலிருந்து’ பன்னிரண்டு புது ‘சொரண்டிகள்’ எடுத்துக் குடுங்க.... கைகாச செக்ரோலில்தான் ‘பேர்’ போறேது. பன்னிரண்டு மணி சங்கு ஊதினதோட அனுப்பி விடுங்க.... நாலுமணிக்கு மடுவத்துக்கு வரனும் பேர் போறேதுக்கு....”

வீரப்பன் கங்காணி அவர்களைப் பொறுப்பெடுத்து, மலைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

வடிவ புல்லுவெட்டு மலையில் ஏறிக்கொண்டிருந்தாள்.

சீருடையை இழந்த அவனுக்கு அனுதாபம் தெரிவிக்கும் விதமாக மலைக் குளிர்க்காற்றில் அசைந்து கொண்டிருந்தது அவள் போர்த்தியிருந்த கொங்காணி.

ஞாயிறு தினக்குரல்

23.02.2014

மல்லிகை சஞ்சிகையின் 317 வது இதழின் அட்டைப்படமாக நூலாசியரின் படம் பிரசரிக்கப்பட்டதை முன்னிட்டு, அவரை உருவாக்கிய பேராசிரியர் டாக்டர் சிவஞானசுந்தரம் (நந்தி) அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை இது. இக்கட்டுரையே பேராசிரியர் டாக்டர் சிவஞானசுந்தரம் (நந்தி) அவர்கள் மறைவுக்கு முன்னதாக கடைசியாக எழுதிய கட்டுரை.

ப.ஆப்ஷன்

நமது நவ கில்கியத்தில்

இரு சிறந்த மக்கள் எழுத்தாளர்

-பேராசிரியர் டாக்டர் செ.சிவஞானசுந்தரம் (நந்தி)

மல்லிகையின் இந்த இதழ் தனது முன் அட்டையில் மக்கள் அறிந்த எழுத்தாளர் ப. ஆப்ஷன் அவர்களின் படத்துடன் மலர்கிறது. அவரைப் பற்றி அட்டைப் படக் கதையாக சில வார்த்தைகள் எழுதுவதில் எனது மனமும் மலர்ச்சி அடைகிறது. அவருடன் நாற்பத்தைந்து வருடகாலத் தொடர்பு.

1959ல் அவர் இளைஞர். நானும் வயோதிபன் அல்லன். குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளரும் அல்ல. நாவலப்பிடியில் ஒரு இலக்கிய அண்ணன்-தம்பி முறையில் என்னுடன் அறிமுகமானார். அவர் ஒருவருடன் அறிமுகமாகும் போதே உள்ளத்தைக் கவரும் பணிவும், பண்பும், பேச்சும், அறிவுசார் தேட்டமும் கொண்டவர்.

அந்தக் காலத்தில் 45 வருடங்களுக்கு முன், என்னெனச் சிலர் நாவலப்பிட்டி சென்றால் ஹோட்டலில் சந்திபார்கள். ஹோட்டலின் முன் ஹோல் இலக்கிய விசாரணை கூடமாக மாறும். அப்பொழுது சிறுக்கை இலக்கியம் தான் எமது களம். அவர்கள் தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர் பற்றி நன்கு அறிந்திருந்தார்கள். ஆனால், முற்போக்குச் சிந்தனையில் ஒரு நாட்டம் இருந்தது. நான் அவர்களுக்கு ஈழத்து இலக்கியம், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், எமது எழுத்தாளர்களான செ.கணேசலிங்கன், டொமினிக் ஜீவா, கே.டானியல், நீர்வை பொன்னையன், காவலூர் ராசதுரை, ஈழத்து சோழ என்று அறிமுகம் செய்தேன். எமது தொடர்பு மேலும் அன்னியோனியமானது.

அவர்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்க்கவர் ஆட்டன். அவரிடம் ஏதோ ஒரு விசேஷ எதிர்காலம் தங்கி இருப்பதை உணர்ந்தேன். அந்த உணர்வைப் பதிவு செய்யும் ஆர்வத்தில் நான் எழுதிக் கொண்டிருந்த எனது முதலாவது நாவல் மலைக்கொழுந்தின் 27 ஆவது அத்தியாயத்தில் ஆட்டனை ஒரு துடிப்புள்ள குடிப் பாக்திரம் ஆக்கினேன். நான் நாவலப்பிட்டில் சந்தித்த இளைஞர்கள் ஆட்டன் வெறும் சாமானியனாக என்றும் இருக்கப் போதில்லை என்பதைத் திடமாக நம்பினேன்.

ஆனால் உண்மையிலேயே காலம் வளர வளர நான் அன்று அனுமானித்ததிலும் பார்க்க எவ்வளவோ மடங்கு மேலே, அவர் இலக்கிய உலகில் வளர்ந்தார், வேர் உனன்றினார், இலக்கிய வரலாற்றில் இயல்பாக உட்கார்ந்தார். இப்போது நினைக்கும் போது எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாகவும் பெருமையாகவும் இருக்கின்றது. தம்பி ஆட்டன், உங்களுக்கு எனது மனமார்ந்த வாழுத்துக்கள்!

• 1962 ஆம் வருடம் அவரது சிறுகதையான ‘உரிமையா? உனக்கா?’ முதலாவதாக அச்சுவாகனம் ஏறியது. மலைநாடின் தேயிலைத் தோட்டத்தில் பிறந்து தவழ்ந்து நடந்த ஒரு எழுத்தாளனது முதல் கதைக்கு அது பொருத்தமான பெயர்தான்- உனக்கா உரிமை?

1960 மலையக இளைஞர் மத்தியில் தோன்றிய இலக்கிய விழிப்புணர்வில் ஓர் அம்சமாக ஆப்னேன் வளர்ந்தார். மேலும் பத்து வருட கால வளர்ச்சியும் முதிர்ச்சிக்குப் பின், 1970 அவருக்கு ஒரு மைல்கல் ஆண்டு. 1970-1980 அவரின் மிகவும் போற்றக்கூட காலம். ஈழத்தின் உன்னத எழுத்தாளரும், நவீன இலக்கிய ஆய்வாளருமான கலாநிதி சௌங்கை ஆழியான் 1970-1980 தசாப்தத்தில் குறிப்பிடும் சிறுகதை ஆசிரியர் 24 பேர்களில் ஆப்னையும் காணப்படுகிறார். அந்த வரிசையில் பிரபல எழுத்தாளர்களான தெண்ணியான், சட்டதாதன், சுதராஜ், ச.முருகானந்தன், கோகிலா மகேந்திரன் புலோலியூர் சதாசிவம் அபங்குவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ‘ஸழத்து சிறுகதை வரலாற்றில் ப. ஆப்னேன் குறிப்பிடவேண்டியவர்’ என்பது சௌங்கை ஆழியான் அவர்களின் கூற்று ஆகும்.

இந்தக் காலத்தில் 1968, 1975, 1980 ஆகிய ஆண்டுகளில் ஆப்னேன் அகில இலங்கை ரீதியில் சிறுகதைகளுக்குப் பரிசுகள் பெற்றார். 1975ல் ‘அவர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்ற சிறுகதை ஒரு கலாசார அமைச்சின் பரிசு பெற்றது. 1980ல் மூஸ்லிம் சமய விவகார அமைச்சு ‘நீந்தத் துடிக்கும் மீன்குஞ்சுகள்’ என்ற கதைக்குப் பரிசு அளித்தது.

1987 அவரது முதாவது சிறுகதைத் தொகுதித் தொகுப்பானது ‘இரவின் ராகங்கள்’ என்ற தலைப்பில் மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடாக வந்தது.

அதன் அறிமுகவரையை அன்பின் அறிகுறியாக என்னை எழுதும்படி வேண்டியவர் ஆப்ஷன். அந்தத் தொகுப்பு யாழ் இலக்கிய வட்டம், இலங்கை இலக்கியப் பேரவை ஆகிவற்றின் மிரிசுகளைப் பெற்றது.

ஆப்ஷன் அவர்களின் தமிழ் வசீகரமானது. எடுத்துக் கொண்ட கருவக்கும், கருத்துக்கும், கதைக்கும் ஏற்ப பக்குவம் ஆனது. அவரது இலக்கியப் பார்வை சமூகவியல் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. கதை வார்ப்பின் அனுகுமுறை மனிதாபிமானது. ஆகவேதான் அவரது படைப்புக்கள் ‘மக்கள் இலக்கியம்’, ‘சமூக இலக்கியம்’ மனிதாபிமான இலக்கியம்’ என்ற ரீதியில் இனம் காணப்படுகிறது.

ஆப்ஷனின் சிறந்த சிறுகதைகள் மல்லிகையில் வெளிவந்த பெருமை அவருக்கு உண்டு. மல்லிகைக்கும் உண்டு. யோ.சுந்தரலட்சமியும், செ.யோகநாதனும் தொகுத்த ஈழத்துச் சிறுகதைகள் முதல் தொகுதியில் (வெள்ளிப் பாதசரம்) ஆப்ஷனின் ‘புதுப்பட்டிக் கிராமத்திற்கு கடைசி டிக்கட்’ என்ற சிறந்த சிறுகதை சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. யோகநாதன் ஆப்ஷனின் மொழிநடையைக் ‘கவர்மையானது, வசீகரமானது, எளிமையானது.’என்பார்.

சிறுகதை எழுத்தாளர் ஆப்ஷன் 1999ல் நாவலாசிரியரும் ஆனார். அவரது நாவல் ‘கருக்கொண்ட மேகங்கள்’ இலங்கை இலக்கியப் பேரவை பரிசு பெற்றது. அந்த நாவல் ஆப்ஷனின் பன்முக அனுபவங்களையும், சமூகத் தொடர்புகளையும் கொண்டதாக உள்ளது. கிராமவாசிகளையும் விவசாயிகளையும் கொண்ட பல்லின மக்களின் வாழ்வுப் போராட்டங்களைச் சித்திரிக்கும் எழுத்தோவியமாக அமைந்தது. ஆப்ஷனின் இலக்கிய வாழ்விலும் ஒரு புதிய திருப்பத்தை உண்டாக்கியது.

மலாய் மொழியைத் தனது தாய் மொழியாகக் கொண்ட ஆப்பன் அவர்களின் தமிழ் பற்றும், புலமையும், இலக்கிய ஆக்கத் திறனும் நவீன தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அணி செய்தது. அவரது ஆசிரியத் தொழிலின் பயிற்சியும், பழக்கமும், சகோதரவ நேசபாங்கும் அன்பான ஒரு எழுத்தாளர் நண்பரை எமக்குத் தந்தது.

நன்றி மறவாத நன்மைக்கும், அடக்கத்துக்கும் அவர் சிறந்த எடுத்துக் காட்டு. ஏற உதவிய ஏணியையும், கடக்க உதவிய தோணியையும் மறந்து துறக்கும் உலகிலே, ஆப்பன் ஓர் அபூர்வ மனிதன். அவரது படிப்படியான உயர்ச்சியில் நாம் மகிழ்கிறோம். அவர் மேலும் மேலும் உயர்ந்து தமிழ்ப் பணி புரிய வேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறோம்.

Battanaweeley 1/2

DMN / ~~all the day~~

கொஞ்சமனி

ப. ஆப்னன்

ஸழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைப் படைப்பாளிகளில் மலையகத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டவரும், ஸழத்து மலாய் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவரும், முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தினால் ஈர்க்கப்பட்டவருமான ப. ஆப்னன், ஆர்ப்பாட்டமின்றி புனையாக்கத் துறையில் ஈடுபட்டு வருபவர்.

ஒரு நாவல், இரண்டு சிறுகதைத் தொகுப்புக்களை தந்திருக்கும் ஆப்னனின் மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு இது.

இவரது புனையாக்கப் படைப்புக்கள் மானுட நேயத்தையும், சமூக விழிப்புணர்ச்சியையும் மனங் கொண்ட படைப்புக்களாகத் திகழ்கின்றன.

நாவலப்பிடியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், உத்தியோக நிமிர்த்தம் பல்வேறு பிரதேசங்களில் வசிக்கக் கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களில், அப்பிரதேச மக்களின் வாழ்வியலை முற்போக்குச் சிந்தனையுடன் நோக்கி படைப்புக்களாகத் தந்தவர்.

ஸழத்து மலாய் சமூகத்தின் வாழ்வியலைத் தமிழ் இலக்கியத் தளத்தில் பதிவாக்கிய முன்னோடி. இதுவே இவரது தனித்துவங்களில் பிரதான ஒன்று எனலாம்.

-மேமன்கவி

450/-

எஸ். கொடைக் கலைஞர்கள் பிள்ளை விணிடப்

661, 665, 675, மருதானை வீதி, கொழும்பு 10.

தொலைபேசி: (011) 2685369, 2686925, 4-614904

godageem@slt.lk www.godage.com

ISBN 978-955-30-5627-6

